

## GENOCIDUL DIN ROMÂNIA REPERE IN PROCESUL COMUNISMULUI

După deschiderea Spațiului pe Internet care-și propune să ridice valul tăcerii așezat intenționat pentru acoperirea celor exterminați și aruncați în gropile comune, în numele acestor ființe dragi, nevinovate, împrăștiate peste o jumătate de Europă, ajungând până la Kamciatka- supraviețuitorii genocidului comunist din România, care au umplut sângele și lacrimile lor secolul 20,

cerem să se facă dreptate pentru cei schilodiți fizicește sau moralicește și pentru urmașii lor, pentru ca astfel de barbarii să nu mai poată apare în lume pentru a învrăjbi oamenii sau chiar popoarele.

Comunismul s-a născut din trădare și, de-a lungul a peste 7 decenii, s-a folosit de trădători pentru a instaura în lume anarhia și teroarea manifestata sub forme sălbatice, chiar diabolice.

Filozoful român P.P.Negulescu ne-a atras atenția: "Noi și înspăimântătoare filozofii au apărut pe lume, ca să înțelegem ce înseamnă în termeni de sânge, de ferocitate, credința că statul e totul, iar individul nimic."

Unul dintre românii care timp de 60 de ani a luptat permanent împotriva comunismului și a simțit pe trupul său și în organismul lui cele mai crunte torturi, ce l-au lăsat handicapat pe toată viața, declara cu ocazia începerii acestui proces al comunismului: "Cel mai sângeros sistem filozofic a fost comunismul, care a durat 3 sferturi de veac și a lăsat în urma lui nenumărate gropi comune și o mizerie apocaliptică. Este tragic că și astăzi se mai găsesc oameni inconștienți (unii foști comuniști) care elogiază comunismul, uitând toate crimele comise de el." ( R.Radina)

Pentru lămurirea concepției comuniste merită subliniate câteva păreri ale lui Lenin din interviul dat lui Giovanni Papini înainte de a muri: "Străinii și imbecilii presupun ca aici s-a făcut ceva nou. Eroare de burghez orb! Bolșevicii n-au făcut decât să adopte regimul instaurat de țari, singurul regim care convine poporului rus. Nu pot fi guvernate o sută de mii de brute fără bătă, fără spionaj, fără politie secretă, fără teroare și spânzurătoare, consilii de război, munci forțate și torturi. Noi nu am făcut decât să schimbăm clasa care își întemeia hegemonia pe acest sistem... este un mare progres dat fiindcă privilegiții sunt acum de zece ori mai numeroși..."

Iar la întrebarea despre Marx și progresul...Lenin precizează: "Amintiți-vă că însuși Marx ne-a învățat ca teoriile nu aveau decât o valoare pur fictivă, o valoare de instrument. Dat fiind starea Rusiei și a Europei, a trebuit să mă folosesc de ideologia comunista pentru a-mi atinge adevăratul scop. Marx nu era decât un evreu burghez călare pe statisticile engleze și tainic admirator al industrializării. Ii lipsea simțul barbariei și, din aceasta cauză nu era decât o treime de om. Un creier îmbibat de bere și de hegelianism, în care amicul Engels îi injecta uneori idei geniale. Revoluția rusă aduce profețiilor lui Marx o totală dezmințire. Tocmai în aceasta țară în care nu exista nici o burghezie, a triumfat comunismul. Oamenii sunt niște sălbatici fricoși care trebuiesc dominați de un sălbatic fără scrupule, așa cum sunt eu. Restul nu este decât trâncăneală, literaturi, filozofie și alte muzici pentru uzul nerozilor. Ori dat fiind ca sălbaticii sunt oameni... trebuie ca țara să semene cu o ocna... Visul meu este să transform Rusia într-o imensa cetate de forță...Să vă intre bine în cap că bolșevismul reprezintă un triplu război: războiul barbarilor științifici împotriva intelectualilor putrezi, al Orientului împotriva Occidentului și al orașului împotriva satului. Or în aceste războaie nu alegem armele.

Individul este ceva care trebuie suprimat... Cel care rezistă va fi suprimat ca o tumoră malignă. Sângele este cel mai bun îngrășământ oferit de natură. Să nu credeți că sunt crud. Toate aceste împușcări și spânzurări care se fac din ordinul meu mă plictisesc. Urăsc victimele mai ales pentru că ele mă silesc să le omor..."

Această concepție sangvinară, manifestată prin figura unui mongoloid în descompunere, fusese adusă de interese germane pentru înlăturarea țarismului, în scopul prăbușirii forțelor occidentale care urmăreau înlăturarea absolutismului puterilor centrale - ce terorizau popoarele subjugate prin politica de deznaționalizare. Sosit într-un tren blindat tocmai când anarhia cuprinsese armata țaristă, Lenin cu tovarășii lui au contribuit la generalizarea haosului, schimbând situația politică și militară a frontului răsăritean. Trădarea rusească a încurcat planurile Aliaților și mai ales pe cele ale României - unde au refuzat să mai lupte din 7 Noiembrie 1917, lăsându-ne încă de la sfârșitul anului 1916 descoperiți în fața bulgarilor și turcilor. România, prin intrarea în război, salvase trupele Aliaților de pe Marna, de unde nemții și-au retras contingente importante pentru a le aduce pe Carpați.

Din cauza anarhiei ce cuprinsese armata țaristă trecută la jafuri și crime și în haosul ce s-a întins ca fulgerul peste Rusia, s-a întâmplat revirimentul prin intrarea Americii în război pe 2 Aprilie 1917.

Acest reviriment se producea tocmai când omenirea făcea cunoștință cu un sistem schizofrenic de neliniște ce prin forță urmărea conducerea societății, uniformizarea omului prin metode sălbatice ce foloseau trădarea, minciuna, jaful, delațiunea, duplicitatea, iar crima era zilnic nelipsită din acest repertoriu al groazei. Și era propovăduită ca o dogmă de realizare a scopului diabolic. Nu se sfiau să spună ca "până și copiii trebuie să asiste la execuții", ca să vadă cum dispar dușmanii poporului.

### **Prima victimă: România**

De la început au pornit cu politica duplicitară, spunând ca "națiunile au dreptul să dispună de soarta lor", iar pe de altă parte propagau revoluția proletară prin violență, pregătind elemente străine pe care le trimiteau în diferite țări să instige la revolte.

Încercarea bolșevică de izgonire a regelui Ferdinand și răsturnare a guvernului de la Iași în Decembrie 1917 a eșuat (pe 15 Noiembrie 1917 deja instalaseră un comitet revoluționar la Odesa, în vederea acestui scop, din care va face parte M.G.Bujor și Racovski Cristian - bulgar revoluționar "preocupat" de problemele românești).

Urmând politica de subjugare, pe 23 Ianuarie 1918, Trosky a declarat la Petrograd că va sprijini revoluționarii de la Odesa, ca să răstoarne regimul din România. A doua zi, Sfatul Țării a declarat Independența Republicii Moldovenești și ca ripostă, bolșevicii au ocupat Kievul pe 2 Feb.1918. Peste o săptămână, au arestat misiunea militară română condusă de generalul Coandă, au expulzat pe ministrul român de la Petrograd, Constantin Diamandi, confiscând și Tezaurul României încredințat spre salvare. Pe 14 Februarie, de la Odesa, se trimitea ultimatumul guvernului român prin care se cerea ca până la 16 Feb.1918 să se evacueze Basarabia.

După 106 ani de subjugare sălbatică, românii basarabeni și-au intensificat eforturile și pe 27 Martie 1918 au desăvârșit unirea provinciei smulse abuziv, cu Regatul României.

Acest act îndreptățit a fost urmat pe 28 Noiembrie de Unirea Bucovinei, iar pe 1 Decembrie de cea a Transilvaniei și Banatului, tot prin autodeterminare, adunându-se laolaltă toți cei de același neam, aceeași limbă și aceleași obiceiuri.

Paralel se prăbușea imperiul absolutist austro-ungar, sub victoria strălucitoare a generalului Ferdinand Foch, în timp ce armata română menținea ordinea în capitala imperiului care refuzase să asculte plângerile lui Horea și ale delegației Memorandistilor.

Profitând de căderea catastrofală a absolutismului, Rusia, noul imperiu al răului ce se născuse prin trădare și vărsări de sânge nevinovat, a trimis un agent înrăit, pe Bela Kuhn să provoace și să instaureze revoluția sovietelor și în pusta ungurească, ca prim pas.

Ajuns comisar al poporului, adevărat conducător al guvernului Republicii Sovietice Ungare și ajutat de Cristian Rakovski (trimis de Lenin ca ambasador al Rusiei), a dezlănțuit o teroare cruntă în țară și a extins-o asupra Transilvaniei. Incurajat de președintele Mihályi Karolyi (socotit "un degenerat" de socrul sau, contele Iulius Andrássy) care i-a predat puterea, Bela Kuhn, ajutat de călăul Tibor Szamuely, au terorizat populația, săvârșind fărădelegi, jafuri, arestări, asasinat...

Un fapt îngrozitor s-a petrecut în comuna Beliș, la 35 km. sud de Huedin, pe 8 Noiembrie 1918, unde a sosit căpitanul Antal Ditrich de la Budapesta cu un detașament și a executat zeci de țărani -moți; au fost arși pe rug 45 de persoane din comunele: Beliș, Văleni, Tufeni, Mănatireni, Mărișel.... Iată câteva nume dintre acești martiri: Dumitru Tripon- de 26 ani, Nicolae Bâlc- de 24 ani, Varvara Pop- de 44 ani, Ioan Dreve- de 20 ani cu tatăl lui Gavril Dreve, Maria Boca a Petrii Halamului...restul vor fi trecuți în anexă.

Concomitent cu anunțarea listelor cu satele devastate și cu numele victimelor, bandele bolșevice rusești încercau să pătrundă și ele în Basarabia iar Cristian Racovschi comunica lui Bela Kuhn că alte trupe erau pregătite să vină în ajutor prin Ucraina Subcarpatică.

România era prinsă într-un clește în timp ce Conferința de Pace la Paris căuta să ne împingă spre compromis, înțelegere cu Khun.

În acele momente dificile, create de manipulațiile politice din capitala Franței, trupele române cu avizul lui Iuliu Maniu (președintele Consiliului Dirigent) și al lui Ionel Brătianu ( Șeful Delegației la Conferința de Pace) au trecut linia de demarcație provizorie ce mergea de la Nord de Năsăud prin Tg.Mureș și urma cursul apei până la vărsarea Mureșului în Tisa, salvând astfel populația satelor de jafurile și măcelurile la care era supusă.

Dar Bela Kuhn se năpustise asupra Cehilor cu aceiași sălbăticie.

Insistentă apărării cauzei românești de I.Brătianu a fost completată de izbânzile armatei române ce înaintaseră până la Tisa și de concursul Mareșalului Foch care, în Memoriul adresat lui Clemenceau, demonstra necesitatea rămânerii trupelor române pe Tisa până la dezarmarea efectivă a Ungariei și până ce aceasta va da garanții depline că nu va mai tulbura pacea, încheind: "Altfel s-ar pune din nou în primejdie pacea în întreg Sud-Estul Europei."

În acel Iulie fierbinte al anului 1919 se juca cartea Europei, și trebuia câștigată înainte ca bolșevicii ruși să se fi unit cu cei ai lui Bela Khun. Acesta, încurajat de englezul Cuningham și de americanul Brown a trecut la ofensivă pe 20 Iulie, trecând Tisa cu 100.000 soldați, pe un front de 120 km. și în adâncime de 60 km. Concursul Moscovei a fost prompt printr-o pregătire de artilerie și mitraliere terminat prin eșecul trecerii Nistrului.

Nu mai era timp de pierdut. Pe lângă interesele românești de a asigura liniștea populației, era și soarta civilizației europene.

Regele și Guvernul român au hotărât trecerea la contraofensivă. A fost fulgerătoare. Pe 2 August 1919 a capitulat Corpul I ungar de armată la Czegled, pe 3 Aug. colonelul Rusescu cu roșiorii înfrângeau ultima rezistență bolșevică și seara intrau în Budapesta.

Bela Kuhn a fugit în Rusia, unde va cădea secerat de gloanțele lui Stalin în masacrele din

1937-1938, în timp ce ajutoarele lui, ca criminalul Tibor Szamuely, au fost sfâșiate de populația pe care o jefuiseră și torturaseră.

Importanța extirpării cancerului comunist din inima Europei îl găsim relatat într-un interviu al Contelui Andrassy acordat Biroului român de presă de la Berna și publicat în ziare ca "Le Temps", "Le Journal des Debats", în care spune:

"As fi voit, desigur, să mor pentru a păstra Transilvania Ungariei. Aș fi preferat, de asemenea, să văd trupele maghiare intrând în Budapesta pentru a goni pe bolșevici. Acest lucru din nenorocire nu a fost posibil. Așa fiind, mărturisesc în mod franc ca sunt mai bucuros să văd pe Români la Budapesta, decât pe Bela Kuhn și complicii săi, care mi-au ruinat Patria din punct de vedere atât politic cât și material. Recunosc astfel în mod leal că, intrând în Budapesta, Românii au adus un imens serviciu atât Ungariei cât și lumii întregi..."

O alta evocare asupra rolului României este aceea a Ambasadorului Franței, Jules Cambon, făcută în 1927 la Societatea Națiunilor, lui N.P.Comnen (fost Ministru de externe):

"Cu prețul celor mai mari sacrificii, România a îndeplinit la Sud misiunea tradițională, care mai la Nord a fost întotdeauna a Poloniei; ea a fost bariera Europei împotriva invaziei tătare și a pus sfârșit unei dezordini ce amenința să întindă puterea bolșevică până la porțile Vienei. Ea însăși s-a salvat; dar a liberat în același timp Ungaria de odioasa dominație, care, câțva timp, a apăsas asupra Regatului Sfântului Ștefan. Aceasta a fost de altminteri și sentimentul autorităților ungare, căci, atunci când armata română se pregătea să evacueze teritoriul lor, Prefectul ungar al județului Szabolcz intervenea pe lângă comandantul român ca sa mențină ocupația ce apară țara împotriva armatei roșii. După puțină vreme, o cerere asemănătoare i-a fost adresată de tema reacțiunii albe..." Articolul a apărut în "La Revue des deux Mondes", de la 1 Dec. 1927, pag.617.

În acest al 2-lea deceniu al secolului 20, România a jucat un rol hotărâtor în viața Europei prin arbitrarea conflictului din Balcani (1913) și a contribuit cu mari sacrificii la înclinarea balanței în favoarea puterilor angajate în înlăturarea absolutismului retrograd. Intrarea României a făcut posibilă victoria de la Verdun prin retragerea trupelor germane și tot sacrificiul legendar de la Mărăști-Mărășești; ea a ușurat victoria și a fost o stavilă în fața anarhiștilor bolșevici. Tot România a fost aceea care a asigurat ordinea în Viena, Praga, Budapesta, salvând Europa de pericolul comunist pentru un sfert de veac.

Dar dacă alții au avut un răgaz de liniște, pe trupul României s-a jucat drama, prin premeditarea distrugerii ei de către agenții infiltrați. Pentru aceasta deschidem acest proces contra comunismului arătând metodele de cruntă barbarie la care a fost supus un popor ce a contribuit prin sacrificiul lui, la prosperitatea Aliaților democrați occidentali.

În prima perioadă (interbelică) 1921 - 1944, urmărim în judecată pe comuniștii infiltrați și câțiva autohtoni, pentru trădare națională în interesul unei puteri străine, crime săvârșite pentru destabilizarea țării, propagandă mincinoasă și spionaj în favoarea Moscovei.

Infiltrațiile comuniste în Transilvania, Bucovina, Basarabia și Vechiul Regat au urmărit prin acte de teroare și manifestări dușmănoase ale unei infime minorități (și aceia de origine străină) să perturbe procesul de redresare ce începuse după încheierea păcii. Din ordinul lui Lenin, au acuzat pe social - democrații români, care participaseră la opera de Unire a poporului român, de oportunism și "trădare", pentru că se împotrivesc mișcării clandestine pentru restituirea Basarabiei către Rusia.

Cominternul, creat în 1919 la Moscova, a fost un sistem diabolic de teroare permanentă, pe care a exportat-o peste tot în lume, urmărind promovarea intereselor rusești de dominație pe plan extern, prin înființarea de secții ale partidului comunist, ce erau deasupra suveranității

statelor, în vederea măcinării și transformării lor în republici federative.

Rusia a declanșat cel mai crâncen masacru cunoscut în omenire; imediat după încheierea Păcii din 1919 au avut loc revolte dirijate (și care au fost sortite eșecului) în Saxonia-Turingia, Scheswig-Holstein, Estonia, Bulgaria (unde, în masacrul din Catedrala Sf. Sofia, au fost omorâți 14 generali, 3 deputați și alte persoane în urma unui atentat în timpul unei înmormântări)...

Paralel a dus și războiul civil împotriva Ucrainei, Azerbaigeanului, Armeniei- cu intenția trecerii peste Transcaucazia și ieșirii prin golful Persic la Oceanul Indian.

În acest context de împrejurări anarhice și de teroare s-a găsit un grup minuscul, mai mult format din neromâni, agenți de profesie, care s-au pus la dispoziția unei asociații străine (partidul comunist rus) formând o secție "românească", ce a primit bani, ajutoare și instrucțiuni, făcându-se vinovați pentru provocare de diversiune, sabotaje, greve și atentate- în vederea subminării României.

Printre acești spioni care au complotat împotriva României, și au fost executați chiar de ruși în 1937-1938, au fost: Koblos Elek, Bădulescu Al(zis Ghita Moscu), Fabian D., Dobrogeanu Al.Gherea, Filipovici Elena, Arbore Ecaterina, Dicescu O.Ion, Racovschi Cristian, Leonin Marcel, Bujor M.Gh., Zisu Petre, Roznovan Eugen, Grofu D., Timotei Marin, Aladar Imre... Alții au supraviețuit și au adus, cu ajutorul armatei roșii, criminalul sistem în România, printre ei numărându-se: Foriș Ștefan, Pătrășcanu Lucrețiu, Cristescu Gheorghe, Margulius Samuel, Holostenco Vitali, Danieluk Stefanschi Al., Boris Stefanov, Roitman Iosif (Chisinevski Iosif ), Roitman Liuba( Chisinevski Liuba) Bodnarus Emil (dezertor din armata în 1932 ), Moscu Choy (Gheorghe Stoica), Rusev Drăgan Iordan (Petre Borila), Petrescu Dumitru, Oigenstein L.(Leonte Răutu), Bodnarenco Pantelei, Grosman Ana (căsătorită, în ordine, cu Sorin Toma, cu C. Pârvulescu și P.Bodnarenco), Pauker Ana, Doncea Constantin, Grunberg Boris (Nicolai Al.), Iacobovici Eugen, Goldberger Miklos (Ardeleanu), Lukacs Laslo (Vasile Luca), Nikonov Serghei (Nicolau Serghei ), Marcovici Smil (Moraru), Moghioros Alexandru, Rottenberg Aurel (Ștefan Voicu) și alții, nu prea mulți.

O remarcă ce nu trebuie uitată este faptul că numărul acestor venetici și autohtoni puși în slujba lor variază între 800 și 1206 după diferite surse, un lucru însă sigur este că jumătate din ei ajunși pe teritoriul României au devenit agenții siguranței și au turnat pe ceilalți tovarăși de spionaj și diversiune. Așa se explică faptul că odată impuși la putere, să alerge și prin orice fel de metode să-și facă pe adversari informatori, spre a se răzbuna.

Crima de destabilizare a funcționarii statului, comuniștii au încercat-o la început prin social democrații lui Gheorghe Cristescu și Ilie Moscovici, care au fost împinși să declaseze o greva generală la Căile ferate pe 18 Oct.1920, care a eșuat; Cristescu, prevăzător, plecase în ajun la Viena, de unde se dirijau acțiuni ale Internaționalei Moscovite.

Aceste elemente, decăzute moralicește, au recurs la acțiuni sângeroase provocând atentatul de la Senat în care, prin bomba pusă în Decembrie 1920 de către Max Goldstein, au fost omorâte 3 personalități iar altele rănite:

Episcopul greco-catolic de Oradea, Dimitrie RADU, a murit pe loc.

Dumitru GRECEANU, Ministrul Lucrărilor publice, a murit a 2-a zi.

Spirea Gh.Gheorghiu, senator de Ilfov, a murit în spital la 13 Dec.

A fost rănit președintele Senatului, generalul Constantin Coandă, care a avut 52 răni cauzate de schije.

Printre organizatorii grupului acestui complot au fost condamnați, pe lângă Max Goldstein, Ilie Moscovici și Emanuel Socor.

Vinovăția de trădare națională reiese din afilierea la Internaționala comunistă de la Moscova și participarea la divizarea țării prin planul elaborat pe 6 August 1924 care prevede împărțirea României în 5 zone în vederea declanșării revoltei:

Zona I, cuprindea Bucovina de unde cu "detașamente dinspre Cernăuți și Camenca pe Nistru, sub conducerea lui Malvski să se atace calea ferată Cernăuți-Pășcani aruncând-se podul în aer (urmând să facă legătura cu ajutoarele venite de peste Nistru).

Zona II, era prevăzută în sudul Basarabiei de la vărsarea Nistrului până la gura Dunării (între Tusla-Tatar Bunar și Vâlcov) de unde vor porni spre Ismail, Chilia și Reni pentru a ocupa Galațiul și Brăila, conduși de Kotovschi, Goldstein, Grutenberg și German.

Zona III, cuprindea Dobrogea și Silistra, centrul revoltei fiind Călărași, urmând să se facă demonstrații la Budești pentru amenințarea Bucureștiului. Scopul principal era distrugerea podului de peste Dunăre pentru Izolarea Dobrogei. Conducerea acțiunii era încredințată lui Kotovski, care ajutat de lipoveni era sprijinit și de debarcarea cu detașamente sovietice venite cu Godlevschi.

Zona IV, era indicată în Banat și Ungaria de răsărit cu centre la Lugoj, Simeria și Caransebeș, bazându-se eventual pe iredentiștii unguri. Conducerea o aveau, Kalifarski, Weissenberg, Mironovici Ivan.

Zona V, ar fi fost formată din Nordul Transilvaniei și Estul Ungariei cu centre la Cluj, Dej și Oradea, unde se vor face numai demonstrații sub conducerea lui Bădulescu, Sicinschi, Rareninc și Koz.

Conducerea generală a revoluției era încredințată lui Bădulescu, Goldstein și Kalifarski, iar data prevăzută între 10-15 Septembrie.

Primele ce trebuiau să înceapă "revoluția erau zonele 2 și 3. Dar nu s-au petrecut incidente decât în regiunea Tatar Bunar și Chilia Nouă, unde locotenentul Mohonea Neacșu, lt.Scirculescu și slt. Asanache Stroe au reușit să neutralizeze vre-o două sute de bolșevici.

Vinovăția comuniștilor din România subordonați Moscovei este cu atât mai mare cu cât, prin colaborarea cu Moscova, au contribuit la asaltul bolșevicilor asupra frontierei de răsărit, în vederea năvălirii din 1940. Aruncând o privire asupra violării frontierei de răsărit, a infiltrărilor soldate cu lupte constatam că până în 1924 (la moartea lui Lenin) au avut loc 30 de atacuri, în continuare până la năvălirea din 29 Iunie 1940- alte 42, iar după aceea, din Basarabia, peste Prut, au făcut alte 47 incursiuni și violări de frontieră. În cursul acestor acțiuni de comandouri România a avut, în lupte de apărare, 31 de soldați morți, 22 soldați răniți și alți 34 soldați dispăruți fără urmă.

Agenții Moscovei din România au încheiat încă din 1920 un angajament de accentuare a luptei ilegale de participare, într-un mod foarte activ, la Federația Balcanică comunistă, supunându-se tutu-tor hotărârilor ei ca partidul să intre pe calea comunismului revoluționar. Din partea acestor agenți au iscat: Gheorghe Cristescu, Const. Popovici, Al.Dobrogeanu Gherea și Rozvany Ieno.

Vinovăția acestor trădători de țară a constat în însușirea modelului sovietic întruchipat de Lenin și care consta în supunerea oarbă la dispozițiile partidului, în distrugerea valorilor trecutului, în impunerea dictaturii proletariatului din fabrici și a țăranilor de pe ogoare.

Tot acest eșafodaj se baza pe minciuna, duplicitate și teroarea dusă până la crima.

Iată părerea acestui farseur de Lenin despre țăranii pe care voia să-i scoată de sub stăpânirea burghezilor și să-i înjuge la remorca scursurii societății:

"Îi detest pe țăranii. Îi detest pe mușicul idealizat de acest occidental ramolit care este Turgheniev și de acest faun convertit care este ipocritul de Tolstoi. Țăranii reprezintă tot ceea ce detest: trecutul, credința, ereziile, mania religioasă, munca manuală. Îi suport și în

măgulesc, dar îi urăsc. Aș vrea să-i vad dispăruți pe toți, până la ultimul. Un electrician, pentru mine, face cât o sută de mii de țărani. Se va ajunge, sper, a se trăi prin mijlocirea alimentelor produse de mașini în câteva minute, în laboratoarele noastre de chimie și vom putea în sfârșit să masacrăm specia țărăneasca devenită astfel inutilă. Ei se vor face lucrători - sau vor crapă. Traiul în natură este o rușine demnă de epoca preistorică."

Acest model barbar de construire a unei noi societăți lipsite de "exploatare" se referea la toți cei care gândeau altfel.

Acest Lenin, născut dintr-o specie subdezvoltată din care s-a plămădit un curent ce a îmbolnăvit omenirea, degajă în jur numai duplicitate: una gândea, alta spunea și înfăptuia ceea ce gândea. Trâmbița ca omul este cel mai important capital, dar gândea:

"Eu nu sunt, dacă vreți, decât un semizeu local, între Asia și Europa, dar pot totuși să-mi permit câteva mici capricii. Unele gusturi și-au pierdut taina după decăderea păgânismului. Jertfele

omenești aveau totuși ceva bun: erau un simbol adânc, de învățătura înaltă și în același timp o sărbătoare salubă. Aici însă, în locul imnurilor credincioșilor, simt înălțându-se spre mine urletele prizonierilor, ale muribunzilor, și vă asigur că nu voi troca aceasta simfonie pentru cele nouă ale lui Beethoven. Ea este cântarea care vestește beatitudinea viitoare...Este de altfel o oarecare voluptate să te simți stăpân asupra vieții și a morții..."

Si a înfăptuit ceea ce a gândit.

A contemplat șirurile nesfârșite, scheletice și flamande trimise în lagărele de exterminare de la Onega la Murmansk și nici moartea nu l-a înduișat să oprească șiroaiele de lacrimi și sânge nevinovat ce începuse să se reverse pe întinsul Rusiei.

Restul din gândirea bolnăvicioasă a lăsat-o pe seama urmașilor modelați după chipul și asemănarea lui.

Comuniștii trădători din România sunt vinovați pentru că n-au ținut seama de acest lugubru tablou comunist.

"Moștenirea" a fost preluată de un alt ipocrit, descris de contemporani ca un monstru, mic de stat dar tare-n fapte, ce a îngrozit omenirea; de 154 centimetri înălțime, o pocitanie, cu brațe lungi asemănătoare primatelor, cu pieptul strâmb, cu umărul și brațul stâng semi-atrofiate, cu mers de cimpanzeu și cap de bețiv.

Aceasta sinistru figura, numită Stalin, i-a supraviețuit înaintașului trei decenii, creând și el un sistem, mai mult de groază decât de gândire creativă și care încă îngrozește lumea când aude de ca-tastrofa umanitară ce a săvârșit-o și pe care o dorim sancționată, pentru a se descătușa urmașii de teama de a mai apare astfel de creatori de sisteme.

Superlativele folosite măsoară discrepanța cu obedienții care se întreceau în a-l linguși: locomotivă a istoriei, părinte al popoarelor, dascăl emerit al omenirii, cel mai desăvârșit conducător din toată istoria, erou între eroi...

În schimb, cu toate adulările ce i se aduceau, el -"farul de lumină" -, cu duhul lui diabolic ne-a luminat "arhitectura terorii" săvârșite, constând în a distruge oameni și națiuni, a învrăjbi popoare și conducători, a jefui și acapara, a batjocori pe cei din jur înainte de a-i face să dispară.

A băut votcă în neștire până a murit sau a fost ajutat să moară. Iar ca moștenire a lăsat nenumărate gropi comune presărate pe două continente, într-o lume pe care a fărâmițat-o cum a vrut și pe care a lăsat-o învrăjbită.

Victimele făcute se număra cu milioanele. Dacă între 1929-1932 au fost deportați în Siberia peste 5 milioane pentru că se opuseseră colectivizării, la sfârșitul acestei perioade, din cauza secetei și a ridicării proviziilor țăranilor, alți aproape 5 milioane au murit de inaniție; perioada în care s-a generat canibalismul în regiunile eminent agricole: Ucraina,

Kazakhstan, Caucaz, Volga....

Rețeaua închisorilor s-a întins cu repeziciune, ca și a lagărelor de exterminare prin muncă forțată (unde oamenii erau lăsați sub cerul liber ), iar numărul arestaților se cifra, în 1939, la 12 milioane.

Acest sistem de represiune exercitat cu o ferocitate rar întâlnită are la bază schizofrenia, megalomania și paranoia lui Stalin, care se agravau odată cu vârsta; ajutat fiind de o serie de oportuniști, de care s-a folosit și pe care i-a lichidat. Astfel, în marea curățenie pe care a făcut-o (exterminările ce au avut loc până în 1939) au dispărut: 3 mareșali din 5; 8 amirali din 9; 14 generali de armată din 16; 60 generali de corp de armată din 68; 138 generali de divizie din 199; 221 generali de brigadă din 397; 11 comisari ai apărării (adică miniștri de război); 22.000 comisari politici și 35.000 ofițeri au avut aceeași soartă precum și Ejov cu Iagoda, șefii NKVD-ului care au condus masacrele. Nimic nu ierta. Soția și chiar membrii ai familiei din prima căsătorie au sfârșit

deportați sau s-au sinucis.

Peste tot vedea comploturi; represiunea în armată s-ar justifica ca fiind singura instituție ce l-ar fi putut răsturna, dar cei 1.913 delegați la Congresul XVII al partidului, din 1934, din care 1.108 au fost împușcați după ce-l ovaționaseră îndelung- cu ce-i periclita viața?

Sau cu ce s-ar putea justifica mitralierea celor 50.000 deportați în lagărele din regiunea Baical?

Metodele de schingiuire în care ajungeau să se acuze unii pe alții înainte de moarte, după scenariile făcute de NKVD, au fost cunoscute de procurorul general de la aceea dată, I.A.Vâșinski, care și le-a însușit și le-a exportat, punându-le personal în aplicare în teritoriile țărilor ocupate cu forța.

## **TEROAREA DEPĂȘEȘTE FRONTIERELE U.R.S.S.**

Tendențele imperialiste rusești se manifestă deschis, Stalin găsimu-se pe aceeași linie de interese cu Hitler. Prin manevre diabolice în care trădarea este trăsătura principală, reușește pe 23 August 1939 să toasteze cu Ribbentrop în sănătatea Fuhrerului în timp ce V.Molotov declara că acest -Pact de neagresiune- "este o cotitura în istoria Europei și nu numai a Europei..."

În fața atacului fulgerător german asupra Poloniei, Stalin a hotărât că e timpul să acționeze imediat și pe 17 Septembrie 1939 a invadat Polonia, ocupând o bună parte și luând 68.000 prizonieri (ofițeri și soldați) iar pe 27/28 Sept.1939 Ribbentrop revine la Moscova, unde Polonia este pentru a patra oară împărțită. Printr-un protocol secret se hotărăște soarta altor teritorii care trec sub influența sovietică: Lituania, Estonia, Letonia, părți din Finlanda și Basarabia, de care Germania se dezinteresează.

Stalin continua să-și îndeplinească cu promptitudine angajamentele materiale furnizând petrol, cărbune, fier, grâu...absolut necesare pentru ducerea războiului împotriva Franței și Angliei. Nu a uitat nici predarea celor câteva sute de comuniști germani fugiți în URSS pe care i-a predat poliției secrete germane și nici să dea circulara către toți comuniștii de "pretutindeni" chemându-i să colaboreze cu organizațiile hitleriste și prohitleriste.

Deci, unificare în gând și fapta între Stalin și Hitler.

După invadarea Norvegiei, Danemarcei, Olandei, Belgiei și capitularea Franței, Stalin a rămas uluit de rapiditatea acțiunilor germane și pe 18 Iunie 1940 Molotov, în numele guvernului sovietic, a felicitat călduros pe Hitler pentru splendidul succes al armatei germane.



Si profitând de această rapiditate, Stalin a ordonat pregătirea trenurilor de deportare și invadarea Țărilor Baltice conform Protocolului secret: Jdanov a pătruns în Estonia, Vîsinski în Letonia iar Dekanozov în Lituania, pe care le-au anexat, iar populația, după listele întocmite de agenții infiltrați, a fost ridicată și deportată în Siberia și Kazahstan.

## **ROMÂNIA LA RÂND**

Molotov, pe 18 Iunie 1940, a avertizat pe ambasadorul german la Moscova, von der Schulenburg, că URSS intenționează să ocupe Basarabia și Bucovina. Cu toată remarca Germaniei, că Bucovina n-a fost inclusă în Protocolul secret semnat în 1939, pe 26-06-1940 s' a înmănat ambasadorului G.Davidescu aflat la Moscova "ultimatul" care cerea evacuarea teritoriilor menționate.

Pe 28 Iunie 1940 URSS-ul anunță că, începând din acea zi de la ora 14, să se evacueze Basarabia și Bucovina în decurs de 4 zile; chiar în acea zi au intrat cu trupele și au ocupat Cernăuți, Chișinău și Cetatea Albă. Toată aceasta acțiune brutală comuniștii ruși au făcut-o cu consimțământul hitlerismului german, fiind ajutați de celulele comuniste infiltrate și care pregătiseră listele pentru lichidarea celor bănuți ca adversari.

## **EXTINDEREA GENOCIDULUI PESTE ROMÂNIA**

Pentru aceasta acțiune trădătoare se fac vinovați cei ce au militat deschizând drumul comunismului care a măcinat statul român, după cum vom vedea; în sprijin aducem probe privind aproape o sută de mii de ființe din cele aproape două milioane cât au îndurat represiunea prin închisori sau deportare, unii fiind exterminați, alții ieșind schilodiți fizicește sau moralicește. În numele lor cerem reparații.

Pentru a putea fi identificate victimele, vor avea indicate unu sau mai multe elemente: data nașterii, locul nașterii, domiciliul, profesia, condamnarea (chiar și număr de sentința), locul de detenție, eventual locul de deces și chiar tortionarul. Listele respective vor fi anexate și se va constata ca genocidul a avut loc pe tot cuprinsul țării și s-a manifestat sub fel de fel de forme până la zisa prăbușire a comunismului, continuându-se cu fața "umana", cu rămășițele securității sau scursurile comuniste în vederea spolierii României.

## **ETAPELE DE DEZMEMBRARE PRIN CRIME ȘI TEROARE**

Împiedecarea retragerii armatei și populației din teritoriul pe care l-au ocupat cu forța, ca o adevărată invazie barbara.

Încă din 29 Iunie 1940 trupele rusești au dezarmat 2 regimente de artilerie la Ialoveni, în sud de Chișinău. In gara Drochia a fost capturat un batalion de infanterie în timp ce se îmbarca pentru retragere iar un batalion de infanterie a fost dezarmat la Bălți.

A doua zi au fost dezarmate unitățile armatei din Cișmilia și localitatea Comrat, iar colonelul rus Zinovici a împiedicat trupele unei brigăzi de cavalerie să treacă Prutul la Badragi, în timp ce tancurile sovietice încercau să treacă Prutul și o altă campanie forța ocuparea capului de pod la Fălciu.

Pe 2 Iulie o altă unitate de care de luptă a capturat o companie de infanterie. Gradați români arestați în timpul acestei năvăliri erau escortați spre Chișinău pentru a fi trecuți peste Nistru.

Armata română a fost înjosită, li s-au smuls tresele, ostașilor li s-au tăiat nasturii la

pantaloni, ofițeri bătuți, scuipați, dezbrăcați, bătuți de civili care aruncau asupra lor conținutul oalelor cu murdăria din timpul nopții sau cu apă clocotită. Aceasta era făcută de străini de origine, ucraineni, evrei, găgăuți... cetățeni români care până ieri se bucuraseră de privilegiile românești. Relatarea acestor fapte incalificabile se găsește în Rapoartele Armatei I și IV adresate Secției II a Marelui Stat Major. De asemenea, în cartea -Basarabia- a lui Paul Goma sunt înserate mărturii despre aceste zile de groază.

Populația românească din Chișinău a avut enorm de suferit tot din partea alogenilor care rupeau drapelurile românești, smulgeau bagajele românilor ce se refugiau, îi jefuiau. Studenții teologi și funcționarii erau maltratați. Populația era înspăimântată de Etea Biner și medicul Derevici care întocmeau liste cu numele acelor ce urmau să fie executați de criminalii avocatului Carol Steinberg, ce se instalase ca președinte al sovietului orășenesc. Au fost împușcați comisarii Pascal, Mateescu, Stol, Severin, și sute de arestați în acele zile de groază, când orașul avea un aspect dezolant ca după trecerea vandalilor: localul liceului militar aruncat în aer, biserica Facultății de Teologie transformată în dormitor, Mitropolia jefuită și transformată în sală de dans, monumentele de artă distruse, edificiile publice și casele demnitarilor devastate.... Numai în Chișinău a urmat deportarea a 2610 locuitori.

Soroca, un alt oraș cetate de apărare a lui Ștefan cel Mare contra năvălirilor răsăritene, a trecut prin momente apocaliptice datorită acestei invazii care a instalat Comitetul provizoriu format din Mihai Flexor, Onac Alexandru, Ion Cutubal, Petre Sfecla (învățător), și Gheorghe Lupașcu (fost prefect F.R.N.). Aceasta bandă a oprit camionul care transporta tezaurul Băncii Naționale și l-au prădat. Funcționarii și preoții au fost percheziționați și împiedicați să se refugieze. Alții, precum Vladimir Mustafa, Gabriel Eustatiu și Stănescu au fost omorâți după chinuri groaznice. Numai în ziua de 28 Iunie 1940 au fost arestați zeci de locuitori și au dispărut fără urmă: Aliancov Constantin, ARNAUT Teodor, BARBU Ion, GOJA Hariton, CALARAS Ion, COSCIUG Timofei, MARCHITAN Pavel, DEDELCIUC Dionisie, NISTORENCU Ion, SANDU Ion, TIMVIUC Petru...Din oraș au fost deportate 515 persoane.

Tighina a cunoscut devastări, crime și deportări. Numai din oraș au luat drumul Siberiei 662 persoane.

ORHEI a fost supus unei crunte represiuni fiind deportați 522 de cetățeni, dintre care au murit foarte mulți în Siberia.

La CETATEA ALBĂ, preoții, polițiștii și funcționarii au cunoscut barbaria dezlănțuită de Alexei Burman și Carol Huma. Preotul Eusebiu POPOVICI de la Catedrală a fost împușcat de un anume Zuckerman, iar fratele lui în preoție Micanor a zăcut mort în fața bisericii. Grefierul STIRBU Iosif a fost și el împușcat...

Comuna Ciadâr-Lunga a cunoscut numeroase tragedii în timp ce receptorul și notarul au fost împușcați.

Preotul din com. Româncăuți, situata la 60 km. est de Hotin a trecut prin chinuri groaznice și batjocură, înainte de a fi omorât.

Din orașul Bălți: printre cei 1374 deportați se număra BARBIERU Nicolae cu fratele lui Vasile, BOICO Tihon, BUJOR Aurel, CHINAH Ion, LUCUT Gheorghe, PIROGAN Ștefan, MILUTIN Anatoli....

Cahul cu cei 418 deportați va cunoaște din plin ororile acestei invazii: CARAVASIL Vasile, ridicat și mort în Karaganda, HARBUS Maria, MOSCOVICI Hava, GAIDARGI Hristofor, ARSENI Efim, PASCAL Ion, ONCIOI Nicolae, GALAN Nicolae, LUPU Gheorghe, NEGRU Constantin.

La Cernăuți s-a instituit un comitet al "poporului" sub conducerea lui Sallo Brun și Glaubach care se proclamase primar și au dat drumul deținuților de drept comun care au trecut la terorizarea populației, la dezarmarea armatei, la jafuri și crime omorând pe: Pădureanu (inspector financiar), Preotescu (inspector), Racoci (directorul închisorii), Mateescu Constantin (comisar)... Catedrala a fost dinamitată, devastată și icoanele sfinte batjocorite. Șirul acestor fărâdelegi este nesfârșit.

Dâra de sânge nevinovat străbate ținuturile românești de la Storojinet trecând prin Cernăuța, Comorova, Târnova, Cotiugenii, Călărași, Mănăstirea Cărdita, Bulboacă, Salcuta, Românești, Sărata, Cahul, Bolradj Ismail, Chilia Nouă, urmele neputând fi șterse nici de Dunăre și nici de Marea Neagră care au străjuit hotarul în permanență de pe timpul lui Ștefan cel Mare.

Acest imperiu al râului a continuat amenințarea sfârșirii României pătrunzând pe 3 Iulie 1940 cu o coloană motorizată circa 20 km. în Maramureș, spre Baia Borșa și la retragere s-au semnalat cazuri de ofițeri români împușcați.

Au interzis circulația vaselor românești pe Dunăre de la Galați până la Vâlcov. Uneltind împotriva României, au sprijinit destrămarea țării asigurând pe unguri că se dezinteresează de Transilvania, promițându-le transferul celor 12.000 maghiari din cele 5 sate smulse din Bucovina și același dezinteres l-a manifestat față de bulgari în ceea ce privește Cadrilaterul, iar rușii s-au ocupat de transferarea genocidului rus pe teritoriul nostru românesc.

### **GROAZA și GROPI COMUNE**

Asuprirea sovietică a început cu scursura satelor și veneticii care se întreceau în delațiune ajutând autoritățile impuse să spolieze populația prin impozite și jugul colectivizării. Oamenii lucrau ziua la câmp sau prin păduri, iar noaptea dormeau prin grajduri sau ascunzători de frica arestării. Însprindându-se regimul, de frica mașinii negre, oamenii au început să se salveze fugind spre România, la început singuratici și apoi în grupuri de săteni ce au ajuns să pribegescă cu sutele, chiar și cu miile.

În noaptea de 15 Noiembrie 1940, din comunele Suceveni, Prisăcăreni, Carapciu și Petriceanca, 105 țărani conduși de Ion Lăpuștean au încercat să treacă în România. La frontieră grănicerii au deschis focul cu mitralierele. Țăranii au răspuns și ei tot cu foc. Au murit 8 ruși iar din partea românilor și-au pierdut viața: Tatiana LĂPUȘTEAN (care avea pe Zenovia de 3 ani într-o traistă, în spate, și pe Catrina de 6 ani de mână, fetitele rămânând ostatece). Au mai murit Răveica SUCEVEAN și Constantin SCROBANET, iar alți 7 au fost rămași răniți. Arestații au ajuns în Siberia. Restul de peste 90 au reușit să-și câștige libertatea trecând în România.

### **MASACRUL DE LA LUNCA**

În noaptea de 6/7 Februarie 1941 circa 400 de țărani, în majoritate tineri, din comunele Cotenii, Buda, Boian, Horecea, Corovia (toate situate în raioanele Herța și Noua Suliță) au încercat să treacă Prutul înghețat, prin nămeți și pe un viscol năprasnic. Fiind vânduți de cozile de topor ale satelor, erau așteptați de grănicerii ruși care i-au măcelărit. Numai 57 au

reușit să ajungă în România. Sutele de morți au fost aruncați în 3 gropi comune din albia Prutului. Ceva scăpați și câțiva răniți au fost arestați și duși la Cernăuți unde au fost împușcați pe 13 Iunie 1941 și zac în cimitirul militar al orașului.

În Iulie 1941 a fost descoperită numai o groapă comuna cu 107 cadavre, celelalte două au fost luate de viiturile Prutului.

Câțiva dintre martirii de la Lunca: APETRE Dumitru, CONOVARU V.Mihai, MIRONESCU Toader, MUNTEANU Nicolae, PAVEL Gh. Silvestru, PINTELEI Vasile V., ZVÂNCĂ Petru.

## **MĂCELUL DE LA FÂNTÂNA ALBA**

Pe 1 Aprilie 1941 o coloana de 3—4.000 țărani din comunele Camenca, Corcești, Volcineți, Pătrăuții de Sus și de Jos, cu drapele, icoane și prapori în frunte au plecat spre frontieră ca să treacă în România. În poiana de la Varnița aproape de punctul numit Fântâna Albă, s-a dezlănțuit focul mitralierelor asupra lor. Cu sutele au rămas morți sau răniți. Cei ce au putut să fugă în noapte prin pădure au fost arestați zilele următoare și duși la Cernăuți unde s-a înscenat un proces și 22 dintre ei au primit pedepse grele după ce au fost torturați din ordinul lui Jucov (prezent acolo).

Morții, sau unii chiar care mai mișcau, au fost trași cu caii de lipovenii din Fântâna Albă și aruncați în gropile comune. Nici astăzi nu se știe numărul lor.

Printre cei din gropile comune se număra din com.Carapciu pe Siret: OPAIȚ Vasile, OPAIȚ Gheorghe, TOVARNITCHI Gheorghe, TOVARNIȚCHI Vasile, TOVARNITCHI Cosma, OPAIȚ Cosma, CORDUBAN Nicolae, din satul Cupca: BELMEGA Ioan, GAZA Ioan, ȚUGUI Mihai, PLEVAN Arcadie; din satul Dimca (Trestiana): Jianu Petre a lui Ion, CIMBRU Vasile, CIMBRU Petre, DREVARIUC Nicolae... din com Suceveni: Bostan Dragoș, SUCEVEAN Constantin, LIPASTEAN Titiana, SIDOREAC Gheorghe... din com.Iordanesti: HALAC Nicolae a lui Simion, HALAC Ion a lui Dumitru, HALAC Dumitru a lui Grigore, OPAIȚ Dumitru a lui Mihai, Molnar Constantin, din com.Pătrăuți de Jos: BOICIU Zaharia, FEODORAN Ana a lui Simion, FEODORAN Gheorghe a lui Gheorghe, FEODORAN Nicolae a lui Gheorghe, FEODORAN Teodor a lui Gheorghe, Gavriluic Maței, PATRAUCEANU Ion a lui Ilie, PAVEL Ștefan a lui Petru, POJOGA Rahila, Pătrăuții de Sus; CUCIUREANU Constantin, URSULEAN Arcadie, MOTOC Gh.

Cum năpasta bolșevica te urmarea peste tot iată cazuri de țărani împușcați lângă casă: COSTAȘ Petru a lui Tănase de 20 ani sau HUDIMA Ion a lui Nicolae de 27 ani și alții împușcați la munca câmpului: PALAHNIUC Petru și COBLIUC Ion de 23 ani, toți din com.Ceahor.

Peste aceste provincii românești s-a așternut crunta teroare și în valuri după valuri au fost ridicați, de la copil în fașă la străbunic de 90 de ani și porniți pe drumul fără întoarcere al Siberiei.

S-a început vânătoarea după membrii din Sfatul Țării sau deputați din Parlamentul României.

## **EXTERMINAREA VALORILOR POLITICE**

Politica criminala comunistă, imediat după invazie a trecut la arestarea valorilor politice și exterminarea lor prin temnițe. Din luna iunie 1940 au fost ridicați toți foști deputați din Sfatul Țării care se aflau în viață pe teritoriul răpit al Basarabiei: Vladimir BODESCU, Alexandru BALTAGA, Constantin BIVOL, Ștefan BOTNARIUC, Emanoil CATELLI, Teodosie COJOCARU, Ion CODREANU, Ion IGNATIUC, Teodor NEAGA, Pantelimon SINADINO,

Nicolae SECARA, Grigore TURCUMAN, Teodor UNCĂ și Luca STIRBET. Dintre toți, numai Ion CODREANU nu a murit în temnițele NKVD-ului, pentru că a fost schimbat cu Ana Pauker.

O altă categorie au format-o deputații de Orhei în cadrul României Mari, Tudor IURCU și Constantin PLĂCINTA, precum și Gheorghe LUPĂȘCU, fost prefect de Soroca și Secretarul Parlamentului.

Primarii de după 1918 care mai erau în viață au fost arestați, condamnați și majoritatea au murit în lagărele de deportare. Câteva exemple: NEGUTA Isidor din com. Piatra, LISOVSCHI Alexei din Peresecina, BUJOR David din Susleni, COJOCARU Carp din Isacova, MORARU Vasile din Pelinei, NEGOIȚĂ Ion, din Pelinei, MOSNEAGA Victor din Cucuruzeni, GRECU Efrem din Putinței, MUNTEANU Simion din Cucuruzeni, sunt numai o mică parte din aparatul administrativ.

Grozăvia deportărilor a avut loc pe 13 Iunie 1941 când 20.000 de țărani bucovineni și basarabeni au fost deportați, bărbații în Siberia iar femeile și copiii despărțiți, în Kazahstan.

Ce poate fi mai acuzator decât mărturia Silviei Schipor din Pătrăuții de Jos..."timp de două săptămâni tot ne-au dus spre răsărit...De foame și de sete au început să moară copilașii mici. Părinților copiilor mici li se dădea voie să-i îngroape când trenul se oprea în vreo gară. Ei erau luați sub escortă, duși în spatele gării, unde le săpau mormintele. Doamne, câți copii de români din nordul Bucovinei au rămas să-și doarmă somnul de veci în locuri străine, fără a avea măcar un semn la căpătâi..." sau a Domnicăi S. Hostiuc din satul Mahala:

"Până la urma ne-am pomenit undeva în Komi, pe râul Pecioara spre Oceanul înghețat de Nord...S-a făcut iarna, noi am slăbit din cauza muncii de nu ne mai puteam cunoaște, nu ne mai puteam ține pe picioare și era un ger de -50° de grade. În baraca unde locuiam îngheța apa în vadra până la fund. De foame și de frig a picat atunci lumea la pat. Mureau zilnic câte cinci sau șase dintre noi. Pământul era înghețat de doi metri în adâncime și nu era nimeni în stare să sape gropi pentru morții noștri. Doar când se încălzea puțin, într-o groapă erau așezate mai multe cadavre. Așa l-am îngropat pe frățiorul meu Isac Gheorghe..."

Astfel de dovezi sunt adunate în volumul "Martiri și Mărturie din Nordul Bucovinei de Vasile Ilica, publicat în 2003 la Imprimeria de Vest din Oradea.

Mii și mii de nume de martiri basarabeni au fost adunate și publicate în "CARTEA MEMORIEI", a Muzeului National de Istorie a Moldovei, publicată în editura Știința din Chisinau, în 1999.

## **ANGAJAMENTE INTERNAȚIONALE CARE NU SE RESPECTĂ**

Tot în 1941, dar pe 12 August, în Declarația comună de la Terra Nova, Statele Unite și Marea Britanie au anunțat omenirea că "...nu urmăresc mărituri teritoriale.... nu vor schimba teritoriale care să nu concorde cu dorințele liber exprimate ale popoarelor în cauză.....că respectă dreptul tuturor popoarelor de a-și alege forma de guvernământ sub care vor trăi și autoguvernarea să fie redată celor care au fost lipsiți de aceasta cu forța..."

Și pe 2 Aprilie 1944, ministrul de externe al URSS declara: "...guvernul sovietic nu urmărește scopul de a dobândi vreo parte din teritoriul României sau de a schimba orânduirea socială existentă...!".

A urmat "joaca" pe procente a suferințelor țărilor marcate de tendințele acaparatoare ale totalitarismului, continuată timp de aproape o jumătate de secol de drama unei jumătăți de Europă.

Mergând pe firul "relațiilor" cu vecinul nostru din răsărit, ieșind dintr-un labirint "internațional" ca aliat- la sfârșitul acestui conflict sângeros, la scurtarea căruia am contribuit

cu 6 luni și jertfe umane și materiale mari, am constatat ca rusul tot rus rămâne, nesătul și acaparator fără rușine, având ca argument minciuna spusă și susținută fără să roșească.

## O NOUA INVAZIE "ELIBERATOARE"

Sub steagul comunismului, intrând pe teritoriul României ca aliați, rușii au căutat să rupă Maramureșul, o bucată din Moldova până la Siret cel puțin, o altă porțiune din Dobrogea și dacă n-au putut s-o facă, nu s-au lăsat până n-au jefuit toată țara, înecând-o în sânge și impunându-ne la conducere pe toți nechemații ca să ne arate ce este democrația și cum se țin alegeri "libere".

Genocidul împotriva poporului român s-a înfăptuit și de unii cetățeni români care s-au pus în slujba agenților unei puteri imperialiste străine de interesele naționale ale poporului român; împreună au conlucrat la trădarea țării, cu bună știință, în vederea dezmembrării, jefuirii și schimbării prin violență a structurilor constitutive ale statului.

Se fac vinovați, am zis, cu buna știință, deoarece știau că regimul comunist din Rusia se baza, încă din timpul lui Lenin, pe CEKA, acel instrument al terorii care s-a perfecționat pe parcurs, ajungând ca în timpul lui Stalin să săvârșească crimele abominabile - ce îngrozesc și astăzi omenirea. Metamorfozat sub fel de fel de denumiri până în timpul lui Lavrentie Beria, un criminal fără egal, care după ce și-a exterminat "tovarășii" de drum din hotărîrea lui Stalin, a trecut tot la dispoziția acestuia la crearea Direcția serviciului informativ extern, prescurtat INU (în 1943), cu misiunea ca până în 1948 să se instaleze guverne comuniste în țările din răsăritul Europei, până în inima ei. La conducerea direcției a fost numit Pavel Fitin ca șef INU.

Încă odată se dovedea politica duplicitară sovietică, ce pe o parte desfășura cominternul, să liniștească pe anglo-americieni, iar pe alta parte înființa INU, un alt instrument de expansiune a comunismului și mai teribil în distrugerea statelor naționale.

Pe această linie, Fitin însărcinează pe Gheorghe Pintilie (Pantelei Bodnarenko) să pună bazele sistemului represiv din România și în închisoare l-a recrutat pe Teohari Georgescu, pe care l-a impus în 1945 la Ministerul de Interne.

Moscova l-a numit pe Emil Bodnăraș să organizeze serviciul de spionaj din România, pe care l-a infiltrat cu o serie de agenți.

În luna Septembrie 1944 a fost trimis colonelul Dimitri Fedicikin, care va deschide o rezidență INU la București venind cu Ana Pauker, (care era colonel) și Vasile Luca (maior), iar ca adjunct a avut pe Pantiușa Bodnarenko.

După ce pe 19 Iulie 1940 au fost arestați 1000 ofițeri din SSI, s-a trecut, pe 20 August 1948, la înființarea Direcției Generale a Securității, care a unit toate serviciile de informații, și a fost numit ca șef Gheorghe Pintilie (Pantiușa) ajutat ca adjuncți de Gheorghe Mazuru și Alexandru Nicolski (Grunberg).

Aceasta a fost schema pe care s-au adunat toți veneticii din URSS, care au terorizat poporul român.

Dar răul săvârșit de aceștia în iadul de dincolo de Nistru este exprimat în parte de țăranul Ienache NICOLAE din comuna Cucuștii-Vechi (jud. Bălți), în rugăciunea disperării:

"Doamne, Doamne, de-ai trăsni în Rusia aceia și ai prefăce-o în bucăți, ca să nu mai auzim de dânsa ca tare multă suflare românească a mai băgat în pământ și tare multă altă lume a mai rămas acolo în chin și în necaz."

Și spusele lui se adevăresc prin numele celor martirizați, săpate în plăcile de pe TROIȚELE ridicate în memoria lor, răspândite prin satele din codrii voievodali ai Bucovinei

și de pe întinsul Basarabiei până la Marea cea Mare.

## O NOUA NĂVĂLIRE BARBARA IN SECOLUL XX

Pentru trădare de țară se fac vinovați agenții comuniști, câteva sute găsiți și alte sute veniți în "furgoanele" sovietice, pentru că au lucrat cu bună știință în slujba "eliberatorului" dovedit ocupant prin faptele săvârșite.

Lucrețiu Pătrășcanu, ajuns la Moscova pe 29 Aug.1944, o ia înaintea tuturor rugându-l în scris pe Molotov "să-i trimită pe unul dintre colaboratori pentru a stabili legături directe și neoficiale...și voi rămâne recunoscător dacă mi-ați facilita o întâlnire cu unul dintre membrii grupului român de la Moscova, Ana Pauker sau Luca Laszlo" (de reținut că amândoi erau ofițeri ai armatei roșii).

Tot L.Pătrășcanu folosind delațiunea, metoda de bază în relațiile comuniste, i-a spus lui Vășinschi în discuția "confidențială", cu acea ocazie că "...Maniu și Brătianu se situează pe poziții ostile față de Uniunea Sovietică... ei rămânând adversari apartenenței Basarabiei la Uniunea Sovietică... între delegați se afla, de exemplu, Popp (Ghiță), o creatură a lui Maniu, care exprimă exact orientarea și opiniile lui Maniu..."

În acest timp Bucovina era pârjoliță. Ardeau satele din codrii Bucovinei de la Putna, Straja, Sucevița până la Gura Humorului, pe râul Moldovei la Măzănești; iar la Băiești dăduseră foc și la școală, împuscând pe cei ce încercau să fugă.

Prăpădul bolșevic a trecut peste munții Căliman, coborând pe pârâul Zebrac, ajungând la vărsarea lui în Mureș, în comuna Stânceni, iar acolo au dat peste un spital și au intrat ca furtuna. Au scos pe cei ce nu se putuseră evacua și în cârje i-au aruncat în fântâna de la colțul clădirii, sub privirile sătenilor ascunși pe dealuri, pe după căpițe. Apoi au răsturnat ghizdurile fântânii peste ei și au pornit-o mai departe, unii spre Toplita, alții spre Lunca Bradului.

Iureșul înspăimântător se așternuse peste țară și sângele șiroia peste tot în urma lor și a continuat să băltească ani de a rândul, trecând peste Medgidia unde au împușcat pe sublocotenentul Ion Smarandache, la Galați, pe muncitorul Nicolae Mânzat, la Focșani, pe Stana Bancian, la Buzău, pe Mihail Crețu, la Mizil, pe Teodor Pătulescu, la Ploiești, pe Constantin Păcuraru, la Călărași, pe Marița Gabina, la Slatina, pe Mitică Cotoială, la Strehaia, pe Victor Bulata, la Gaești, pe Despina Dumitru, la Caracal, pe Tilica Constantin, la Giurgiu, pe Traian Negoescu, la Lugoj, pe Petre Gâscă, Robert Jendl din Reșița, Jacob Laris și Elisabeth Pechler din Giarmata, Elisabetha Balthasar din Cenad, Katarina Bender din Sânicolaul Mare, Johann Blaudenscheck din Carpiniș, Roland Boss din Jimbolia, Johann Bohn din Biled, Irina Cruceanu din Mediaș.

Aceste nume fac parte din cele câteva sute masacrați în acest fel, pe tot cuprinsul teritoriului românesc de niște oameni debusolați, care trăgeau în orice, chiar în butoaiele din beciurile oame-

nilor, rămânând de multe ori înecați în vin.

În spatele acestui procedeu, de demoralizare a populației rămânea NKVD-ul care, prin acțiuni subversive, urmărea să sfâșie noi bucăți din teritoriul românesc, pe care să le înglobeze URSS-ului.

Astfel, Moldova a fost prima victimă pe care au încercat s-o smulgă, impunând o administrație prosovietică, izgonind pe toți funcționarii oficiali români.

La Iași au numit prefect pe un Alexiuc Vasile iar chestor pe Babătă, un criminal cu 4 clase primare și care nu ascultau decât de ruși. În celelalte județe, Dorohoi, Tecuci, Bârlad, au fost dezarmate atât poliția cât și jandarmeria.

Mai mult, la Bacău, un sergent major, Constantin Condurache, venit cu divizia de trădători -Tudor Vladimirescu- a pus în cătușe pe comisarul Manea și a convocat o adunare "populară" în Oct.1944 urmărind să creeze o mișcare ca să ceară autonomia Moldovei și sudului Bucovinei, cu tendințe separatiste, spre înglobarea în URSS. În Moldova din acel timp, aveai impresia ca te găsești în Rusia.

Aceiași acțiune de smulgere a Deltei Dunării și o bună parte din Dobrogea, a urmărit NKVD-ul prin intermediul lipovenilor, punându-i să adună iscălituri pentru alipirea la URSS. Pe 3 Dec. 1944- comandantul sovietic i-a ajutat pe comuniști să ocupe prefectura jud Tulcea. Aici, circa 400 de lipoveni au făcut chiar un "Comitet de Eliberare Națională Rusă" și o delegație de 30 de persoane dintre ei s-au prezentat Comisiei Aliate de Control din Constanța cerând același lucru. Pe 24 Mai 1945 un general rus venit în jud. Tulcea le-a spus lipovenilor să nu mai plece în URSS deoarece, prin trasarea noilor granițe, Dobrogea se încadrează în Rusia, și va purta denumirea de Rusia Nouă". Deci, o altă intenție de răpire de teritoriu și oameni din țara noastră.

Încercarea de răpire a Maramureșului din stânga Tisei a fost dirijată de maiorii Davidenco și Zaharcenko care l-au pus în față pe avocatul Ioan Odoviciuc, un ucrainean, funcționar la Sighet, care l-a felicitat pe Hitler în Iulie 1944. Pe baza acestui document a fost șantajat de ruși ca să conducă acțiunea de alipire a Maramureșului la Ucraina subcarpatică, care ceruse alipirea la URSS.

În spatele acestei acțiuni, la care îl agățaseră și pe comunistul ceh Clement Gotwald se găseau generalii Jucov și Malinovski. Cele 7000 semnături smulse prin minciună ca "vor primi zahăr" au fost prezentate ca dorință de alipire a Maramureșului la Ucraina subcarpatică.

Cu toate arestările savârșite, cu toată amenințarea de deportare în Siberia, maramureșenii hotărâți au luat cu asalt Sighetul pe 5 Martie și nici în fața mitralierelor de la podul Izei n-au renunțat la pământul și apartenența lor românească.

### **ÎNCERCĂRILE DE O NOUA SFARTECARE A TERITORIILOR URMATA DE RĂPIRI DE SUTE DE MII DE CETĂȚENI ROMANI NEVINOVAȚI**

La mai puțin de o lună de la declarația că "...guvernul sovietic nu urmărește scopuri de cucerire a nici unei părți din teritoriul românesc, sau de schimbare a regimului social existent...", a început acțiunea "România în jug"- sub conducerea lui A.I.VÂȘINSKI.

-Mii de țărani din Bucovina și-Basarabia au fost duși în lagărele de exterminare din Carelia, Ladoga, Tuia, Donbas și supuși la exterminare prin munca forțată.

-Peste 160.000 de ostași ridicați și duși cu forța, presărați în lagăre de exterminare până la coasta Oceanului Pacific (în afară de prizonierii deja duși până dincolo de Cercul polar...).

-Peste 62.000 de ființe umane fugite din fața tăvălugului rusesc au avut aceeași soartă groaznică. Delegații lor au încercat totul ca să fie salvați. Gheorghiu Dej nu a primit delegația; iar Petru Groza "îmbibat până la buze cu înșelăciune și trădare", după ce i-a ascultat, le-a spus cu nerușinare: "Din cauza voastră, a basarabenilor, nu putem stabili relații bune și sincere cu guvernul URSS. Nu avem ce să vă facem." Peste o sută dintre acești nefericiți s-au sinucis, iar restul au luat drumul Siberiei în vagoane de animale și acolo marea majoritate a murit în condiții de exterminare.



-O altă categorie de cetățeni români, de origine germană, circa 35.000 de șvabi din Banat și alți 15.000 din regiunea Satu Mare, între 17 și 45 ani, au luat drumul lagărelor de exterminare, unde au murit, după estimări adunate de Franz Schuttack, peste 4000...

-O soartă asemănătoare au avut-o și circa 30.000 de sași din județele Sibiu, Brașov, Bistrița-Năsăud...

Toate aceste acte de genocid s-au petrecut între 1944-1945, ele fiind urmate de altele și mai sălbatice.

## **VASINSKI ORCHESTREAZĂ GENOCIDUL PENTRU SUBJUGAREA ROMÂNIEI**

După indicațiile lui Stalin..."Nu fiți zgârciți cu cuvintele.... promiteți...", acest călău ce și-a trimis la moarte sute de mii de conaționali, a condus exportul comunismului în lume prin fapte și minciuni nerușinate... Chiar ambasadorul Marii Britanii (Archibald Clark Kerr, în Raportul către Ministrul său de Externe preciza: "...el (Vâșinski) conduce România întocmai ca o provincie rusească...".

A instaurat delațiunea și a încurajat trădarea, folosindu-se de elementele "politice" cele mai compromise, colaboraționiste cu dictaturile precedente (Tătărăscu, Ralea, Ghelmegeanu, Livezeanu); a inițiat propaganda nerușinată cu Silviu Brucan, Miron Constantinescu, N. Moraru, Leonte Răutu, Zaharia Stancu, George Calinesci; a încurajat pe activiști să tragă cu mitraliera în sindicaliști de la Malaxa (pe 19 Feb. 1945), a dat mână liberă lui Bogdenko, care a adus 80 de teroriști ruși ce au tras pe 24 Feb. 1945 în manifestanții scoși de comuniști, făcând 8 morți, pentru a justifica intervenția brutală cu scoaterea tancurilor rusești pe străzile Bucureștiului, în vederea impunerii unui guvern pe care s-au grefat ambuscații și ratații vieții publice românești de sub cele trei dictaturi, oferindu-se să camufleze pe comuniști....

Faptele și victimele se găsesc ca anexe publicate în lucrările ce însoțesc acest proces al comunismului pe internet.

## **CELE 10 PORUNCI: PLANUL DE SOVIETIZARE A ROMÂNIEI**

Pe 7 Martie 1945 a sosit la București o comisie formată din Evgheni Suhlov (reprezentantul Cominternului), Vasile Prisenko (secția sindicate URSS), general Feodor Zurcov (din Statul Major politic al lui Malinovski), Nicolae Afcev (atașat special pe lângă Ana Pauker) și Sulmab Berezinsky (trimis special al lui Stalin).

Ana Pauker, Constantin Doncea și Constantin Pârvulescu au primit, printre altele sarcinile de rezolvat în 3 ani:

- Desăvârșirea reformei agrare...
- Desființarea armatei și crearea uneia noi...
- Desființarea micilor gospodării țărănești...
- Abdicarea Regelui și exilul Familiei regale...
- Suprimarea firmelor de export-import și îndreptarea exportului spre URSS și țările satelite ei...
- Suprimarea partidelor istorice și uciderea și răpirea membrilor...
- Întemeierea unei "politii populare" de tip NKVD...
- Îndreptarea populației rurale către industrie...
- Interzicerea intrării străinilor din țările capitaliste...
- Lichidarea tuturor băncilor...

## **DISTRUGEREA SOCIETĂȚII ROMANEȘTI**

Acesta era obiectivul celor zece porunci prin care cei trei școliți la Moscova urmau să ducă poporul român la remorca URSS-ului.

Imediat s-a trecut la reorganizarea aparatului represiv, înlocuind pe vechii conducători ai SSI-ului și ai siguranțelor județene cu foști agenți comuniști și elemente venite din Rusia.

Tot din Rusia au adus cele doua divizii de trădători, sub firma de "Tudor Vladimirescu" și "Horia, Cloșca și Crisan" conduse printre alții de politrucii ca Nicolae Cambrea, Mihai Lascar, Valter Roman.... urmărindu-se înlocuirea în totalitate a vechii armate cu o armată de partid, având ca scop impunerea și menținerea la putere, prin violență și teroare, a partidului unic, de esență sovietică.

Astfel, vechea armată a fost înlocuită, ofițerii în marea lor majoritate arestați, cu aproape 200 generali, din care foarte mulți morți în temnițe.

Cu ajutorul noii politii, armate și jandarmerii, s-a trecut la dezlănțuirea mării terori; începând din 1945 locurile de detenție s-au înmulțit vertiginos neputând face față valurilor succesive de arestați fără motiv, supuși exterminării prin muncă....

Pe 8 Noiembrie 1945, are loc un mare masacru în Piața Palatului Regal; se trage în plin în zecile de mii care manifestau pentru Rege. Au fost împușcate 15 persoane și alte 35 rănite. În timp ce smulgeau din mulțime manifestanți și-i duceau în curtea Ministerului de Interne și lumea s-a îndreptat cu piepturile deschise ca să-i salveze, de acolo a ieșit armata sovietică pentru apărarea ministerului și ostași din "Tudor Vladimirescu", care au continuat, sub focul armelor automate, să izgonească pe manifestanți, arestând peste 800 dintre ei, în majoritate elevi și studenți.

Listele arestaților, răniților și morților precum și a celor ce au săvârșit aceste fărâdelegi se afla anexate materialului documentar ce însoțește aceasta relatare. Sunt anexate și fotografii, ce au fost făcute în majoritate de străinii prezenți acolo.

Ministerul de justiție (Lucretiu Pătrășcanu) a patronat aceste fărâdelegi și a luat măsuri pentru perpetuarea și acoperirea lor cu legi represive și executanți inconștienți.

Asistam la ridicarea inamovibilității magistraturii și la fabricarea de judecători cu 4 clase primare după cursuri de 6 luni, așa zisa "justiție populară" - care doar executa ordinul privind durata de pedeapsă cerută de anchetator.

## **PREGĂTIREA FURTULUI VOINȚEI NAȚIONALE**

Acești conducători, numiți de o putere străină și menținuți de aceasta cu forța armată, se fac vinovați de crimă contra poporului român, deoarece au furat voința națiunii, fapt fără precedent.

Când, după teroarea generalizată organizată de Moscova prin agenții din guvernele impuse într-o jumătate de Europa, s-a hotărât (de Marile Puteri) să se țină alegeri libere, atunci a intrat panică în teroriștii impuși. Tot Stalin i-a liniștit, spunându-le să nu se teamă, că nu cotează cine votează, ci numai cine numără.

Anunțarea ținerii alegerilor a fost urmată de recrudescența terorii, mergându-se până la asasinat împotriva opoziției. Exemplele sunt numeroase și menționate în anexele mărturiilor. Începând din Ianuarie 1946, până în Decembrie același an, au fost semnalate agresiuni criminale: la Arad, Timișoara, Vânu Mare (Turnu-Severin), Craiova, Turnu Măgurele, Pitești, Târgoviste, Constanta, Bacău, Suceava, Dej, Cluj, Cugir, Sibiu; într'un cuvânt, pe tot cuprinsul țării a curs sânge...

Un fapt senzațional, viii erau omiși de pe listele electorale; în schimb morții au votat. În multe locuri urnele erau pline, înainte de începerea votării;.... și multe alte minuni comuniste.

Cu toate acestea blocul partidelor comuniste au obținut 3% (trei), P.N.T 81%, PNL 12%, PSD 3% și alții 1%.

În fața acestei situații catastrofale, disperați, comuniștii din România au apelat la ruși și ambasadorul Serghei Kavtaradze, după ce s-a consultat cu Moscova, le-a comunicat soluția: inversarea rezultatelor.

Lucretiu Pătrășcanu a dat dispoziție președinților Birourilor electorale județene să refacă Procesele Verbale iar aceia ce nu vor, să se prezinte la Ministerul de Justiție. S-au găsit câțiva oameni de onoare care au refuzat și nici la București n-au venit; au preferat să plece din magistratura.

Președinții secțiilor de votare au fost dați în judecată pentru fals în acte publice. Dar acest delict a fost amnistiat și alegerile validate.

BURTON Berry reprezentantul american la București trimitea pe 23 Nov. 1946 o telegramă la Washington: " Guvernul Groza a falsificat alegerile și și-a bătut joc de notele noastre de protest..."

Dar pe 1 Decembrie 1946 regele a deschis parlamentul, legalizând furtul alegerilor și prelungindu-și cu încă un an domnia; soarta era hotărâtă în cele 10 porunci amintite mai sus.

### **FĂRĂDELEGILE și CRIMELE SE INTENSIFICA**

Acești trepăduși ce alergau mereu la Moscova să primească ordine, se fac vinovați de trădare și crime pentru tot ce făcuseră până acum și pentru ce vor face în continuare; iar pe deasupra și pentru vânzarea solului și subsolului, după cum vom vedea.

Până atunci, mai aveau un obstacol major de înlăturat și acesta înscris în cele 10 porunci: suprimarea partidelor istorice...SI UCIDEREA și RĂPIREA MEMBRILOR.

După ce fuseseră infiltrate partidele cu informatori, unii făcuți chiar din mijlocul lor, s-a trecut la înscenarea proceselor, pe care le-a patronat tot ministrul Justiției Lucrețiu Pătrășcanu, înainte de a ajunge și el pe banca acuzării, tot într-o înscenare făcută de colaboratorii lui.

Serviciul Secret de Informații (SSI), supervizat din partea partidului comunist de Iosif Cișinevschi iar din partea NKVD-ului de consilierii sovietici, Dimitrie Grigorovici Fedicikin, Nicolai Petrovici Zudov și Petea Gonciaruc (devenit Petre Petrescu), a trecut la înscenări pentru distrugerea partidelor istorice.

Directorul general SSI, Serghei Nikonov (devenit Sergiu Nicolau) împreună cu Mircea Tigoi (zis Zaharia) directorul direcției de informații interne, au recurs la înscenări de răsunet pentru implicarea partidelor istorice în organizații subversive de "răsturnare a regimului prin violență".

"Sumanele negre" s-a născut prin introducerea cap. Nicolae Dumitrescu (comandantul legiunii de jandarmi Năsăud și agent al siguranței împrumutat SSI-ului) între naivii deveniți apoi agenți și turnători (folosiți în alte procese- ca Steanță D., Paleacu N., Tantu M. și chiar colonelul Plesnilă Eugen). Cu ei au făcut organizația, rămasă fără "șef", deoarece Gavrila Olteanu s-a sinucis în Ministerul de Interne când a văzut în ce porcărie este împins pentru a compromite Statul Român și Casa Regală. Au pierdut pe Generalul Nicolae Rădescu, care a reușit să fugă cu avionul, poate cu câteva ore înainte de a fi arestat și implicat în această afacere murdară, încadrată juridic de procurorul Grigore Burdan (și care a fost judecată; sentința s-a dat în dimineața de 19 Noiembrie 1946, când poporul se îndrepta spre farsa zisă a alegerilor libere). La proces, Ilie Lazăr a arătat în fața "Tribunalului" ca autorii înscenării au fost Grigorovici (Fedicin), Isidor Selinger (Ion Stroescu și Mihalcea Constantin). Am amintit aceste nume care vor fi numitor comun în multe din înscenările ce vor urma.

### **MAREA ÎNSCENARE: PROCESUL Iuliu MANIU - Ion MIHALACHE**

În Biroul Politic al CC al PCR din 26 Iulie 1946, Vasile Luca reamintea una din cele 10 porunci ale Moscovei din 7 Martie 1945: "Nu trebuie uitat scopul: compromiterea și distrugerea partidelor istorice."

Așa a început asaltul împotriva lui Iuliu Maniu, prin pregătirea opiniei publice, cerându-se moartea lui de către mulți brucaniști. A urmat infiltrarea partidului cu agenți din afara și din interior, precum: Domocos, Horezu, Dragulanescu Alex., Balaceanu Constantin, frații Paul și Stejerel Sava... Au trecut la încurajarea dizidentelor, Nicușor Graur, Guguianu-Sima, Nicolae Lupu, D. R. Ioanițescu, Anton Alexandrescu, Cantemir Daniel, George Paun, Andrei Motoc.... Au încercat compromiterea conducătorilor, șantajarea rudelor (nepoți și finii) până la găsirea lui Constantin Gafencu, pe care l-au format și dirijat spre asaltul final. I-au îndreptat pașii spre Lucia Scridon, pe care a întâlnit-o întâmplător, trecând prin parcul Ioanid și astfel și-a făcut intrarea într-un cerc național țărănist, cunoscându-l pe Vlad Hațieganu, prin care a ajuns la ușa lui Iuliu Maniu.

Paralel i-au îndreptat pașii lui Gheorghe Preda, aviator (bețiv căruia i se ridicase dreptul la zbor) și printr-o nepoată a ajuns în casa altui agent, subinginer Gheorghe Popescu. Legăturile fiind făcute s-a trecut la fructificarea scenariului. Gheorghe Preda a luat legătura cu șeful său, Romulus Lustig, care a anunțat pe Nicolae I Popescu (directorul Secției II-a Informații și contrainformații) Astfel s-a ajuns la Mircea Tigoiu (Zaharia), care a luat conducerea acțiunii fiind prezent la arestarea de la Tămădău, pe 14 Iulie 1947, la ora 6 dimineața

Nicolski Alex., din dimineața de 13 Iulie, începuse pregătirile, golind atunci 15 celule și aducând tacâmurile necesare, noi. Tot atunci a dat telegramă și a adus din concediu pe anchetatorii principali, care au început "ancheta" luni dimineața spre prânz.

De restul s-a ocupat Mișu Dulgheru, urmărind să facă "hora" cât mai mare, prin implicarea funcționarilor de la Ministerul de Externe, de la finanțe, din secția militară, de la muncitori, de la tineret, din provincie... Încadrarea juridică intrase pe mâna lui Mircea Lepădătescu, un oportunist încrezut, pus pe căpătuială. Prin șantaj și promisiuni, l-a care s-au alăturat bătăile barbare ale lui Nicolae Carol Deleanu, Teodor Sepeanu, Aureliu Curelea..." hora" s-a mărit

Martori s-au adus și din temnițe; după ce i-au folosit, i-au condamnat. Alții, după ce au fost "convinși" să depună mărturie (mincinoasa), au fost condamnați, pe baza declarațiilor lor, pentru nedenunțare.

Așa s-a desfășurat înscenarea acestui mare proces, în timp ce la vecinii din sudul Dunării, Nicola Petcov era spânzurat, după proces.

## URMAȚI EXEMPLUL SOVIETIC

Acest îndemn a fost făcut de Stalin delegației agenturii comuniste cu ocazia aniversării a 3 decenii de la revoluția bolșevică. Deci, după ce România fusese împânzită cu consilieri sovietici, i s-a permis să aplice singură modelul sovietic, să-și lichideze toți înaintașii.

Aceasta agentura din România formată din Gheorghe Gheorghiu-Dej, Petru Groza, Emil Bodnaraș, Mihail Sadoveanu, C.O.Parhon, Ștefan Voitec, cu ajutorul Diviziilor trădătoare "Tudor Vladimirescu" și "Horia, Cloșca și Crisan" conduse de Mihail Lascar, se fac vinovați de -CRIMA DE SCHIMBAREA PRIN FORȚĂ, CU SPRIJINUL UNEI PUTERI STRĂINE, A STRUCRURII STATULUI MONARHIC, ÎN REPUBLICA POPULARĂ- adică socialistă, de esență rusească.

Pe 30 Decembrie 1947 regele Mihai I a fost forțat să semneze "Actul de abdicare" iar Petru Groza, radiind de bucurie, îi arăta reginei Elena că are pistolul în buzunar, ca să nu pățească ca Antonescu. Curtea și împrejurimile palatului Elisabeta erau înțesate de armată bolșevizată.

"La momentul potrivit fusese înfipt cuțitul pe la spate", după o conviețuire fățarnică.

## PRĂVĂLIREA IN BARBARIE

"Poruncile" din 7 Martie 1945 fuseseră aproape în totalitate îndeplinite. Obstacolele principale fuseseră înlăturate și pârgghiile puterii preluate de venetici, care se angajau în lupta cu poporul.

Începutul anului 1948 debutează cu înscenarea a 7 (șapte) procese care să "justifice" procesul Maniu-Mihalache, unul mai murdar decât altul, făcute după modelul Nicolschi-Dulgheru -Lepădătescu; col. Alexandru Petrescu n-a făcut decât să citească condamnările celor trei regizori de mai sus.

Procesul Zărnești, judecat prin Sent. 72/22-01-1948, înscenat pentru a "dovedi" pregătirea organizațiilor armate din munți de către Iuliu Maniu și PNT, s-a făcut numai pentru a-l condamna pe Ghiță POPP și a-i confisca apartamentul de pe Splaiul Unirii nr.5, de către Micea Lepădătescu (consilierul juridic al proceselor). Dovada e declarația serg. maj. Mocanu Gheorghe, făcută în proces la ultimul cuvânt: "...amenințat cu arestarea am fugit la București cu ajutoare bănești de la dnii Gh.POPP și I.A.Mureșanu și ne-am ascuns în munții Piatra Craiului cu Istrate Alex. și Rusu Gavril...Ne-am procurat cele necesare traiului cu mari greutate de la locuitorii din apropiere. Nemaiputând îndura aceasta viață de calvar, serg. maj. Istrate Al. s-a predat singur. Subsemnatul m-am lăsat arestat fără nici o opunere, apoi am acceptat sa devin agent al Ministerului de Interne. In acest scop, dl.comisar Ciupagea mi-a dat carnet de agent, un permis gratuit de cale ferata și m-a înarmat cu un revolver "Bereta". Apoi în stare de libertate și armat, împreuna cu domnii comisari Curelea (Aureliu) și Stan Ion m-am deplasat în regiunile Zărnești și Dej, unde am dat concursul la arestarea tuturor locuitorilor care ne-au cumpărat întâmplător sau de la care am cumpărat cele necesare traiului. La procesul fostului PNT-Maniu, după ce am fost bătut și înfometat, mi s-a promis că voi fi liber imediat după proces, dacă dau declarații și depun ca martor, cu care ocazie să fac afirmațiunile dictate de anchetatori.

Subsemnatul m-am ținut de cuvânt și am declarat orice mi s-a cerut, numai ca sa pot să fiu liber, dar cele declarate nu corespund adevărului... De la închisoarea Văcărești am solicitat prin petiție eliberarea mea, reamintind ministrului de interne îndeplinirea angajamentului din partea mea și neîndeplinirea promisiunii ce mi se făcuse. Rezultatul ce a urmat a fost procesul în care am fost băgat și unde se folosesc contra mea și a altora fapte inventate de anchetatori, după cum am arătat mai sus. Subsemnatul, declar în mod formal ca recunosc ca adevărate numai declarațiunile făcute înaintea dvs. în ședința din 22-01-1948, toate declarațiunile anterioare fiindu-mi luate prin teroare, înfometare și vicleșug....". În acest proces au fost implicate, torturate și condamnate 26 persoane. În acest mod s-au judecat și celelalte procese:

- Procesul TUNT-ului înscenat pe baza informatorilor: Alexandru Drăgulănescu, Paul Sava, Const. Bălăceanu... Condamnate 12 persoane.

- Procesul "trotilistilor" cu peste 100 persoane, condamnate pe baza informatorilor Paul Sava, Stejerei Sava, Alex.Drăgulănescu...

- Procesul Secției militare înscenat pe baza informațiilor col. Ștefan Stoica introdus ca agent de varul lui, Lucrețiu Pătrășcanu, care s-a dus în Martie 1947 la Bodnăraș și apoi la Teohari Georges cu cu indicația să fie sincer, că nu va avea nimic de suferit. A primit 7 ani și a murit în temniță.

- Procesul secției muncitorești înscenat după informațiile lui Ion Lambru, care n-a fost condamnat, dar a stat administrativ și mai târziu în 1961 folosit într-o altă înscenare.

- Procesul celor care ajutaseră la înscenarea "fugii de la Tămadău", pe baza declarațiilor lui R. Lusting, Gh. Preda, Const. Gafencu, primii doi au fost reprimiți în serviciu cu salariu pe

timpul detenției, cel de-al treilea trimis în străinătate cu misiunea de a infiltra exilul ca preot la Koln (dar a fost demascat).

- Procesul Secției de la Lugoj, o înscenare a lui Kling Zoltan.

Toate victimele acestor înscenări, cu datele justificative, sunt consemnate în documentele ce însoțesc procesul pe Internet.

MIȘCAREA NAȚIONALĂ DE REZISTENȚĂ a fost un alt proces judecat imediat după înființarea securității. A fost un fel de "ghiveci național" în care pe lângă mari industriași au apărut cadre universitare, fruntași ai amiralității române, fruntași legionari veniți din Germania, toți într-un aluat frământat în Ministerul de interne (Andreescu Mătusei; lt. Petrescu Nicolae, lt. Năstase I., Jianu Marin, Nicolschi A. toți dirijați de Bodnarenko Pintilie). Arestările au început cu profesorul universitar George Manu, învinuit de săparea unui tunel ca să arunce în aer parlamentul pe 19-03-1948, continuând cu Ion Bujoiu, Alex. Popp, Ion Bontilă (arestați pe 14-04-1948), amiralul Horia Macellariu (arestat pe 19-04-1948 la întâlnirea aranjată cu colonelul Alex. Popovici), Nicolae Margineanu (arestat 26-03-1949); până la urmă au fost implicați peste o sută de români.

Pionul principal al siguranței a fost un agent S.S.I. infiltrat pe lângă ing. Alex. Popp, care-l ajutase cu niște bani când era operat în spital. Procurorul Burdea i-a sugerat fuga din spital, dându-i legăturile telefonice pentru a-i da relații despre Popp și Măcellaru, pe lângă care trebuia să lucreze. Acest St. Tomescu (nume conspirativ Paul), după arestarea din 20 Mai 1948, a continuat să fie folosit ca informator în celule pe lângă anumite persoane indicate de anchetatori și a făcut pe turnătorul util.

Al doilea spion a fost Ion Toba Hatmanu, un fost ofițer "parașutist", exaltat, cu o fantezie uluitoare, care, după întoarcerea din Germania, în 1947, a fost prelucrat de Nicolschi și eliberat ca să fie infiltrat pe lângă Popp, Bontilă și Mănu. La proces a spus că avea nevoie de bani și i-a stors de la cei de mai sus, care l-au crezut. Le cerea bani ca să meargă prin țară să formeze grupe de partizani, dar banii îi mânca. A inventat chiar că știe unde este îngropat aurul lui Hitler, într-un lac din munții Austriei și a luat bani ca să aducă venituri "mișcării de rezistență".

Mulți dintre cei implicați în proces au fost acuzați de spionaj în favoarea anglo-americanilor, deoarece făcuseră studiile în aceste țări și aveau cunoștințe la nivel înalt. Pedepsele ce s-au dat au fost foarte mari, mulți condamnați pe viață.

Desigur înscenarea avea loc ca o ripostă la situația internațională, rușii urmărind să controleze tot Berlinul și să evacueze pe occidentali. Și situația s-a înrăutățit fiindcă Apusul n-a cedat.

Dar și situația în România s-a înrăutățit, represiunea fiind deosebit de aspră, provocându-se o serie de înscenări de procese.

În noaptea de 5/6 Mai 1948 a venit rândul arestării social democraților independenți ai lui Constantin Titel Petrescu și până la 13 Iunie 1948 a fost arestat primul lot cu conducerea acestui partid, acuzată tot de trădări. Nu trebuie uitat că Theodor Iordachescu, Ștefan Voitec, Lotar Rădăceanu și alții trădaseră partidul în schimbul unor posturi ministeriale și se uniseră, adică intraseră în partidul comunist, ce luase denumirea de P.M.R. A urmat al doilea lot de arestări și au stat închiși până în 1956, când după intervenția liderului laburist Hugh Gaitskell pe lângă Hrusciiov, au fost eliberați, dar nu înainte de a-l șantaja pe Titel să-și recunoască greșeala și reconsiderare poziția față de comuniști.

## **14/15 Mai 1948: CEA MAI MARE ARESTARE**

Intr-o singura noapte au fost arestați 3229 legionari, socotiți cei mai activi, depistați și trecuți pe tabele din 1945, de când N. Pătrășcu-Vica Negulescu și Nistor Chioresanu făcuseră pactul de înțelegere cu Teohari Georgescu.

Subliniem ca trădarea a fost făcută de Coman Vasile, fost comisar ajutor la Luduș, în timpul mișcării legionare, care după rebeliune fugise în Germania și făcuse parte din echipa de mână forte a lui N. Patrascu-Nistor Chioresanu. Venit după 1945, rămăsese atașat secretarului general dar devenise și informatorul siguranței, transmitând totul, din sursa cea mai competentă. Nicolschi, socotind ca a sosit timpul să rupă pactul cu legionarii, s-a folosit de informația dată de Coman Vasile, că vine curierul Dragoș Hoinic cu instrucțiuni din Germania. Nicolschi a trimis oameni care l-au arestat pe acesta la Budapesta și l-au adus în țară fără să se afle. Astfel, acțiunea din 14/15 Mai i-a luat prin surprindere.

Cei ce au reușit să scape au luat calea muntelui îngroșând rândul partizanilor. Cei arestați au trecut prin chinuri îngrozitoare la toate siguranțele din țară, mulți fiind omorâți în anchetă (Buliman Ctin la Suceava, Crișan Ion la Cluj, Gătă Ecaterina-Susana la București) și aruncați pe fereastră la Ministerul de Interne.)

Arestările au devenit permanente, zi și noapte, an de an.....și s-au extins la toate categoriile de români ce nu erau de acord cu abuzurile ce se săvârșeau.

De exemplu, BOTEZATU, Constantin, impiegat, com. Rusavăț, a fost omorât în anchetă de șeful securității Buzău, Sârbu Ion, și aruncat pe fereastră. Pe 30 Dec. 1948 a fost împușcat Ion Constantinescu, pe vârful muntelui Măgeșu, deasupra comunei Lopătari, trădat de pădurar.

## **CEL MAI REPRESIV INSTRUMENT DE LICHIDARE AL OPOZANȚILOR LA SOVIETIZARE**

A fost creat prin Decretul nr.221/30 Aug.1948 sub denumirea de Direcția Generală a Securității Poporului sub conducerea lui Gheorghe Pintilie (Pantelei Bodnarenko), având ca directori adjuncți pe Alexandru Nicolschi (Boris Grunberg, evreu basarabean rusofon) și Vladimir Mazuru (ucrainean din Bucovina de Nord). Securitatea era urmărită de omul lui Beria, Alexandr Saharovschi și supravegheată de Serghei Kavtaradze, omul lui Molotov, căruia la externe i-a urmat I.A.Vâsinschi care impusese guvernul român la 6-03-1945 (la rândul lui, omul lui Beria).

Cele 13 direcții înființate erau încadrate cu oameni de mână "forte" acoperind tot teritoriul, fiind întărite cu două organe de veghe permanentă a tot ce mișca: Direcția generală a miliției ce înlocuia poliția și jandarmeria (23-01-1949) și Trupele de securitate (6-02-1949). Aceste organe au sădit delatiunea peste tot.

Aceasta nouă organizare a fost o crimă împotriva poporului român.

Acești năvălitori și-au găsit și o unealtă numită Gheorghe Gheorghiu-Dej pe care au întărit-o cu elemente de nădejde precum Nina Niconova, soția lui Serghei Niconov (șeful SSI) ca secretară particulară, cu Mihail Gavrilovici, ca șef de cabinet, asigurându-i și o paza de nădejde, cu Vasile Buciov, comandantul gărzilor personale. Deci era sub ochii și urechile Moscovei. Chiar și lui Pintilie i se dăduse o "amazoană", pe Ana Toma (Grosman) care, după ce mai ținuse doi agenți KGB (pe A.Toma și Constantin Pârvulescu) acum îl dădăcea pe "satrap" în nopțile când era treaz. Pe timpul zilei această Anuța își îndeplinea misiunea ce-i fusese încredințată, alături de Ana Pauker în Ministerul de Externe.

Pînă și controlul avuției naționale nu a scăpat lui Stalin. După Naționalizările din 11 Iunie 1948, pentru sprijinirea economiei "naționale" la început de drum nou, vecinii ruși au înființat 12 Sovromuri, ce au devenit 16 societăți mixte, în care românii veneau cu solul, subsolul și aerul, iar ei aduceau conducerea, sfaturile- și încasau beneficiile.

Românilor le mai rămăseseră lacrimile și sângele, pe care au început să-l dăruiască neprecupețindu-1, în apărarea demnității, făcând să încolțească speranța. Rezistența împotriva regimului comunist a fost generală și a început imediat după așa-zisa eliberare. Ea a însemnat reacția de apărare împotriva jafurilor, arestărilor și crimelor comise de ocupanții sovietici și de uneltele lor.

De exemplu, pe 28 Dec.1949 au fost împușcați 3 tineri, GRIGORESCU Alexandri, GHEORGHIU Ion și CENGHER Eugen la Rastolișa-Mureș de slt.Megegan.

## **DIN MUNTE A ÎNCEPUT SA ȘIROIASCA SÂNGE**

Deși rezistența s-a făcut simțită încă din 1944, când Bucovinenii au sărit cu arma în mână pentru apărarea moșiei strămoșești, ea a continuat sporadic până după furtul voinței naționale (alegerile din 1946) când s-a accentuat, deoarece s-a văzut că apusul nu poate să facă să pălească "lumina" de la răsărit.

### **ANUL ÎNSÂNGERAT 1949**

Crime care se adaugă genocidului la care a fost supus poporul român, în "casa" lui.

La 30(?) Ianuarie 1949 studentul Stoica Gheorghe, coborât din Bucegi, urmărit, a murit în lupta cu securitatea pe străzile Capitalei.

La început a fost Banatul. Bănățenii s-au pomenit înăbușiți în 1948. La apus era Tito, care le întorsese spatele; pe valea Timișului apăruse Epstein la Caransebeș revoltat de atâtea ceremonii religioase; geamgiul Kling Zoltan pe post de zbir jupuia țărani, la Timișoara tronau doi călăi: Ambruș Coloman și Aurel Moiş. Țăranii nu au mai avut decât un drum, calea codrului. Și s-au adunat în jurul colonelului Ioan Uță, a comandurului Petru Domășneanu și a tânărului avocat Spiru Blănaru, unindu-se și apărându-și libertatea și "nevoile și neamul."

Satele se înghesuiseră în sălașe, rămânându-le acasă femeile, bătrânii și copiii de școală, ca într-o închisoare, supuși jafului permanent. Peste ei s-a năpustit securitatea, descusându-i mereu despre cei plecați, cu armata pornită pe urmele lor. Au mai adus în ajutor trei batalioane de securitate ce au înconjurat munții și cu avioane ce supravegheau mișcările celor de jos.

În Ianuarie 1949 a început asaltul muntelui, soldat cu multe ciocniri sângeroase în care a căzut "fruntea satelor".

Cu ajutorul trădătorilor Vadrariu Andrei și Careba Dionis și a informatorilor, în noaptea de 7/8 Feb.1949, s-au atacat 3 puncte:

1. Acțiunea Globul Craiovei condusă de slt.Giuchici Rista, plut. Cristici Dumitru (șef de post Iablanița), Nicolae Ion și soldați. Au fost arestați 4 partizani și a murit un securist.

2. Acțiunea din Valea Bolvasnița condusă de slt. Sărățeanu Vasile și Dobre Dumitru (șef de post Mehadica). Au fost prinși Domașneanu Petre, Domulescu Gheorghe și Boșulescu Dumitru.

3. Acțiunea Poiana Lungă, condusă de 4 echipe sub comanda maior Ciorapciu Pamfil în care a fost împușcat col. Ion Uță, Ilie Voica, Pantelimon Irimesu și Meilă Careba, iar Mircea Vlădescu rănit. Restul au scăpat.

Cei doi trădători, Vădrariu Andrei și Careba Dionisie au fost și ei condamnați în grupul



partizanilor.

-Pe 16 Februarie 1949, a avut loc acțiunea din com. Valea Mare, condusă de serg. Popa Gheorghe, plut. Onescu Gh., cap. Corciova I. în care au fost omorâte 4 persoane: Lascu Ion, Durea Mihai, Hlobil Iosif și Damian Ion.

Cap. Corciobă Ion a fost condamnat și el pentru că ar fi avut legături cu grupul partizanilor conduși de col. Uță Ion.

Securitatea comunica prin Ambrus Coloman: "Am introdus în rândul bandiților (partizanilor, n.n.) un informator de al nostru...S-a organizat o acțiune informativă prin elemente formate de noi ca informatori, chiar din membrii organizației..."

Lupta de la Pietrele Albe din 22 Feb. 1949 a început la 15.30 și a fost condusă de sl. Airoaiei Gh. Vasile sub focul extrem de puternic al partizanilor care-1 scot din lupta pe sublocotenent, rănindu-l. Partizanii au pierdut pe Petre Anculia și Ghiță Ungureanu, uciși, iar alții doi au fost arestați (Ghimboase Nicolae și Smultea Gheorghe). Securitatea a avut 3 răniți.

Ciocnirea de la Cracul Stânei, din 7 Martie 1949 a fost condusă de cap. Diceanu cu 60 de ostași și 2 câini de urmărire, ajutați de o patrulă de schiori plus avioane de supraveghere. De la Băile Herculane operațiunea era condusă de maior Aurel Moiş și colonel Olteanu, care țineau legătura prin telefon cu cei plecați la "vânătoare" de români.

În această acțiune a fost omorât Horia Izbașa, țaran din com. Cănicea și rănit Nistor Armaș, care a reușit să dispară. Au fost arestați 8 partizani.

Batalionul 5 Securitate a arestat în noaptea 9/10 martie pe partizanii Teodor Roșeț și Pavel Stoichicescu.

Acțiunea securității a continuat între 11-13 martie la sălașele de pe Cracul Farcului (la 2 km. de com. Feneș), condusă de 3 plutoane, sub comanda căp. Mihălcescu Ghe.

Au fost omorâți partizanii Ion Caraiman (cojocar din Feneș), Ion Berzescu (țaran din Teregova) și Horia Smultea (țaran din Teregova) și au fost prinși 6 partizani printre care Spiru Blănaru (conducător).

Alții au fost urmăriți și prinși în sălașele lui Ionașcu Dumitru și Pușchiță Petru, de un pluton condus de căp. Trandaf Narcis.

De subliniat că acest căpitan a fost și el arestat și a trecut condamnat prin Gherla și minele de plumb de la Baia Sprie.

Sute de țărani, bărbați și femei, au fost arestați și au trecut prin chinuri îngrozitoare la securitățile din Lugoj și Timișoara. Printre călăi s-au numărat Coloman Ambrus, Aurel Moiş și tot personalul securității, printre ei numărându-se: Sava Bugarschi, Vidosa Nedici (mare schingiuitoare), Zora Velitici, Ghe. Stoicovici, Stoianov Dobrivoi, Jiva Brancovici. Aproape toți aceștia au fost și ei arestați și condamnați ca "agenți" ai lui Tito.

Teodor Ungureanu a fost omorât în timpul anchetei.

Procesul a fost judecat de colonelul Mihai Ștefănescu, care a fost și el arestat și condamnat, dar nu înainte de a fi condamnat și el la moarte 12 partizani; în alte zeci de loturi a pronunțat peste 10.000 de ani de închisoare.

Printre executați au fost: Spiru Blănaru, Petre Domășneanu, Romulus Măritescu, Petre Pușchiță - Mutașcu și Ion Tănase. Foarte mulți dintre cei condamnați au fost exterminați prin temnițe.

S-a întâmplat ca acel Mihai Ștefănescu să treacă prin Peninsulă și Aiud, unde s-a întâlnit cu victimele lui.

Ramificații ale partizanilor din munții Banatului, continuatori ai colonelului Ion Uță - Spiru Blănaru, vor continua să apară și sunt semnalati printre victimele făcute de securitate.

IZVERNA, jud. Mehedinți. În luna Martie, 4 tineri din Mehedinți și anume, Bocârnea Ovidiu (student) și trei elevi, Bocârnea Ion, Eftimiu Gheorghe și Aurel Firulescu au plecat să sprijine partizanii bănățeni. Ultimul s-a răzgândit și în apropiere de Izverna s-a întors. Ceilalți fiind trădați, au fost împușcați de securitatea de la Turnu Severin, care era condusă de zbirul Mihuț. Cei trei au fost aruncați într-o groapă comună la marginea satului.

Aurică Firulescu a fost condamnat mai târziu cu grupul de rezistență, Mehedinți II, în 1959.

În anii următori vom întâlni alte grupe de partizani pe aceste meleaguri bănățene.

### **MUNTELE MARE - CRACĂU - MESENȚEA**

În această zonă, la circa 20 de km. de Câmpeni, la cota 1201, într-o grotă și-a instalat centrul de rezistență maiorul Nicolae Dabija la sfârșitul anului 1948. A construit 2 bordeie din bârne de brad, destul de încăpătoare, cu paturi suprapuse.

Aici au început să se adune moșii din regiune constituiți în "Frontul Apărării Patriei Române" și pe 4 Martie 1949, trebuiau să depună jurământul în fața lui Nicolae Dabija.

Dar securitatea a reușit să infiltreze un țaran, pe Augustin Râstei (care avea 2 frați vitregi -Avram și Traian IHUȚ, deja intrați în organizație). Pe de altă parte, maiorul Emil Oniga luase legătura cu Dabija și-i promisese că vine cu câțiva oameni, dar luase legătura și cu securitatea, pe care a informat-o. Va fi și el condamnat.

În noaptea de 3/4 Martie 1949 a sosit Batalionul 7 de securitate de la Florești Cluj și s-a dat asaltul împotriva grupului. A fost o luptă îndârjită. Securitatea a avut 3 morți și 5 răniți.

Partizanii care s-au apărat ar fi avut 17 morți (printre care soția lui N.Dabija); au fost făcuți prizonieri 8 partizani.

Dabija a scăpat din încercuire cu Traian Macovei, Traian Ihut, Ion Mișu, Cornel Pascu...în total vre-o 12 partizani. În ziua de 21 Martie, obosit, a ajuns în com.Bistra, la Aron Diniș, o fostă gazdă la care s-a suit în podul grajdului să se odihnească. Acesta, care între timp devenise informator, împreună cu alți 5 țărani și un milițian, l-au legat și predat securității lui Gh.Crăciun de la Sibiu. Aici s-a desfășurat ancheta barbară în timpul căreia a fost omorât elevul Ion TURCU din com.Vingrad. Restul au fost condamnați, dintre care 7 au fost executați de plutonul de execuție condus de Ghe. Crăciun (șeful securității) și lt.V.Nistor, pe data de 28 Octombrie 1949: Nicolae DABIJA, Titus ONEA, Ioan SCRIDON, Gheorghe OPRITA, Traian MIHALTAN, Augustin RATIU și Silvestru BOLFEA. Moldovan Alexandru arestat în 4-03-1949, omorât în ancheta la Sibiu; MORĂRESCU Ion din Meteuș, omorât în anchetă în anchetă la Deva; CIGMĂIAN Ion din sat Sibet, omorât pe 4-03-1949 la Runculeț; Conțan Ieronim din Coșlar, a murit în lupta pe 4-03-1949; POPA Ștefan împușcat în munte în Martie 1949; Gligor Traian (com. Livezile) și Mârza Traian (Galțiu) scăpați din munte au ajuns în seara de 8-03-1949 în com.Mesentea, la casa Silviei Valea. Vânduți de spioni, casa a fost înconjurată și lupta începută a durat aproape toată ziua de 9-03-1949, cei doi fiind împușcați.

În noaptea de 5/6-03-1949, soții Iustina și Ion Tiuțiu au fost împușcați pe fereastra, în casă, la Aiud. din ordinul lui Patriciu Mihai, pentru că sprijineau partizanii de la Muntele Mare.

Crimele din aceasta regiune vor continua și în anii următori.

În Sâmbăta de Paști din 1949, informatorii l-au înștiințat pe Nicolae Filip, șeful securității din Râmnicul Vâlcea, că în muntele Arnota se găsește un grup de partizani. Au fost trimiși în

urmărirea lor trei agenți: Săndulescu (frizer din Râmnicul Vâlcea), Nistor Nicolae (din Calimănești) și Mitroi Nicolae (din com. Pietrari). Doi agenți au fost capturați de partizani iar Săndulescu a fugit și a anunțat batalionul de securitate de la Drăgășani care în ziua de Paști, la ora 5 dimineața a deschis foc asupra partizanilor și au împușcat pe: Ion PAVEL, (în timpul luptei) și au prins pe Ion HUȚAN, Nicolae ANGHELESCU, Mircea BENCESCU și Ion BANICA, pe care i-au împușcat pe loc. Restul partizanilor au reușit să fugă, fiind prinși mai târziu, torturați de securitatea din Craiova și condamnați. În timpul anchetei a fost omorât Ion Costin din Piatra Olt, în luna mai 1949.

Tot în ziua de Paște a anului 1949, un grup de elevi s-a întâlnit în comuna Ieud din Maramureș ca să discute eliberarea părinților arestați la securitatea din sat. Au fost trădați. În timp ce discutau, casa a fost înconjurată de securitatea de la Oradea trimisă de col. Ludovic Cseller. Capitanul Retezan a deschis foc. Unul dintre tineri a căutat să iasă din încercuire croindu-și drum cu pistolul. Era POPA Vasile-Lică, student, care în luptă angajată a fost împușcat și apoi purtat pe străzile Sighetului iar elevii scoși cu școală să asiste la acest "spectacol". S-au făcut multe arestări, condamnări; mult sânge a mai curs ani de zile în Maramureș.

Munții României clocoteau de prezența oamenilor persecutați ce părăsiseră satele. În Munții Retezat se continua acțiunea din Semenice de către ing. Lazar CARAGEA cu un grup, urmași ai dacilor. Trădat de Petre al Popeștilor (din com. Salașu de Sus - Hunedoara), s-a dat de urma lui Caragea Lazăr și în orașul Pui, partizanul DEDU a fost împușcat, ing. CARAGEA Lazăr grav rănit (torturat la securitatea din Hunedora) și alții urmăriți și trădați au fost împușcați: Nandris Iosif, Vitan Petre..., iar alții arestați. Acțiunea a durat de la 20 Iunie 1949 până la 21 Noiembrie 1952, la moartea lui Vitan Iosif, continuându-se cu arestări până în 1954.

Tot în luna Iunie 1949 se constituie la Nucșoara-Muscel, grupul fraților Arnăuțoiu-Arsenescu care fiind surprinși de securitate, au reușit după un schimb de focuri să dispară și să se organizeze în munții Muscelului în organizația "Haiducii Muscelului"; va cădea după 10 ani, tot prin trădare. Până atunci vor fi arestați și torturați sute de țărani.

În Dobrogea, datorită forțării la colectivizare și a abuzurilor lui Nicolae Doicaru și a lui Vasile Vâlcu, țărani, în marea majoritate macedoneni, nu s-au lăsat jefuiți și îngenunchiați. Organizarea mișcării de rezistență începută după 1948, a avut prima ciocnire în com. Cobadin unde, prin trădare, s-a aflat de întâlnirea comandamentului organizației. Pe 19 Iulie 1949, casa fierarului Ion Adarn a fost înconjurată de securiștii conduși de slt. Jean Sarchiz, Ene Voinea și plut. Vintilă Popa. În lupta care a avut loc, rănit, Gogu PUIU pentru a nu cădea viu în mâna lor, a făcut să explodeze o grenadă sub el. Continuându-și urmărirea au fost arestați zeci de țărani, iar gazdele din Băltăgești, Vasile și Aneta Nițu, au fost de asemenea omorâte. A continuat urmărirea partizanilor și împușcarea unora dintre ei precum: Nicolae Hașoti și Stere HAPA, împușcați pe 16 dec. 1949, Dumitru FUDULEA și Nazarie, împușcați pe 9-03-1950, Vasile BACIU, mort în lupta pe 25-03-1950, Nicolae FUDULEA, împușcat pe 28-03-1949... Timp de un deceniu s-au făcut mii de arestări, consemnate în cuprinzătoarea lucrare a victimelor "REZISTENȚA ANTICOMUNISTĂ LA PONTUL EUXIN" a lui Constantin Ionașcu, martor ocular și victima a acelor timpuri. Până în 1960 au fost aproape 1000 de procese, înscenate și judecate de zeci de judecători printre care: general Petrescu Alexandru; colonel Pavelescu Constantin și Dumitriu Adrian; maiori Sendrea Gheorghe și Gliga Constantin; căpitani Mohor Rudolf și Dima Nistor; lt. major Nagy Alexandru... și alți zeci de magistrați.

Printre procurorii amintim câteva nume: lt.col.Petronescu Ion, maiori Teodoru Const. și Tutescu Nicolae; capitani Radu Emanoil și Ilie Eugen; locotenenți, Leahu Ionel, Lazar Sava, Dinulescu Ion....

Toți aceștia au condamnat cunoscând înscenările anchetatorilor fiindcă oamenii și-au strigat nevinovăția în fața lor, unii dezbrăcându-se pentru a se vedea urma torturilor nevindecate.... Iată exemplul țăranului Mihalache Vlase din com Satu Nou, jud.Constanța; a fost torturat în ancheta de lt.Stupu Andrei și din cauza traumatismelor a murit pe 7 April 1955; la proces s-a prezentat un proces verbal ca " ar fi murit de inima". Cazurile sunt multe...

Un caz deosebit care demonstrează acțiunea de genocid întreprinsă de călăul Maior Nicolae Doicaru, șeful anchetelor de la Constanța.

În 1952 au fost ridicați din comuna Ceamurlia de Sus, țăranii Pastramă Nicolae și Zuba Hristu (născut 1926) și duși la marginea comunei. Sub amenințarea că vor fi împușcați, au fost obligați să-și sape groapa. Când au terminat, l-au împușcat pe ZUBA Hristu iar pe Nicolae Pastrama l-au pus să-l acopere cu pământ. Apoi l-au amenințat să nu spună la nimeni, niciodată și l-au dus la securitatea din Constanța.

Acum prezentăm numele la o mica parte dintre anchetatorii călăului; N.Doicaru care au torturat până la moarte pe dobrogeni și apoi au înscenat procese supraviețuitorilor, pe care le-au încheiat cu pedepse foarte mari, chiar cu moartea, după indicațiile primite: Colonel Botea Ion, maior Doicaru Nicolae, căpitan Sepi Nastase, locotenenți Benea Teodor, Coja Ion, Crișan Petre, Ionescu Constantin, Mihailă Gheorghe, Nicolenco Gheorghe, Onescu Adrian, Pricop Constantin, Savin Alexandru, Stupu Andrei; multe alte zeci de nume de fiare se afla în dosarele înscenate și au fost avansați pentru merite "excepționale", unii manevrând și astăzi terorizarea și spolierea populației, ascunși în fel de fel de organisme ce au institutionalizat tagma baroniei.

Peste Dobrogea a căzut ca o năpastă generalul maior Bolintineanu, ca șef al regiunii de securitate Constanța, care a obligat pe anchetatori să scoată cu orice preț grupuri de "contrarevoluționari".

Maiorul Deceanu Tudor de la Inspectoratul de securitate Constanța a arătat că pe timpul cât a lucrat la fostul raion Băneasa a "fabricat în fiecare comună câte o organizație".

Maiorul Dragomir Constantin a confirmat și el ca pe când lucra la securitatea Constanța, cunoaște ca ofițerul de securitate Negret Aurel, printre înscenările făcute, a fabricat și grupul de partizani din com. Ciocârlia, judecat prin Sent 374/4-10-1940 (cei 8 condamnați erau din Ciocârlia).

Un alt exemplu, că se condamna "cu satul" este și Sent. 311/28-08-50 în care s-a confecționat un lot de 30 persoane în jurul lui Jipa Nicolae, în care 27 țărani erau din com.Dulgheru.

Prin Sent. 4/9-09-1952, au fost condamnați 8 țărani, toți din com.Pantelimon, jud.Constanța.

Astfel de înscenări le găsim pe tot cuprinsul României.

BISTRITA Năsăud- un alt colț de țară care n-a fost ocolit de înscenările securității de la Cluj, dirijată de Patriciu Mihai (Weiss Mihai), șeful regionalei. Din ordinul lui, maiorul Gligor Viorel și plut. Hutu, au înscenat organizația "Garda Alba", punându-l ca șef pe învățătorul Bodiu Leonida din Poiana Ilvei. Și ca să se poată numi organizație, au arestat în Martie 1949 vre-o 15 țărani, printre ei și câteva femei și au început să bată la ei ca la "securitate". Martori ai torturilor sunt prof. Teohar MIHADAȘ și Constantin TONEGARU care s-au pomenit în ghearele lui Gligor Viorel. În plină vară, pe 8 Iulie 1949, "șeful" lotului, Leonida BODIU a fost luat cu IMS-ul și dus pe dealul Crucii, deasupra orașului și împușcat de slt. Liviu Pangrațiu. Așa ca procesul, înscenat fără "șef" dar pe baza declarațiilor făcute sub indicațiile lui Gligor și Hutu, a avut loc.

În Iulie și August 1949 au avut loc represiuni sângeroase asupra țăranilor, cu date la capitolul -Genocidul Țărănimii- unde se va sublinia și marea deportare de 40.000 de țărani români din Basarabia și Bucovina de Nord spre Siberia, din 5/6 Iulie 1949.

### **DIN NOU P.N.T. PUS LA ZID**

O acțiune similară ca cea din 15 Mai 1948, a fost aranjată de același călău Alexandru Nicolschi, în noaptea de 15/16 August 1949. A fost generală și s-a acționat în toate județele, iar securitățile regionale au trecut la confecționarea de procese prin torturi de tot felul până la trezirea cu aruncarea de găleți cu apă, nu spre salvarea "omului" ci pentru continuarea "anchetei" pentru obținerea declarațiilor planificate de șefii anchetelor după indicațiile generalilor Gh.Pintilie și Al.Nicolschi, pe linia încadrărilor juridice indicate de colonelul Mircea Lepădătescu (MAI).

A curs mult sânge în anchete și din fabrica de procese au ieșit mii de condamnați cu aproape 100.000 de ani condamnare. Mărturii sunt sentințele pronunțate pe baza înscenărilor și publicațiile supraviețuitorilor. Vini nu au existat, dar s-a găsit articolul "209" în care a fost înghesuită românimea tot timpul. Se zicea "vinovat pentru discuții dușmănoase", la care Petre ȚUTEA a răspuns: "Bine, dar toată țara vorbește...". Era un adevăr, însă scopul era altul. România trebuia să urmeze exemplul Rusiei și o făcea cu multă slugărnicie. Gheorghiu Dej s-a executat și a ordonat începerea Canalului Dunare-Marea Neagră și la Constanța, în fața "robilor", a amenințat: "Aici e mormântul intelectualilor."

De un an începuse să-i scoată din învățământul universitar și din Academia Română, înlocuindu-i cu delatori, oameni fără căpătâi și fără Dumnezeu.

Este un nou aspect al genocidului.

### **MUNȚII MEREU ÎN FIERBERE**

Încă din Martie 1949 s-a început constituirea organizației "Cruce și Spada" și pe 25 Martie s-au adunat să înceapă construirea cabanei de adăpostire în muntele Horaița de lângă Huedin. Securitatea din Cluj a aflat că pe 11/12 Aprilie vin unii delegați din București. La aceasta întâlnire a fost și ea prezenta și a fost împușcat Ion TORCEA, unul din membri. A urmat arestarea celorlalți și după ce în Sept. au fost condamnați la pedepse până la 25 ani, dintre cei peste 50 de arestați socotiți conducători au fost scoși din arestul de la Cluj din ordinul col. Mihai Patriciu și duși la Zam-Sâncrai și împușcați: GHEORGHIU Gheorghe Marăsești (conducătorul), FORJU Gavrilă (țaran), POTRA Aurel (locotenent) și PITURU Nicolae (farmacist). Execuția a avut loc pe 7 octombrie 1949.

În aceeași zi de 7 Octombrie a fost împușcat la Cheile Runcului și partizanul PUI Miron, din Ocoliș-Alba, scăpat din grupul de la muntele Mare. În aceeași zi de 7 Oct. a fost asasinat și BUDNEA Obreja din com. Ocoliș-Alba, tot la Cheile Runcului și tot din dispoziția aceluiași colonel de securitate Patriciu Mihai.

Vrancea, acest cot al Carpaților, renumit ca "sălaș" al libertății (drept de proprietate cu hrisov din timpul lui Ștefan cel Mare), nu s-a lăsat îngenunchiat și-a hotărât să se apere împotriva invadatorului. Scăpații din valul de arestări din 1948, frații Ion și Cristea Paragina au strâns în jurul lor un grup de tineri și cu sublocotenentul Mihai Timaru s-au retras în munte, aproape de schitul Moșinoiaie, pe valea Porcului, afluent al Zăbrăuțului, locuri încărcate de istorie.

Partizanii de aici se organizau și erau în defensivă așteptând momentul când să-și apere "moșia". Dar securitatea din Galați condusa de Ștrul Mauriciu, un torționar

feroce, prin căpitanul invalid Anghel, în com.Clipicești a reușit sa introducă în grupul partizanilor două iude: Vrabie și Ușurelu.

Pe 17/18 Oct.1949 s-a aranjat să meargă la crama lui Anghel, ca să discute despre aprovizionarea cu armament. Acolo Mihai Timaru și Ionel Paragina au fost arestați. În același timp s-a dat asaltul la cele doua bordeie de unde au reușit să scape numai Cristea Paragină și Gheorghită Bălan care s-au ascuns în munte, în podul unei mori de apă, părăsită. Acolo a fost după o săptămâna împușcat Cristea Paragina de soldatul Acatrinei.

Gheorghită Bălan, din Soveja, reușind să scape va fi între organizatorii răscoalei din 23 Iulie 1950 care va cuprinde satele vrâncene și în urma cărora vor fi arestate câteva sute de țărani și executați după chinuri barbare vreo zece dintre ei printre care: Gheorghită Bălan, Costică Manoliu, Victor Manoliu, Bușilă Teodor, col. Strâmbei Ioan...În timpul răscoalei au fost împușcați foarte mulți, printre ei numărându-se Asaftei Radu din com. Nereju, Crăciun Radu, frații Cucu Grigore și Cucu Neagu (împușcați pe 8 Sept lângă satul Dumitrești, Cucu Constantin (frate, împușcat pe 1 Noiembrie) și un țăran mai în vârstă omorât la Galați în timpul anchetei, Posmagiu Ilie (tatal) și Posmagiu Tudor (fiu) și mulți alții.

Dintre sutele de arestați au fost de asemenea foarte mulți ce au murit în urma torturilor sau a muncii de exterminare. Martor principal al torturilor și victimă în același timp este Mihai TIMARU.

Grupul partizanilor de pe valea Topologului, între munții Coziei și munții Ghițu, la nord de Sălătruc, a fost constituit de profesorul Dumitru APOSTOL. Mai este cunoscut și sub denumirea de partizanii de la Suici, de unde erau câțiva dintre componenții grupului și unde de asemenea aveau bordei pentru ascunzătoare și aprovizionare. Trădător a fost fotbalistul Ciobănea infiltrat în grup.

Căpitanul Cârnu Ion de la securitatea din Pitești a pornit pe urmele acestor partizani Au avut loc ciocniri și au murit în luptă: Sâia Nicolae ( țăran), Ghelmeci Ștefan (inspector școlar din com. Mozăceni ), Ștefănescu Gheorghe (din Miroși ), Donescu Nicolae (preot din Soici), Ghe. Dorobanțu, învățător ucis în Suici, Dumitrașcu Grigore (învățător din Suici, mort în temniță din cauza torturilor)... Arestat, Dumitru APOSTOL a fost torturat îngrozitor de călăul Cârnu. În procesul care s-a judecat la Craiova i s-au dat 25 ani munca silnică și a fost trimis să execute pedeapsa la Pitești. Revoltat că nu l-au condamnat la moarte, Cârnu l-a scos din închisoare și l-a dus pe Dumitru Apostol la primăria din com.Suici. Seara, pe la orele 22, a fost scos și dus la circa 50 m. de pod spunându-i că este liber să meargă acasă. De la spate plutonierul de securitate Ciofrângeanu Gheorghe a descărcat pistolul în el. A fost înmormântat în comună, sub supravegherea securității

Gărzile Decebal care se organizaseră în munții Dornei și Stânișoarei, din jud. Câmpulung Moldovenesc, erau constituite din mai multe grupe. Una din aceste grupe alcătuită de Crăciun Dumitru și Sandu Grigore, și-au stabilit adăpostul în muntele Bancu. După unele neînțelegeri, din grup au plecat Străchescu Constantin, Chirculescu Constantin și ing.Grodiuc Aurel Au fost prinși de securitate pe 14 Dec.1949 când ing.Grodiuc a fost împușcat la Găinești, jud. Baia. La anchetă Chirculescu Gheorghe n-a rezistat și a condus Securitatea la adăpostul din munte. Pe 16 Decembrie, în ciocnirea ce a avut loc au fost împușcați: Ion APOSTOLINI, Iacob GALAB și Constantin TODAȘCĂ. A fost grav rănit la cap Ion-Jenică ARNĂUTU care, torturat, a trecut prin securitate și închisori murind exterminat în temnița de la Râmnicul Sărat pe 2 Noiembrie 1959.

Dacă aceste crime se petreceau în Bucovina, cu 5 zile înainte fuseseră împușcați la Jilava coloneii Dan TETORIAN, Mihail ELIADE și actorul Marcel EMILIAN, în dimineața de 13 Decembrie 1949.

La acest sfârșit de an s-a comis o crimă oribilă și în Maramureș, îngrozind lumea satelor chiar în noaptea de Crăciun 1949.

Lansându-se valul arestărilor din vara lui 1949, au mers să-l ridice pe țăranul Alexa BEL din satul Cufoaia, com. Dumbrava, jud. Maramures, fost primar pe vremea guvernării național-țăraniste. Nereușind să-l prindă, pe baza unei înscenări a securității de la Dej, a fost condamnat în lipsa la 1 an de T.M.Cluj pentru că ar fi spus ca "vin americanii". Omul a stat ascuns prin păduri și fiind informat, călăul maior Nicolae Briceag (șeful securității Dej), a organizat prinderea lui în noaptea de 24/25 Dec.1949, când ar fi urmat sa treacă pe acasă; într-adevăr în noaptea respectivă a fost arestat și dus la securitatea din Tg.Lăpuș, de unde au anunțat pe 25 Dec. prinderea lui. Revoltat că l-au prins viu, Briceag a dat dispoziție să fie dus acasă și împușcat sub pretextul că a fugit de sub escortă. Ordinul s-a executat. Ajungând în sat, l-au dat jos din mașină și deslegându-l i-au spus să plece acasă. După amenințări s-a îndreptat spre locuință, însă după 10-15 metri sergentul Trif Fabian cu cei 5 subofițeri de miliție l-au împușcat pe la spate. Alarmat de focurile de arma, a ieșit Bel Ioan (cumnat și vecin), găsimdu-l că mai mișcă. Atunci s-a apropiat Pașca Vasile (milițian) și i-a mai tras un glonte în urma căruia a decedat, iar șeful criminalilor (Trif Fabian) a intrat în casă și s-a adresat soției: "Hai scroafă puturoasă și îți ia porcul din grădină că a fost lichidat". A obligat-o ca până în dimineața de 26 Dec. să fie înmormântat.

Regimul comunist se face vinovat de aceste crime monstruoase săvârșite în cursul anului 1949, nu numai în regiunile muntoase, ci și la câmpie, pe tot cuprinsul țării trăgându-se cu mitraliera în

țăranii care apărau pâinea ce se fura de la gura copiilor lor.

Crime s-au săvârșit și cu zecile de mii de cetățeni arestați care au trecut începând din 1947 (mai ales) prin torturi inimaginabile pentru o minte sănătoasă, ca să se obțină declarații mincinoase pe baza cărora să se însceneze procese. Arestații, odată condamnați, au fost trimiși la închisori. Închisorile în loc de "instituții" de executarea pedepselor au fost transformate în locuri de continuarea torturilor până la exterminare, prin fel de fel de mijloace.

Jilava, închisoare subterana, vechi fort de apărare al Bucureștiului, avea pereți groși de 70-80 cm. în permanenta umezi și cuprindea camere de 12x5x2.20 și de 4x4x2.2 cu priciuri de scândura pe 2 nivele și pe jos cu ciment. În camerele mari au stat până la 280 de persoane având ca aer circa 0,5 m.c. În camerele mici au stat până la 50 persoane și beneficiau de 3/4 m.c. de aer. Dar au fost perioade când pe lângă obloanele puse în permanență se băteau și giurgiuvelele în cuie, luni de zile, mai ales vara, ca pedeapsă. În aceste condiții au murit oameni prin sufocare. Se dormea și pe ciment, sub priciuri și pe intervalul din mijloc și chiar pe tinetele cu murdarii (care deversau mizeria din cauza supraaglomerării și a suprasolicitării, până când "don șef" se îndura să le golim).

Peste toate aceste ființe ce agonizau trona cap Maromete Ilie (sau Nicolae), ajutat fiind de Moraru (ofițer politic), Iamandi (plutonier, care se ocupa și de execuțiile celor condamnați la moarte), Ivanică Ilie, Barbuică, toți niște fiare, sadici, cu paru-n mâna tot timpul, însoțindu-l pe "director", gângavul portar de la Primăria Capitalei. Pentru că erau analfabeți, nu știau decât să înjure și să iscălească, nu le ieșea numărătoarea, sufocându-se când intrau în camere, din cauza mirosului îngrozitor. Ei nu puteau suporta 5 minute, dar deținuții stăteau 24 ore, plini de furuncule.

Si atunci ne numărau ca la strungă, scoțându-ne pe culoar pe sub ciomegele milițienilor care loveau fără milă, fără sa tina cont de bătrânii bolnavi care se mișcau greu, sau de locul unde loveau. Se mai adaugă pedepsirea cu lovituri la comandă, punerea în lanțuri, izolarea de 7-10 zile dezbrăcat și de cele mai multe ori pe timp de iarnă...fel de fel de pedepse înjositoare și degradante...

Prin aceasta Jilava era locul de transfer și prin ea au trecut sute de mii de oropsiți ai sorții, spre sau din cele aproape 200 de astfel de temnițe de execuție.

Fiecare închisoare avea același regim de barbarie instalat la conducere, dar un alt maromete: Goiciu Petre (Gherlă), Ștrul Mauriciu (Galați), Poppig Ianos-Adalbert(Suceava), Fucs(Fălticeni), Dorobanți Mihai și Colier Ștefan(Aiud), Lazăr Tiberiu (Făgăraș), Dumitrescu Alexandru (Pitești), Crăciun Gheorghe (Sibiu), Briceag Nicolae(Dej), Teodor Seapeanu (Calea Rahovei din Capitala), Doicaru Nic.(Constanta), Coloman Ambrus (Timișoara), Raceu Dumitru (Brăila)....

Printre vinovații acestui sistem barbar se număra: Konopliov, consilierul sovietic care supraveghea din partea lui Lavrenti Beria funcționarea sistemului de represiune în România, condus de 3 rusofili, Pintilie Gheorghe (Bodnarenco Pantelimon-Pantiusa), Nicolschi Alexandru ( Boris Grunberg) și Mazuru Vladimir (Mazurov). Cei ce puneau în practica mecanismul de distrugere al românilor, din prima "promoție" au fost: Dulgheru Mișu (Dulberger), Dincă Teodor(It, colonel), Andreescu Matusei (Matusievici Nathan), Popescu Constantin (maior, fost muncitor CFR), Fischel Simion (maior), Sfetcovici Grigore (maior), Negrea Vasile (maior),Dumitrescu Nae (cap.), Niculescu Ștefan(cap), Cociu Adrian (cap), Siegler Simion (It.major), Capitahescu Dumitru (It.major) și Lepadatescu Mircea (colonel ), cu încadrările juridice spre care erau dirijați anchetatorii. Acest aparat din Direcția generala a securității s-a ocupat de organizarea de loturi din membrii fostelor partide și ai mișcării legionare.

La sfârșitul acestui an s-a pus în aplicare planul reeducării la care au luat parte Pintilie Gh., Dulgheru Mișu, Jianu, Marin, Sepeanu Teodor, CSELLER Ludovic, Constantinescu Marin zis Duba, Baciuc Ion (col.ajuns în Direcția închisorilor și lagarelor), Nemeș Iosif. La acest plan diabolic s-au alăturat pe plan local Dumitrescu Alexandru(comandantul închisorii), Cârnu Ioan de la securitatea din Pitești, ofițerul politic Marina (Ițicovici) Ion și din personalul închisorii au participat la bătăi și acoperirea torturilor gardienii Georgescu Alexandru din Leordeni, Ciobanu din Țigănești, Dina Florea, Nistor Dumitru, Lăzăroiu, Mândruța...

Pentru că de la Pitești sistemul barbar a fost transferat și la Gherla merită trecuți și cei ce l-au susținut: ofițerii politici Sucigan Gheorghe și Avadanei Constantin, precum și doctorul Barbosu Viorel, iar din partea administrației locot. Mihalcea Aurel (ginerele lui Goiciu), Gabor Tiberiu, Vascanu Augustin....

Din rândul deținuților cel care a trecut la torturarea colegilor a fost Țurcanu Eugen, ajutat la torturi de Popa Alexandru Tanu, Pușcaș Vasile, Păvăloaie Vasile, Livinschi Mihai, Stoian Ion, Romanescu Grigore, Popescu Aristotel, Pătrășcanu Nuti, Pop Cornel și mulți alții...

Torturile la care și-au supus colegii de pușcărie de lot sau chiar de liceu au fost îngrozitoare, folosindu-se metode diabolice la auzul cărora te cutremuri. În astfel de condiții au fost omorâți la Pitești circa 15 deținuți. Scenele de groază petrecute în camera 4 spital și nu numai acolo, sunt descrise de Grigore Dumitrescu în "Demascarea".Un episod din "infernul" Piteștiului:

"... Adorm...mișcări și șoapte mi-au tulburat somnul. Printre pleoapele pe jumătate deschise văd capul lui Țurcanu. Intre mâini se pare ca are gâtul unei victime. Lângă el Pușcasu, Steiner și Gherman. Din când în când se apleacă și ei peste victima de sub trupul lui Țurcanu. În urechi îmi pătrund horcăielile năbușite ale terorizatului. Brusc, aud cum i se izbește capul de ciment... Tremur. Aud mereu izbiturile capului de ciment...Nițule, vorbește Nițule cu vocea șoptită. Capul izbit din nou...și după câteva minute nesfârșit de lungi, o voce stinsă dintr-un piept sfârșit de puteri....nuuuu, nu știu nimic...Unul de lângă Țurcanu cu vocea tremurândă: a murit...nu mai suflă...

Era 26 Februarie 1950. Nițu le scăpase călăilor, nereeducat."



În astfel de chinuri au murit și Gheorghe SERBAN și Mihai IOSUB, și Ion PINTILIE și Chirica BALANISCU și Alex. Bogdanovici, și alții circa 29 la Pitești. Alte zeci au ieșit traumatizați și schilodiți și fizicește și sufletești.

Mărturie pentru aceste orori sunt din ce în ce mai multe, printre ele ale lui Aurel OBREJA, Chirica GABOR, Virgil MAXIM, Nicolae POPA, Mihai JIANU, Eugen Magirescu, Nicolae IONITA, Mihai BURACU...

Aceeași echipă de călăi au continuat, cu aceeași sălbăticie și în același sistem; au omorât la Gherla pe Ion CRIȘTEA (țăran), Andrei DUMITRU (camionier), Ion DINCĂ (mecanic), Vasile DAMBU (ospătar), Dumitru RADOVAN (tâmplar), Petre Gh. POPESCU (căpitan), Ion TÂMPA, Garofil M. DIMCIU și alții- trecuți între victimele comunismului. Și aici au fost unii torturați până au înnebunii, alții au rămas neoameni, cu sechele nevindecabile...

### **EXPORTUL REEDUCĂRII PRIN TORTURA**

Pe 24 Februarie 1950 a sosit la Pitești inspectorul Nemeș Iosif și dintre călăii torționari a luat pe Sobolevski Maximilian și PRISACARU Ion, pe care i-a instruit și trimis la Brașov. Acolo au început să bată pe Zamfirescu Constantin și Ismana Ion, care au început să strige pe geam și a intervenit administrația, oprind reeducarea prin violență. În continuare cei doi călăi s-au ocupat cu strângerea de informații până la 13 Feb.1951, când au fost trimiși la Peninsula,

La OCNELE MARI, unde se găseau câteva sute de deținuți fără condamnare, toți oameni în vârstă, s-a trimis o echipă de persoane desemnată de Turcanu și Iosif Nemeș ca să terorizeze pe acești lăgariști. Acești torționari au fost: Ștefănescu Grigore, Samson Ion, Gemeniuc Constantin și Vlădoianu Liviu. Administrația i-a încurajat și le-a pus la dispoziție celulele 10, 11 și 12 la etaj, unde nu aveau acces paznicii. Timp de 6 luni a durat tortura prin care a trecut Petre JUTEA, Vasile TAFLAN, Virgil MATEIAS, Vasile HANU... A fost omorât istoricul de la Roma GRAMA Gheorghe-Gioto de către Strugaru Mihai, alții au înnebunit, ca Ștefan Verescu și preotul Andrei ADAM, care și-au revenit după ani și ani.

TÂRGUL OCNA a fost o închisoare pe care MAI-ul a destinat-o ca spital pentru sutele de bolnavi de plămâni din cauza condițiilor de exterminare în care fuseseră ținuti și a torturilor prin care trecuseră. Conducerea MAI a căutat să profite și de acești bolnavi care veneau din muncile de exterminare ale Canalului sau torturile din Pitești și Gherla. În acest scop Nedelcu Mihai împreună cu Nemeș Ioșif, cu avizul lui Nicolschi, au trimis la Tg.Ocna pe Nutti Pătrășcanu ca să inițieze sistemul de la Pitești. S-a început într-un grup restrâns de foști reeducați la Pitești, cu acoperirea ofițerului politic Șleam Augustin și a inspectorului Nemeș și Tudor Sepeanu. Dar bolnavii au găsit energia să reziste, să riposteze, alertând prin strigate locuitorii orașului. Pătrășcanu a rămas doar să facă pe informatorul ofițerului politic până în 1952, când a fost ridicat și implicat de cei pe care îi servise în grupul lui Eugen Țurcanu, sfârșindu-și ticăloasa activitate după comutarea pedepsei cu moartea, în închisoarea Jilava.

Vinovăția MAI-ului este cu atât mai mare cu cât și ofițerul politic Șleam Augustin, implicat în represiunea brutală, a lovit pe deținuții Banu Alexandru și Ianolidis Ion. A continuat să șantajeze bolnavii cu medicamente în schimbul delațiunii. Noroc cu doctorița Danelescu, care a depus eforturi pentru a-i salva. Cu toate acestea, din rândurile acestor bolnavi, torturați în anchete și închisori au murit 67 de tineri între 1950 - Aug.1953.

Martori ai reeducării din Tg.Ocna: Penciu Gheorghe, Ionescu Nicolae-Galbeni.

La Caransebeș fuseseră adunați vreo 25-30 intelectuali de seamă și foști oameni politici (Emil Hațieganu, deputatul de Bălti Dumitru Topciu, Valer Roman, Ion Costinescu, Anton

Dumitriu, Ioan C. Popp, Ion SIMU, Trixy Mironescu... ) și alții mai tineri cărora Nicolschi le pregătise o reeducare. A trimis pe Iosif Nemeș, Ludovic Cseller și Teodor Sepeanu, cu un nou locot.major ca director. Acesta s-a adresat deținuților spunându-le: "Să nu credeți ca v-am adus la pension, până în primăvara nici unul dintre voi nu va mai fi în... viață". A început regimul de restricții și sancțiuni și pentru că nu da rezultate, a cerut ajutorul Bucureștiului. După eșecul de la Tg.Ocna, a luat de acolo doi oameni "de mână" din cei instruiți de Țurcanu, anume pe Bârjovescu Dumitru și Străchinaru Constantin, pentru a-i termina pe "boieri". Aceștia au venit și pregăteau terenul pentru trecerea la violență. S-au găsit câțiva tineri care-i cunoșteau de la Suceava și le-au pus gamelele cu ciorbă fierbinte în cap, săturându-i de reeducare. S-a terminat acțiunea Nicolschi aici, la Caransebeș, dar ea continua în forța peste țară.

## 1 95 0

### EXTERMINAREA PRIN MUNCĂ FORȚATĂ ÎN PARALEL CU ASASINATELE LUI NICOLSCHI

Regimul represiv împotriva mișcărilor de rezistență continuă după modelul Beria, neținând seama nici măcar de acea justiție coruptă pe care o subordonaseră securității.

Nicolschi, nemulțumit de unele sentințe "blânde" s-a dus la Timișoara și a aranjat cu lt.Coloman Ambruș ca să-i trimită niște deținuți pe care să-i lichideze. Prin adresa 10.007/1950 s-a cerut directorului de la Gherla (Stelian Tomulescu) să trimită la Timișoara 7 deținuți pentru continuarea anchetei (Vernichescu A., Popovici Gheorghe, Puschiță Petre, Ghimboasa Nicolae, Smultea Gheorghe, Luminosu Gheorghe și Ungureanu Gheorghe). De fapt erau șase fiindcă Ungureanu Gheorghe era deja omorât în ancheta pe 3-04-1949 și fusese înregistrat la spitalul din Timișoara (din cauza unui TBC pulmonar) și înmormântat în cimitirul Săracilor. Cu toate acestea justiția poporului l-a condamnat la 20 ani. Deci cei șase de pe listă au fost urcați în curtea închisorii Gherla și au plecat cu lanțuri la picioare, dar la Timișoara n-au mai ajuns niciodată. Au fost împușcați la marginea unei păduri, se pare Pădurea Verde, și aruncați într-o groapă comună. După ce familiile au început să se intereseze de soarta lor, MAI-ul a făcut niște certificate false de deces în August 1957, și i-au înregistrat de la nr.101-197 într-un registru -dublură- ca toți morți în aceeași zi, trei la ora 12 și patru la ora 13, în spitalul din Timișoara.

Și nu au fost singurii asasinați.

Constanța, unde fuseseră executați "numai" 13 partizani iar 16 primiseră pedepse între 15 și M.S.V., iarăși l-a supărat pe călăul Securității poporului. După 20 zile de când ajunseseră la Gherla, s-a primit dispoziția să fie transferați la Timișoara și pe 9-03-1949 au luat drumul Banatului într-un vagon dubă, dar n-au mai ajuns niciodată, fiind asasinați la marginea aceleiași păduri Verde. Și în acest lot apare deținutul Ion Constantinescu mort cu adevărat pe 24 Feb.1950 în vagonul dubă și înmormântat la Gherla. Dar la expedierea lotului la Timișoara s-a plecat și cu numele lui pe listă și când în 1957 s-au întocmit certificate de deces false, a fost făcut și pentru Ion Constantinescu unul, deci mort a doua oară, și acum înregistrat la Timișoara.

Și securitatea de la Cluj a primit dispoziția să transfere la Timișoara 14 partizani din lotul de la Muntele Mare și Mihai Patriciu s-a executat. Printre cei 14 asasinați a fost POP Alexandra, MOLDOVAN Simion, VANDOR Victor, OLTEANU Emil, ROBU Ion, MAXIM Alexandru, MARGINEANU Petre. Ridicați pe 2 Aprilie și împușcați; iar înregistrarea tot la Timișoara, pe o lista cu 54 de martiri.

Pentru aceste crime oribile trebuie făcuta dreptate. Criminalul odios Nicolschi declara

cu cinism în 1990 la interviul luat de Lucia Hossu pentru lămurirea misterului: "Cine a știut în '49 ca vine '89", cu alte cuvinte i-ar fi lichidat pe toți.

Aceasta afirmație era în concordanță cu linia partidului care în discuțiile pentru instituirea muncii forțate subliniasă: "UN MILION DE DUȘMANI DE CLASĂ EXTERMINAȚI PENTRU A CONSTRUI CEA MAI BUNĂ ȘI MAI DREAPTA DINTRE SOCIETĂȚI."

Cu acest slogan a plecat în 1950 în Dobrogea, lt.col.Cosmici Eftimie (inspector din Direcția generală a lagărelor și supravegherea deținuților la munca forțată, trasându-le subalternilor cruzimea - ca sarcina de serviciu. Cruzimea au aplicat-o pe teren subalternii lui, Albon Augustin (fost ceaprazar ), ajuns comandantul trupelor ce păzeau deținuții la Canal și Liviu Borcea (finul lui), comandantul lagărului de exterminare de la Capul Midia. Amândoi sadici și foști informatori ai fostei siguranțe, infiltrați printre comuniști și amândoi condamnați și repuși în funcție după 2-3 ani.

Primul zbura în elicopter deasupra locurilor de munca la canal și cobora din loc în loc, îndreptându-se urlând spre deținuți:

"Bandiților, cu gamela să săpați canalul înainte de a muri."

Iar finul Borcea intra în barăci tot urlând: "Bandiților, aruncați mâncarea în W.C. ca să slăbiți și să sabotați lucrările", iar bieții oameni mureau de foame, la el în lagăr mâncându-se câini.

## CANALUL

Pentru torturarea a sute de mii de oameni prin munca forțată în vederea exterminării lor, se face vinovată conducerea comunistă care s-a subordonat intereselor unui stat străin, ruinând și înfometând populația țării.

Prin HCM nr.613 s-a aprobat planul de construire, proiectare și cercetare întocmit de comisia condusa de Sapoșnicov. Printre semnatari, Petru Groza, Gh.Gheorghiu-Dej, Vasile Luca, Lothar Radaceanu, Th.Iordanescu, Popescu-Dorneanu, Ion Vinze, Bucur Șchiopu.

Director general al Canalului a fost numit Gheorghe Hossu, inginer șef și prim director adjunct Mayer Grunberg, iar Vasile Posteuca și D.Antoci, directori generali adjuncți (HCM. 913/1949).

Intre cei ce jubilau era și Ana Pauker care declara: "Construim uriașe lucrări fără burghezie și împotriva ei".

Da, s-a construit fără burghezie, dar sub supravegherea consilierului sovietic Vorobiov, ajutat de Mihailovici, Țiganov, Maximov...

Se întreceau în sublinierea avantajelor ca: asigurarea celui mai ieftin transport spre Marea Neagră, industrializarea regiunii de sud-est a țării, crearea condițiilor favorabile pentru îmbunătățirea agriculturii și combaterea secetei..., dar ascundeau scopul real, că se urmărea îndepărtarea României de la Gurile Dunării și Delta, intrate în obiectivul Moscovei și mai ales ajutorul "frățesc" prin "împrumutarea" utilajelor obosite (pentru care plăteau chirie 24 ore din 24 ore) și vinderea porților de la ecluza Tașaul, care fuseseră greșit proiectate... și alte ajutoare tot "dezinteresate".

Brațele de muncă o constituiau deținuții și pentru camuflare i-au numit "forțe MAI" sau "forțe speciale".

Când directorul Canalului, Gh.Hossu, avea nevoie de brațe de muncă se adresa ministrului de interne și acesta da ordin -Direcției Anchete- care repartiza pe regiuni cifrele și un nou val de arestări se abătea peste țară fără motiv, "din necesitate"

Si pentru impulsionarea lucrărilor, în Martie 1950 s-au deplasat Cseller Ludovic, Sepeanu Teodor, Albon Augustin, Bădică Ilie la "pepiniera" de la Pitești și au trimis o suta de

"mlădițe" la Peninsula, unde s-au constituit în brigăzile de spărgători "13-14". Au fost primiți cu brațele deschise de ofițerul politic Chirion, o bestie umana. Aceștia s-au organizat cu funcții între ei și chiar au dat conducători și la alte brigăzi. Printre numele devenite celebre se număra: Bogdănescu Ion(brigadier), Enăchescu Simion(brigadier), Lie Pompiliu (brigadier), Bala Andrei(brigadier), Lupașcu Ion(brigadier), Petrică Ion(brigadier), Cojocaru Constantin(prim-brigadier), Grama Octavian (prim brigadier), o serie de pontatori ca Bordeianu Virgil, Livinschi Mihai, Mărăcine Paul, Meteșan Fl.(pontator și brigadier la preoți ), Sofronie, Sobolevski, Gherman Coriolan (brigadier ) și alții fără funcții, dar tari de mână: Codreanu Augustin, Condrea Aurel, Sofronie Const., Stancu Ion, Roșca Petre, Voin Ion, Prisăcaru Ion s.a.

Acestor brigăzi "fruntașe" li se dăduse voie să aibă acordeoane ca să se "destindă" după munca de pe șantier.

Seara puneau paturile la ferestre, începeau să cânte cu acordeoanele, în timp ce alții erau torturați. Unele victime erau în permanență ținute în aceste brigăzi și scoase la lucru cu călăii. În această categorie se aflau comandorul Titus Ceaușu, prof.doctor Ion Simionescu(fost ministru), Marin Pițigoi(deputat PNT)... aceștia erau puși noaptea să spele dușumelele, câteodată purtând în spate câte un torționar, li se da rația de mâncare redusă și ziua pe șantier forțați să muncească până la epuizare.

O alta categorie o formau diferiți deținuți, turnați de informatori că nu muncesc, sau că bârfesc regimul și administrația.

Un episod tragic s-a petrecut pe 21 Iunie 1951, rămas în memoria celor ce au trecut prin Peninsula ca "Noaptea Sfântului Bartolomeu." În aceeași seară, după stingere, au fost scoși 18 deținuți din brigada 18 b. și duși în brigada a 13-a, a lui Bogdănescu Ion. Acolo au fost toată noaptea bătui îngrozitor, desfigurați și un țăran, Gheorghe Șandru (din com.Vintu Mare de pe Târnave) a murit din această groaznică bătaie. A durat toată noaptea și spre dimineața înainte de a suna deșteptarea au fost scoși și aruncați pe la colțurile barăcii, ca în halul acela să meargă la muncă. Martor și victima la acea data este prof.Gurău Vasile.

Alt caz și mai grav a fost al doctorului Ion Simionescu care după luni de chinuri în această brigada, n-a mai putut suporta și în ziua de 12 Iulie 1951 la prânz a plecat agale din șantier și soldatul din cordon a tras și l-a împușcat. Martor Remus RADINA.

Dumitrache Ion, un subofițer din Pucioasa-Dâmbovită a fost legat de stâlpul din mijlocul platoului, legat cu lanțuri la picioare; în noaptea de 4 Aprilie 1951 l-au dus în beciul cu cartofi, unde a fost împușcat de Bogdănescu Ion și Madan Ion cu pistolul dat de ofițerul politic Chirion. A fost apoi târât lângă sârma ca să insinueze că a vrut să evadeze, dar au uitat să-i desfacă lanțurile de la picioare. Martor Ionițoiu Cicerone.

A mai fost și sublocotenentul Mircea Magearu (din cavalerie), împușcat pe drum spre șantierul de lucru. Martor, Țolescu Tiberiu.

La 23-08-1951 a fost împușcat Ion.Musețeanu în Poarta Alba.

Au mai fost împușcați și pe alte șantiere și sunt semnalați printre Victimele comunismului.

Deținuții erau obligați să lucreze 10-12 ore cu norme duble față de cei de afară și la cărat pământ mergeau cu jug după gât, ca să le fie mai ușor fiindcă manile le erau numai răni.

La lucrări nu era nici un fel de protecție. La Capul Midia, unde se lucra sub un mal înalt și pericolul era iminent, unii deținuți au refuzat să lucreze în acele condiții (Coposu Corneliu, Ghica Serban și Funda Tache...).

S-au oferit 10 inși să lucreze. Dar la un sfert de oră de lucru s-a prăbușit malul peste toți, omorându-i. Printre ei se aflau: Fox Andrei(din Reșița), Naum I. Alexandru (Petrești-Putna),

Oltea-nu Victor(Petrești-Putna), Ștefan T.Lazar (com. Independența-Galați).  
Accidentul s-a întâmplat pe 27 Martie 1951.Martor, Coposu Corneliu.

Cu miile au murit exterminați în această munca faraonică ce s-a dovedit inutilă. Planurile tovarășești nu fuseseră bine întocmite și gura de vărsare de la Tașaul s-a dovedit necorespunzătoare.

Dar tot partidul comunist a găsit soluția: sabotaj.

Acest dezastru din cauza incompetenței comuniste s-a produs într-un context politic favorabil pentru Gheorgiu Dej care primise consimțământul Moscovei de a rămâne singur stăpân pe putere. Cu perfidia ce-l caracteriza, și-a găsit omul ce-i trebuia la Ministerul de Interne ca să poată el conduce și dirija politica politică comunistă împotriva eventualilor concurenți din partid, sau a unei posibile opoziții anticomuniste.

Acest om nu era altul decât Alexandru Drăghici, membru Biroului organizatoric P.M.R. unul dintre cei mai duri staliniști. Cum era și adjunct al Ministerului de interne, Teohari Georgescu fusese înlăturat în Aprilie 1952 de la conducerea Ministerului, Gheorghiu Dej l-a și promovat.

La începutul noii misiuni, însoțit de Petre Socol (șeful Secției de control și instructaj) a plecat în inspecție pe șantierele Canalului de unde a venit "foc și pară", că deținuții sunt "boieri", trăiesc mai bine decât ostașii care-i păzesc și că lipsește controlul din partea MAI, adică a lui Teohari Georgescu. Cu alte cuvinte începuse lupta pentru succesiune pe spatele deținuților care, poate în infern ar fi dus-o mai bine decât în subzistența MAI-ului.

Întors la București, a trimis o comisie sub conducerea maiorului Maximilian Vardan (șeful Serviciului de contrasabotaj al Canalului, să confirme într-un raport concluziile lui Drăghici. Dar în raportul făcut a specificat Vardan că nu e vorba de sabotaj ci de deficiențe organizatorice. Cu acest raport, Vardan și-a semnat ieșirea din securitate pentru atitudine dușmănoasă. Gheorghiu Dej a fost în "dezacord" cu concluzia acestui raport, deoarece acolo era sabotaj iar anchetatorii "să ia măsuri pentru curmare".

În ședința care s-a ținut cu participarea lui Alex.Draghici, Iosif Chisinevski, generalii Pintilie, Nicolschi, Mazuru, cu șefii de Direcții, Misu Dulgheru, Gogu Popescu și Garabedian, precum și a consilierilor sovietici Mihailovici, Tiganov și Maximov, s-a transmis dispoziția din partea conducerii comuniste să se organizeze un proces, cu indicația exprimată de Gheorghiu Dej prin Iosif Chișinevski ca să se țină procesul cât mai repede și judecata să aibă loc la Canal.

De fapt "inculpații" erau deja găsiți și pe 29 Iulie au fost arestați iar pe 1 Septembrie 1952 s-a dat sentința de generalul prea ascultător, Alex.Petrescu, în aplauzele tovarășilor veniți încolonați, iar trei oameni nevinovați au fost executați pe 14 Octombrie 1952: NICHITA Dumitru, ROZEI Aurel-Rozenberg, VASILESCU Nicolae-Colorado....restul au primit între 20 ani și M.S.V.

Între 10-12 Sept.1952 s-a judecat al doilea lot de "sabotori", cărora li s-au dat pedepse între 8-25 ani munca silnică. La rejudecarea procesului sentința a fost casată, dar între timp Dumitru Butoianu murise în temniță.

În ceea ce privește ancheta securității din 1968 asupra procesului de la Canal, în concluziile "strict secret de importanță deosebită" se menționează:"Din documentele existente reiese ca situația lucrărilor Canalului Dunăre-Marea Neagră era dezastruoasă și ea se datora concepției greșite a întregii construcții care, în consecință, era sortită eșecului... Pentru a se acredita ideea ca neregulile existente pe șantierul Canalului erau consecința unei acțiuni de sabotaj și a se abate atenția de la adevăratele cauze, s-au înscenat acțiuni judiciare împotriva unor oameni nevinovați. În aceste doua procese s-au sacrificat oameni - trei persoane nevinovate de săvârșirea vreunei fapte penale fiind executate - în scopul justificării

unei idei total compromise. "

## **GENOCIDUL ÎNRĂDĂCINAT ÎN U.R.S.S. PRIN SÂNGE ȘI EXPORTAT PRETUTINDENI PRIN MINCIUNĂ ȘI FORȚĂ...**

Pe 2 Aprilie 1944: "Guvernul sovietic declară că nu urmărește schimbarea regimului social existent în România..."(Molotov)

Iar pe 7 Martie 1945, trimisul lui Stalin (Sulam Berezinsky) aduce cele 10 porunci Anei Pauker (în România), printre care:

"Micile gospodarii țărănești trebuie desființate pentru a-i lipsi pe țăranii mici proprietari de pământ, de mașini și vite. Aceasta va deschide calea spre absorbirea lor în sistemul colectivizat."

Micile gospodarii țărănești constituiau satele, adevărate organisme vii în care se plămădeau ființele, adevărat rezervor de valori morale necesare propășirii statului.

La sate era locul păstrării tezaurului moștenit, credința, datinile, obiceiurile, legendele, cântecele... tot ce mintea sănătoasă a omului crescut între izvorul cu apa cristalină și bolta cerească.

Aici, pe bucata lui de pământ moștenită sau câștigată de el sau de înaintași în lupta pentru apărarea hotarelor țării, în această gospodărie și-a modelat filozofia lui sănătoasă, organizându-se și asigurându-și existența, după înțelepciunea și puterea lui de muncă.

Mai mult, gospodăriile țărănești asigurau hrana orașelor, a țării; prin munca lui țara devenise grâнарul Europei.

Acum, prin directiva din 7 Martie 1945, i se fura dreptul la viață, era mănât "forțat" spre sclavie.

Acum a început genocidul împotriva țăranului, când alți nechemăți vroiau să-i dea să mănânce cu măsură, să nu se mai scoale după cel de al treilea cântat al cocosului și să ducă tot ce muncește altora care stau și dau sfaturi...care vor calcula când și cât are nevoie.

Până acum vorbea cu cerul care-i arăta comorile din jur, îl sfătuia ce să facă și unde să meargă. De acum, alții îl sculau cu toaca și-l măsurau cu ceasul și metru cub.

După această directivă, la 2 săptămâni, prin minciuna cu împrumutarea, i-au învrăjbit pe țăranii de pe ogoare cu cei de pe front, cărora le-a dat cea mai rămasă de la cei ce împărțiseră. Și le-a dat fără dreptul de a-l împărți copiilor, de a-l vinde, de a-l arenda... Totul era planificat fiindcă se pregăteau alte etape prin care i-a obligat să ducă cote din ce în ce mai mari, începând cu 19 Iulie 1945 (la 4 luni după împrumutarea), iar pe 6 Iulie 1948, prin Decretul 121, se hotăra "Colectarea se face direct de la batoză". Pe valea Holodului, secretarul unei comune a fost băgat în toba batozei, iar prefectul de Bihor a scăpat fugind pe fereastra primăriei.

În toamna 1948 s-a venit cu o altă povară: desființarea răzoarelor și comasarea pământurilor în vederea întovărășirilor, primul pas spre colectivizare. Iar răzmerițe peste tot. În satele Loloiasca și Magula din Prahova, pretorul a fugit ascunzându-se într-un pod, iar învățătorul și primarul bătuți. S-au făcut arestări de țărani. Și după bătaie, locot. Vasile Gheorghe a înscenat un proces de răzvrătire. Cu Raportul 5/19637 din 4-11-1948, Tudor Dincă, șeful securității din Prahova, cerea instrucțiuni: "...să ni se dea ordin de urmare, indicându-ne Trib.mil. unde urmează a trimite vinovații menționați, precum și aprobarea urgentă asupra punerii în libertate a persoanelor citate, întrucât arestul existent la această Direcție este supraaglomerat, iar penitenciarele din raza noastră nu mai au locuri."

Situația era generalizată; țăranii stăteau cu furca în mână iar temnițele pline, după

masivele arestări din 15 Mai 1948.

Ana Pauker se întrecea în declarații cu Gheorghiu Dej pe spatele țaranului român. Ea spunea pe 2 Oct.1948: "Victoria socialismului în România nu este de conceput fără îndeplinirea colectivizării". ("Universul", nr.229/2 Oct.1948). Teoharie Georgescu, cu ocazia lui 7 Noiembrie elogiaza modelul colectivizării ("Universul", nr.260/7 Noiembrie) iar el (Gh.Gheorghiu Dej raspunde ca "trecerea țărănimii în gospodării colective este singurul mijloc prin care țărănimea săracă și mijlocașă poate scăpa de mizerie și înapoiere..."

Țăranii care hrăneau orașele deveniseră "dușmanii poporului", pe când veneticii care îi vânduseră erau etichetați "cei mai iubiți fii ai țării" bolșevizate.

Pentru a distruge satul - cetatea milenara a rezistenței românești - au inventat "chiaburii", după modelul bolșevic.

Odată cu numirea lui N.Ceaușescu ca adjunct la Ministerul Agriculturii, pe 2/3 Martie 1949, au ridicat forțat pe moșieri și familiile lor, aruncându-i în fel de fel de colburi de țară, dându-le voie să-și ia maximum 20 kg din avutul vieții, restul rămânând la dispoziția scursurii satelor. Circa 20.000 au fost aruncați pe drum.

După această "mare victorie", imediat s-a trecut la "limitarea chiaburilor", categorie în care intra oricine pe care turnătorii satelor îl indica ca atare, fără criterii, la liberă apreciere.

N-a scăpat nici marea masa a țărănimii, pentru ca, prin Bul.Oficial nr.16/6 Aprilie 1949 se publica Decizia ministeriala 547/1949 care instituia supravegherea muncilor agricole în tot cursul anului, spre a mobiliza la munca pe toți...

### **"PENTRU SÂNGELE NEAMULUI TAU CURS PRIN ȘANȚURI... RIDICĂ-TE GHEORGHE, RIDICĂ-TE IOANE!..."**

În comuna Roma moldoveneasca au încercat să facă de Rusalii (12 Iunie 1949) primul colectiv din jud.Botoșani și alde Ghiță Pânzaru, alde Hursoschi și alți 2-3, care-și băuseră munca, au propus țăranilor să facă în sat un colhoz ca în "uniune"... Nici n-au apucat sa termine "sugestia", că s-au pomenit în primărie, telefonând partidului. Cu mașinile au venit urgent, Rukenstein și Feller cu întărituri de puști și mitraliere, începând să aresteze și...

Secretarul P.M.R. din comuna Lunca, jud.Năsăud, după o astfel de propunere, a fost bine bătut, reușind totuși să telefoneze județenei după ajutor...

Pe 5 Iulie 1949, în com. Arpășel de lângă Salonta, țăranii s-au răsculat strigând securității de la Oradea: "Nu vrem colectiv".

În noaptea de 5/6 Iulie 1949, peste 35.000 de Moldoveni și Basarabeni au fost ridicați și trimiși în Siberia, unde numărul a tot crescut până când ministrul de interne Krugov raporta lui Stalin pe 17 Februarie 1950 ca numărul moldovenilor deportați "pentru totdeauna" cu statut de "coloniști speciali" se ridica la 94.792 de persoane.

Teroarea se răspândise peste țară și rezistența creștea.

De Sf. Ilie 1949, la Gura Râului din jud. Sibiu - activiștii de partid veniți de la județeană au încercat să-i provoace pe țăranii care nu voiau sa audă de întovărășire, chiar la ieșirea de la slujbă, în fața bisericii. În vociferările care, se auzeau, preotul Ilie Brad a ieșit să vadă ce se întâmplă. S-a văzut înconjurat și cu... 64 de țărani și țărance, aruncați în camioane și duși la securitate, unde au intrat în metodele de tortură ale lui Gheorghe Crăciun, timp de o

săptămână. Martor, dr. Coriolan Brad.

Tot din fața bisericii, a plecat spre casa în ziua de 15 Martie 1949 și țărănul Anton CICEU, în comuna Fărăoani, jud. Bacău, dar n-a mai ajuns, fiindcă la vârsta lui de 80 de ani și în baston n-a putut să fugă și l-au răpus gloanțele securității care luau biserica cu asalt.

În ziua de 24 Iulie 1949 colonelul Cseller Ludovic a fost "deranjat" din somn și în loc să plece după planificarea făcută să se "răcorească" cu partizanii Maramureșului, a luat-o nespălat, spre Ghida, Satu Nou, Săldabagiu, unde țărânii se răsculasera. Până seara s-a pătat cu sânge, dar nici Crișurile n-au mai putut stinge focul țăranilor revărsat peste încercările de colectivizare.

Bihorul, până spre Arad, a fost supus unui măcel și a fost nevoie să ceară ajutorul lui Moiş de la Timișoara.

Zece zile a curs sângele țărănului român în apărarea pământului.

Locotenentul Retezan deznoda pe țărani în bătaie iar căpitanul Pancovici îi secera cu mitraliera.

Printre morți s-au aflat în:

Comuna Someșches: FAUR Ion, MARGINE Gheorghe....

Comuna Ucuriș, BODEANU Ion, MATEOC Florea, MATEOC Ion (tatăl), MATEOC.

Ion (fiul)...

Comuna Sepreuş, INCICĂU Mihai, PARVU Ion, PARVU Teodor, STANA Ion, HUȚIU

Ion

...

Comuna Batâr, CRĂCIUN....

Comuna Bicaciu-Salonta, PETRUȚ Dumitru....

Comuna Belfir, KIAK Laczi, LORICZ Soni...

Comuna Girisu Negru, SARBU Silviu, BOTTON Gheorghe, BOLOG Ioan...

Comuna Coroiu, LEUCUȚIA Matei...

Comuna Criva, HURTH Ioan, HUȚUI Ioan, HUȚUI Gheorghe..

Comuna Susag, PETRAN Gheorghe....

Comuna Tinca, Sucigan Vasile....

Pe lângă numeroase arestări, schingiuri la securitate, au fost deportări în Dobrogea pe timp nelimitat: Bicaciu ( 24 ), Belfir (20), Barâr (24), Criva (24), Cociuba Mare (23), Girișu Negru (28), Sușag (17), Tăut (21), Talpeș (28), Ucuriș (31)...

Satele au rămas sub ocupație. Numai în com.Berechiu erau 315 milițieni și 65 securiști care băteau încontinuu pe țărani.

Vinovați de tot acest genocid limitat la județele Bihor și Arad se fac prefectul Petre Bele care atunci când țăranii au cerut sa treiere pentru că nu au ce mânca copiii, le-a răspuns batjocoritor: Ieșiți pe islaz și pașteți, iar la Ucuriș, primarul Teodor Cotuna (cu 2 clase primare) i-a îndemnat: Mâncați prune și castraveți ca să puteți strânge cureaua.

Pe lângă aceste unelte murdare din mijlocul poporului, care au cerut pedepse exemplare, s-au remarcat Pintilie Gheorghe și Nicolschi, care au ordonat să fie fără mila și executanții: lt.col. Ambrus Coloman, lt. col. Cseller Ludovic, Birtaş Gavril, Moiş Aurel, col. Clain (de la grăniceri), lt.Martis Ion și Hărtau Gheorghe, slt.Cimbrea Vladimir și Haiduc Iustin, și mulți alții. Nu trebuie trecuți cu vederea anchetatorii Retezan, Pancovici, Aibanuş Mihai, Bihari Emeric, Broitman, Kupfer, Litvin, Smilovici, Rafila Alexandru, SCHNELLBACH Martin (anchetator plin de zel și sadic... )

Stelian BREAZU, fostă victimă a regimului de barbarie, a obținut mărturia preotului Iosif Stoica din com.Gurba-Arad care relatează printre altele:"...Oamenii se întorceau acasă de la treierat cu sacii goi plângând și prefectul i-a trimis la păscut....dar de teamă a anunțat securitatea... A venit miliția călare, care a făcut arestări și execuții sumare... cadavrele au fost



lăsate în văzul tuturor, două zile și două nopți, fără măcar sa-i acopere. După aceea i-a pus în sicrie și i-a aruncat în camioane..."

Și în județul Satu Mare nemulțumirile au dat naștere la o răscoală, în urma căreia au fost arestați mulți țărani; după tortura de la securitate a lt.col.Weiss Ludovic și Ilonczai Iuliu, pe 17 Sept.1949, la marginea com. Odojreu au fost împușcați 4 țărani: Andrei POP, Gheza CHIRA, Endre BIRO și Gyulai SANDOR.

## **DIN TARA CRISURILOR SCÂNTEIA A SĂRIT IN TARA OBCINILOR**

Când în comuna Ucuriș primarul striga la oameni să "mănânce prune" (tot pe 31 Iulie 1949) în com. Rogojești plutonierul Vârgolici, forțând pe țărani să se ducă la arie, s-a văzut tăvălit, în timp ce lumea flămândă striga: "Afară cu bolșevicii, nu avem nevoie de comuniști." Pe 6 Aug. securitatea și-a făcut intrarea în comună și a început să aresteze după lista lui Onofrei Socaliuc (omul securității). Cei arestați au fost torturați și condamnați la Suceava.

La Calafindești pe podișul Dragomirnei, țărani revoltați au tăiat firele telefonice și moașa Pruna a anunțat autoritățile care au sosit rapid la fața locului și ca să facă liniște, lt.de la Rădăuți -Karl Segal, a descărcat mitraliera în cei peste 200 țărani adunați la primărie. A fost împușcat pe loc Vasile CACIUR, urmat de Filon ALEXEI și Dumitru IRIMESCU iar Amfilohie DIACONESCU a murit la spital și fiul lui Gheorghe Diaconescu (unul din cei 5 copii ai mortului) a fost rănit. Peste 20 de țărani arestați au fost torturați și li s-au înscenat procese. Alții, destul de numeroși, au luat drumul domiciliului obligator din Dobrogea iar familiilor nu li s-a dat voie să-și îngroape morții.

A doua zi, pe 7 Aug.1949, UFDR-istele, cu Hilda Rotaru, se găseau în com. Frățuții Noi, lângă frontiera cu "raiul "sovietic și îndemna țăranele care se văietau că n-au ce să dea la copii să mănânce, "să pască buruieni și urzicuțe ca pe vremea foametei". Secretarul de partid Ștefan Botnar, intervenind să le despartă pe sâtence de propagandistele de la oraș, a fost lovit intenționat. Primarul a anunțat securitatea și a sosit același Karl Segal cu 2 camioane cu milițieni, dotați cu mitraliere, iar el a deschis focul în plin în cei vreo 1000 de țărani adunați la primărie. A căzut Ion DAVIDEANU și Ion ANDRISAN (de câte 20 ani fiecare), urmați de Ilarion IRIMESCU, pe când Vasile ISOPESCU a murit la spital. Securitatea a ridicat morții și i-a înmormântat în secret.

Comuna a fost ocupată de grănicerii de pe frontieră,iar miliția a arestat zeci de persoane pe care le-a predat securității, unde Karl Segal le-a torturat și condamnat. Alți zeci de țărani, familiile victimelor arestate, au ajuns cu D.O. la Cuza Vodă în Dobrogea.

Tot pe 7 Aug.1949 a cunoscut represiunea din plin și comuna BĂLACEANA, pentru refuzul de a duce grâul la arie. Țăranul Ioan DOBOȘ a fost împușcat pe loc, iar răniții, Gheorghe ARCALEAN, Dumitru BLEORT, Ilie SASU, Mihai SASU și soția lui Grigore URSACHE, arestați și duși la torturile de la Rădăuți. După lista primarului au fost arestate vre-o zece arestați și dus pentru torturare lui Feller și alte zeci au luat de domiciliului obligatoriu din Dobrogea.

Și comuna Stroești la 10-12 km. vest de Suceava a cunoscut aceeași teroare, dar fără sa curgă sânge, doar arestări și deportări.

Ceva mai jos, în com.Butea la nord de Roman, tot pe 6 August 1945, au sosit doua mașini cu securiști ca să-l aresteze pe preotul Gheorghe PETZ, dar clopotul a început să sune și 3.000 de țărani s-au adunat cu furci și topoare răsturnând mașinile. A fost chemată în ajutor armata, care a venit cu o tancheta și un tun în timp ce un avion survola aruncând petarde pentru a împrăști mulțimea. Au fost răniți la Poarta Scheii și s-au făcut numeroase arestări. Chinurile au avut loc la securitatea din Roman sub conducerea călăilor Davidovici și Pârvu.

Sângele a curs din Belșug și în centrul Transilvaniei, unde călăul între călai, Mihai Patriciu de la Cluj, nu s-a lăsat mai prejos, dirijându-și oamenii pe toate văile și a împușcat fără milă, să înspăimânteze lumea.

Astfel, pe Remus BRUSTUR din Lechința l-a împușcat pe 1 August, Istvan KIS a fost împușcat pe 20 Iulie între Vad și Mitresti, NAGY Lazlo a fost împușcat în seara de 12 Aug. la marginea satului Curteni, KACSO Ștefan din Miercurea Nirajului a fost ucis la el acasă în noaptea 9/10 Aug., pe SANTA Iosif l-au împușcat în plină zi pe 7 Aug., la marginea Vătașului, în timp ce TINTARU Ion fusese împușcat chiar în securitatea de la Blaj.

## **GROPI COMUNE**

Alți călai ai securității care au "muncit" pentru urgentarea colectivizării, ne-au lăsat gropile comune care să ne amintească de prelungirea genocidului rusesc pe trupul Moldovei.

Printre acești sadici se număra: Poppig Ianoș (Suceava), Blehan Octavian (Iasi), Karl Segal (Rădăuți), Fuchs Iani (Fălticeni), Ruckenstein (Botoșani), Davidovici( Roman)...

În urma lor s-au descoperit fel de fel de gropi comune la:

- Dealul Mărului, groapă situată la 300 m. între Km.59-60, pe șoseaua dintre Roman-Vaslui;

martori la săpături: Nicolae Popa, frații Tănase, Ioan Roșca, Ioan Bălan, Livia Dandara etc

-Dealul Balaurelui, Martori la cercetări: frații Tănase, Nicolae Popa etc

-Cotul Ciocoitei

-Poiana Caescului;

-Poiana lui Vârlan;

-Caciulati, aproape de Căldărușani

## **1950, RĂSCOALELE SE GENERALIZEAZĂ ÎN RĂZBOI ȚĂRĂNESC**

Cu toată amenințare lui Dej ca "va zdrobi fără cruțare orice încercare de grupare sau de rezistență a dușmanului față de măsurile economice și sociale luate de partid și guvern", țărănimea era în mare fierbere.

Primăvara lui 1950 aduce nemulțumiri chiar în sânul colectivelor înființate în urma HCM 294:30-03-1950, care printre altele prevedea: "Întreaga producție agricolă, vegetală și animală va fi predată statului.art.9.

În Muntenia anul începuse cu vărsare de sânge. Studentul Traian Gh.MARINESCU - Giacu care fusese în fruntea țăranilor la secția de votare din com. Izvoarele, când în 1946 li s-a furat voința națională, după groaznicele torturi ale lui Cârnu de la Pitești, a fost dus la marginea comunei Izvoarele și împușcat pe 6 Feb.1950.Vestea s-a dus, dar nu i-a înspăimântat pe țăranii. Cu o seară înainte, același Cârnu Ion, cu plut. Ciofrângaru, îl împușcaseră pe Dumitru A POSTOL, lângă primăria din Șuici.

Când a început recoltarea și predarea cotelor la batoză, toată țărănimea a fost în picioare spunând NU. După 1 Iulie 1950 Ialomița a fost în "flăcări".

În loc să curgă boabe de grâu, la batoza a început să șiroiască prin sate sângele.

În comuna Gruiu s-au răsculat femeile că nu mai aveau ce da la copii să mănânce și au răsturnat mașinile securiștilor, care veniseră să potolească mulțimea.

Alta ciocnire a avut loc pe 3 Iulie la Roșiori pe Mosiștea, unde a intervenit securitatea de la Căciulați cu Iștoc Isidor (Ion), cu Tureanu Ilie și plut. Fote Alexandru. Au fost în acele zile răniți 2 milițieni și un securist în înfruntarea cu țăranii care încercau să elibereze pe cei

arestați dintre ei.

La Drăgoești, tot pe Mosistea, primarul Roșoveanu a cerut intervenția securității care pe 7 Iulie a venit și a împușcat pe țăranul MATEI Alexandru și a torturat țăranii prin casele lor, arestând 96 țărani. Torturați de Istoc I. la Căciulați, au fost deportați în Dobrogea. Martor și victima Eugenia IVAN.

La Ciuperceni, pe Videle, în 5 Iulie și-a făcut apariția securitatea și miliția care a deschis focul și a făcut 2 morți, 4 răniți și s-au retras cu peste 30 de arestați.

A doua zi, în vecini, la Siliștea, a venit activista Cârjalia cu o mașină de susținători ca să le spună că trebuie să dea cotele de la batoză. Țăranele i-au spus ca n-au ce să le dea copiilor să mănânce. Ea a scos pistolul și a tras în aer, amenințându-le. Ele au sărit pe ea și i-au sfâșiat tot, lăsând-o ca pe Eva lângă primar, care încerca s-o salveze. S-a salvat cu fuga. A doua zi, a venit armata dotată de război.

Până la sosirea securității, hărțuirea cu țăranii au început-o activiștii de partid Vârlan Dummitru și Dumitrescu, care a tras în mulțime. Când a sosit armata trimisă de cap.Nedelcu T sub conducerea lt.maj. Stănescu Marin, sângele a început să curgă. Au fost împușcați: CRACIUN Aurica, COLIBAȘU Olimpia, POPA Stan, BICA Ion, ONTICA Ion, BURCEA Ion. Peste 12 răniți, acesta a fost un prim bilanț sângeros. După 7-8 ore cât a durat teroarea asupra comunei au plecat cu 14 arestați la Calea Rahovei unde au fost luați în primire de Sepeanu Tudor și măiestrii lui schingiuitori, Stănescu Marin, Ionescu, Vișan, Done...care pe lângă bătăi groaznice, asmuțeau și câinii pe ei. Pe lângă acești condamnați au mai fost ridicați 285 de țărani după lista întocmită de slt.Cristea T. și plut.Cazan Gheoghe cu ajutorul informatorilor din sat.

Răscoalele și crimele contra țăranimii s-au ținut lanț:

La Sârbeni (12 km. răsărit de Siliștea, securitatea a tras împușcând 2 țărani, rănind 4 și arestând alții. La Șopârlești au rănit un țăran.

La Udeni (sat la 2 km.de. Sârbeni) a fost 1 mort și 8 răniți, retrăgându-se cu 15 arestați.

La Corbii Mari au făcut 1 mort, 2 răniți și arestat 10 țărani. La Corbii Ciungi a fost același bilanț tragic.

În jurul acestui focar au continuat revoltele la Fierbinți, Ghimpați; pe 8 Iulie s-au făcut arestări, la Camineasca a fost un mort și numeroși răniți, pe când la Iepurești țăranii își cărau grâul în timpul nopții și-l băteau cu betele ca strămoșii.

Tot pe 7 Iulie, țăranii din Hângulești, jud.Râmnicul Sărat au fost arestați de maiorul Gheorghe Barbu și lt.col. Ștrul Mauriciu de la Galați, pentru că și-au cerut dreptul la hrana copiilor.

Pe 9 Iulie primarul din com.Potcoava-Călărași a cerut intervenția urgentă a securității pentru că țăranii nu "ascultau"...

Disperarea era generală. La Văgiulești și Ungureni pe valea Motrului, miliția a fost dezarmată iar în comuna Moacșa peste Carpați, lângă Sf.Gheorghe, țăranii au votat o proclamație prin care comuna era declarată "-republică independentă", nemaiacceptând "relații comerciale" cu statul român.

Comuna Plevna din Ialomița, se baricadează într-o reșută și refuză să mai folosească batozele pentru a nu mai da cota.

În județul Gorj., în comuna Plopșoru, a venit în Septembrie chiar Ministrul de interne, Teohari Georgescu, să conducă ostilitățile împotriva țăranilor ce se opuneau colectivizării și dintre arestați a hotărât condamnarea la moarte a lui Constantin Constantinescu și Grigore Bratu.

Țăranii din Gușoieni ( Vâlcea); Leu (Romanai) ) găsiseră motivarea să-și ducă grâul acasă, fiindcă începuse războiul în Coreea iar românii făceau cazemate pe malul Dunării. Și satele până la Calafat, Tiu, Gighera, Cornu... le urmau exemplul, iar securitatea nu mai putea face față arestărilor.

Transilvania era în fierbere. La Mărcuș (lângă Prejmer) țăranii au făcut trei zile greva foamei cu pancarte: "NU VREM COLECTIV !".

La Micfalău, la începutul lui Septembrie, timp de 5 zile, țăranii înarmați cu coase și topoare au înconjurat comuna, au gonit activiștii de partid care n-au mai avut curajul timp de o lună să intre în sate; în rebeliunea de la Vadul Crișului au participat și țigani.

Să nu uităm moșii care, când aveau vre-o nemulțumire, coborau din munte cu toții; acum aveau de ce, li se luaseră locurile bune și li se dăduse pășuni pe râpe, li se luaseră foile de transport și nu li se dăduse nimic; nici gaz, sare și chibrituri nu le mai aduceau.

Acestea au generat mișcările de partizani din munții Apuseni.

## **19 5 1 - ANUL MARILOR DEPORTĂRI**

Pe 1 Aprilie au fost ridicați încă 2600 țăranii din Bucovina de Nord și Basarabia și deportați în Siberia.

Urmând modelul sovietic, pe 15 Martie 1951, Teohari Georgescu, Iosif Chișinevski, Vasile Luca, Ana Pauker, Dumitru Coliu și Gheorghe Gheorghiu-Dej, au semnat HCM 344/1951, cu privire la mutarea persoanelor ce ar dauna "construirii socialismului". Aceștia nu puteau fi decât țăranii.

Cu acea ocazie s-a format o comisie din cinci persoane care să ducă la îndeplinire ordinul: Alexandru Drachici, Marin Jianu, Mihai Burcă, Pavel Cristescu și Vladimir Mazuru. Între Beba Veche și Gruia, pe o adâncime de 20-25 km, țăranii indicați de informatori ca având atitudini dușmănoase, în noaptea de Rusalii 18/ 19 Iunie au fost duși și aruncați pe Bărăgan. Au fost necesare 20.000 cadre militare, 2995 de camioane și 6.191 de vagoane, care au cărat după cifrele oficiale 40.320; dar, în realitate, numărul a fost dublu, ajungând la aproape 100.000 de persoane. Printre cei ridicați:

BASARABENI din Banat- 8.477;

MACEDONENI -3.557;

Cârciumari și chiaburi - 19.034;

ȘVABI - 20.000, printre ei numărându-se și supraviețuitori ai genocidului din Donbas ( 1945-1949). Redactorul Franz Schuttack crede că în jur de o mie și-au pierdut viața pe Bărăgan. Cea mai valoroasă lucrare la capitolul Șvabilor a fost publicată de Heinrich Freihoffer în 1981 la Deggendorf sub titlul "Sklaven în Bărăgan" și care cuprinde în 400 pagini fotografii, hărți și un appendix documentar.

Alte documentații întregesc aceasta dramă: Miodrag Milin și Liubomir Stepanov (în Golgota Bărăganului); Daniel Vighi (în Rusalii '51) și Smaranda Vultur (Istorie trăită - Istorie Povestită).

Datele oficiale nu respectă adevărul. De exemplu, indica ridicarea oamenilor din 172 de

localități când în realitate s-au ridicat din 203.

După căldura insuportabilă din tren, au fost coborâți la Lehliu și duși între 4 tărâși în plină câmpie și sub acoperișul cerului, îndemnați să-și facă bordeie că vine iarna. Si se găseau, de la copii de țâță, la bătrâni de 90 ani, adunați în jurul unui butoi cu apa caldă în care mișunau viermi și înconjurați de soldați și cuiburi de mitraliera. Un țăran creștin relatează: "...În aceste săptămâni mi-a murit de dezinterie copilul de 10 luni. L-am îngropat eu și cu soția ca pe un câine și cu milițianul la spate".

Așa s-au format 18 așezări noi, în aceasta "Siberie românească".

În acest timp se omorau la Gherla, în reeducare, țăranii, la canal tot ei erau exterminați cu jugul după gât, ca să doboare normele, iar la poalele Vlădeșei, moșii în colibe de 7-10 ființe mâncau buruieni, iar după copii "Curg zdrențele ca ploaia, ca o jale peste ciolanele ce ies prin piele..."

Aceștia erau dușmanii regimului, supuși genocidului ce cuprinse țara subjugată.

Și în timp ce rușii transportau uraniul de la Ciudanovița (Banat) și de la Vașcău, țăranii văii Crișurilor erau transportați cu vagoanele pe Bărăgan ca să se păstreze secretul lucrărilor de jaf.

Pentru toate aceste abominabile măsuri de destrămarea a poporului român se impune procesul comunismului.

## **DESFIINȚAREA TUTUROR STRUCTURILOR STATULUI DE DREPT**

Lucrețiu Pătrășcanu își luase angajamentul față de Moscova să devină jurist al "poporului", legalizând toate fărădelegile, calificându-le "emanație" a poporului; până și furtul voinței naționale a devenit, sub iscălitura lui, un act de "dreptate populară".

A mers pe acest drum strâmb, dându-le tovarășilor posibilitatea de a-l duce în fața plutonului de execuție pe cale "legală".

Justiția, după desființarea inamovibilității magistraturii, nu numai că a înfrățit-o cu executivul, dar a și subordonat-o, judecătorului revenindu-i misiunea de a citi cifra anchetatorului din colțul dosarului, iar avocatului, "un moft al justiției burgheze" i s-a dat posibilitatea de a se uni în concluzii cu procurorul și de a-l ajuta pe acesta să-și ridice nivelul celor 4 clase primare.

Pentru ca totul să meargă planificat după poruncile Moscovei și ca să se creeze un stâlp solid de apărare a abuzurilor, au schimbat structura armatei, înlocuind-o cu trădătorii pregătiți în URSS. (Mărturiile lui Aurel State, Achile Sari, Mărculescu....)

## **LUPTA Contra CULTURII și BISERICII**

Datorită acestor două jaloane răsărite din popor, adevărate faruri luminoase ale concepțiilor liberale de dezvoltare a societății, România a reușit să-și ctitorească Statul de drept.

Acestea trebuiau dărâmate și lor le-a pregătit Gheorghiu Dej mormântul la Canal.

Începutul a fost cu tineretul care s-a dovedit de neînfrânt, fiind prezent în toate acțiunile anticomuniste.

Tinerii din satele Maramureșene au fost prezenți alături de părinți la podul Izei (6 Martie 1945) apărând hotarul țării, tinerii au fost primii în mișcarea de rezistență din Obcinile Bucovinei și în tineret s-a tras pe 8 Noiembrie 1945 de către comuniștii din Ministerul de Interne.

Pentru că nu puteau să îngenuncheze studențimea din Cetatea Moldovei, au urmărit pe unul dintre conducători, pe medicinistul Sergiu IACOVLOV și pe 18/19 Martie l-a împușcat

Ilie Natan (polițist).

După arestările studențești de la 10 Mai, a celor ce participaseră la manifestația anticomunistă, a urmat atacul contra Ateneului Român din 15 Mai, când o parte din Ctitorii Unirii sărbătoreau 98 de ani de la Adunarea de la Blaj. La acest atac murdar au participat o mână de studenți "democrați", deveniți agenți comuniști, care au spart geamurile acestui simbol al culturii românești. Printre ei se numărau unii care au ajuns scriitori la gazetele comuniste și propagandiști marxiști: Barbu Cămpina, Mușat (nume împrumutat, istoric), Axinte, Cristea, Moroianu, Gorotcov, Aldea Sanielevici, Gr.Filipescu, Ion Biserică, Mircea Sântimbreanu, Mihai Gafița, Petru Vintilă...

La Cluj, în atmosfera explozivă de după 14 Mai când s-a anunțat de la Paris că Ardealul a redevenit de drept al României, studenții au fost victimele muncitorilor maghiari de la Dermata și CFR, care înarmați cu răngi, topoare, lanțuri, ciocane... s-au năpustit asupra Căminului Avram Iancu, distrugând ușile, spărgând geamurile, încercând să intre peste ei pentru a-i masacra. Cei vre-o 200 de studenți s-au apărat ca plăieșii la Cetatea Neamțului, pana au venit Mănăsturenii în ajutor.

Dintre conducătorii atacului au fost comuniștii Balsaz Egon, Adorjan Gheorghe, Neves Francisc, Butyka, Nagy Seszo și alții, sub acoperirea siguranței din Cluj condusă de comisarul Gheorghe Cră-

ciun (călăul securității din Sibiu și directorul Aiudului). Martor, doctor prof. Coriolan Brad.

**"LĂUDAT SĂ FIE TINERETUL CARE S-A CINSTIT PE SINE ARUNCANDU-SE  
IN LUPTĂ CU NEMĂSURATĂ ABNEGAȚIE și DRAGOSTE DE NEAM și  
LIBERTATE,  
URMÂND PILDELE ÎNAINȚAȘILOR DIN 1848, 1877, 1914 și 1918.  
VIGOAREA LOR ESTE GARANȚIA VIITORULUI."**

Noii politrucii s-au amestecat și în viața universitară, interzicând prin manevre necinstite alegerile studențești. Profesorul Tudor Vianu a fost cel ce a sugrumat tinerea alegerilor univer-sitare, pe care Ștefan Voitec le-a înmormântat, numind comitete provizorii după modelul de infiltrare comunist.

La mai puțin de un an au trecut și la "organizarea elevilor", pentru a-i face o anexă a politicii de îndoctrinare comunista.

Imediat după semnarea tratatului de pace, care a lăsat România tot acolo unde mai mării lumii hotărâseră să lăncezească, oamenii trăiau sub imperiul fricii, al nesiguranței, văzând peste tot numai semne rele. Generația tânără care credea în politica ca într-o artă a guvernării în care viața să se sprijine pe dreptate și credință, pe adevăr și dragoste, era aruncată din cămine, alungată de la cantine, de indivizi mănuitori ai bătelor, recrutați ca agenți ai siguranței și scribi ai notelor informative.

În România se instalase un îndelung exercițiu al propagandei peste o lume supusa exterminării.

Si pentru aceasta crima împotriva culturii și a intelectualității, trebuie sa dea socoteala cei ce au impus comunismul prin minciuna.

În acel An al Păcii, tranziția a început să macine valorile, să trivializeze trecutul și să evidențieze reaua credință la care aderaseră din oportunism unii, dezbrăcați de caracter și

onoare.

În ziua când omenirea aniversa 158 ani de la demolarea Bastiliei și deschidea drumul spre libertate, dreptate și fraternitate, în România se ridica o altă Bastilie a terorii, în care au început să fie aruncați Ctitorii României monarhice întregite. După numai 169 de zile, a fost azvârlit și monarhul, de cei cărora le legitimase fraude.

Modelul sovietic, această zisă democrație ce se instaura, părea din capul locului o înfrățire între dictatura și gangsterism.

Deschiderea pe drumul păcii a început cu comprimarea cadrelor universitare: Gheorghe Bratianu, Gh.Cantacuzino, George Fotino, Ion Hudiță, Victor Papacostea, Petre Caraman, A.Nițu și alții; Gheorghe Oprescu și Dimitrie Guști au fost pensionați forțat.

După atacarea oamenilor de cultură de către Nicălai Moraru (fostul tăbăcar Morgenstein), a venit rândul lui Francisc Păcurariu, pe 19 Mai 1947, să se alăture acuzației adresată lui Vladimir Streinu, că încerca să răstălmăcească marxismul, afirmând că Șerban Cioculescu ar fi asemănat tendențialismul literar marxist cu cel al naziștilor. (Rev. Literatură și marxism).

O serie de oportuniști începeau să se alinieze concepțiilor de abrutizare a societății prin cultură, printre ei: Andrei Oțetea, Al. Roșca, C.Daicovici, C.Balmuș, A.Graur, Em.Condurachi, Eugen Jebeleanu, Cicerone Teodorescu, Sașa Pană, Mihai Beniuc....

Ocupația rusească, pe lângă obligațiile economice și politice, au impus și o aservire culturală.

Continuându-se ofensiva de demolare a instituțiilor, s-a trecut la "curățirea" cadrelor universitare de acele elite ce se bucurau de încrederea studențimii și care făceau cinste învățământului, începându-se o campanie deșănțată prin presa.

Autonomia universitară dispărea prin Legea 659/24-08-1946.

S-a format o comisie ministerială de raționalizare a învățământului superior din: Traian Savulescu, C.Daicovici, Miron Niculescu, P. Constantinescu-Iasi, care, pe 2 Oct. 1947, a propus (și Ștefan Voitec a aprobat) punerea în retragere a 80 de cadre universitare; pe alții i-au pensionat forțat; pe 4 Oct.1947 au trecut la suprimarea de 400 posturi în învățământ (asistenți, lectori, șefi de lucrări).

În locul lor au fost introduse cadre noi, credincioase partidului și regimului, chiar dacă nu îndeplineau criteriile; începea anarhizarea învățământului.

Pentru a sublinia decapitarea învățământului, e suficient a menționa că Facultatea de drept, care avea în 1944 un număr de 45 cadre, a ajuns în 1950 cu 5 supraviețuitori la catedre, pe când 8 erau deja în închisoare și alții muritori de foame.

Pericolul ce pândea a fost strigat în Aula Academiei Române pe 14 Martie 1947 (la un an după ce se ceruse "Etatizarea Academiei" de către cel căruia i se cerea capul în presa comunistă, profesorul de renume internațional Grigore T.Popa, care spune:

"Una din formele cele mai teribile ale eticii este tirania dosarului... Oamenii se tem, se suspectează unii pe alții. Când într-o țară puterea a fost luată cu forța, uzurpatorul are în vine frica unei alte uzurpări, sau a unei revolte de răsturnare... Să ne amintim puțin isprăvile dictaturilor de-abia răsturnate și a celor care așteaptă să fie răsturnate: bastoanele de cauciuc și untul de ricină, spionajul în familie prin copii, dispariția de oameni peste noapte, arestări și deportări, schingiuri și viața în celule, spionaj intens și omoruri, luare de ostatici, confiscări de bunuri, răpiri din stradă, descinderi nocturne și percheziții, înscenări și eliminări din servicii..."

La aceasta s-a redus viața românului de atunci, timp de o jumătate de secol: FRICA, și Gr.T. Popa a denunțat-o, de la cel mai înalt for de cultura.

În timp ce vorbea acest profet, Traian Săvulescu, C.Parhon, St.Nicolau (intrați în lanțul

colaboratorilor), cuprinși de frică, s-au sculat și au părăsit Aula spunând... "și-a pierdut simțul conservării...". Nu se știe dacă ar mai fi auzit și....continuarea:

"Dacă Isus ar începe astăzi propovăduirea sa, este foarte probabil ca înainte de a fi răstignit, ar fi considerat reacționar și ar încehea repede cariera sa profetică într-o celulă întunecoasă, în numele ideilor progresiste..."

Când au venit să-l aresteze pe profesorul-profet, studenții au sărit în apărarea lui, alții l-au scos pe un geam, dispărând cu el. Ascuns la un bun prieten curajos, a murit bolnav, în ascunzătoare pe 18-07-1948.

Un coleg al său, decanul prof. dr. Vintilă Ciocâlteu, a murit tot în ascunzătoare în 1947, pentru că s-a opus la profanarea învățământului universitar, când au vrut să-l impună pe Simion Oeriu, care nu avea nici un merit, decât că era împins de turma progresistă.

În fața atacurilor tot mai furibunde contra culturii occidentale, care "ne adusesese tot răul de pe lume" și la îndemnul lui G.Călinescu care, încadrat, dădea sfaturi "ca acum când poporul intra în plinele sale drepturi (n.n.- după ce i se furase voința), trebuie să vrem să fim alături de el", curajosul savant Nicolae Bănescu, într-o comunicare, s-a referit la perdeaua de întuneric ce se lasă între cele două puncte cardinale, prefigurând "cortina de fier".

## **CULTURA SUB SEMNUL TERORII: ANUL 1948**

Sub fel de fel de motive, cadrele universitare porniseră pe Golgota. Pe 15 Mai, un val uriaș a aruncat tineretul - și în special studențimea - în fundul închisorilor. Tot pe 15 Mai se deschidea Adunarea Generală a Academiei Române. În timpul acestor dezbateri omagiale ce subliniau rolul Revoluției de la 1848, invocându-se marile personalități și dragostea lor de patrie, ca o notă discordantă au apărut C.Parhon și T.Săvulescu, două unelte rusești, care au pus problema desființării Academiei Române și a înființării Academiei R.P.R., ca organizație de partid și de stat.

Pe 9 Iunie 1948, se radia Academia Română și se numea o Comisie (conform directivelor) care în termen de 45 zile va depune Statutul de organizare al Academiei R.P.R. Aceasta era de fapt o aservire a spiritului și viza "coborîrea nivelului" (declara N.Bănescu.- pe drept cuvânt).

Membrii Academiei nu se vor mai întâlni în plen, ci vor fi răspândiți prin închisorile comuniste, de unde mulți vor fi aruncați în gropile comune.

Din vechii membri au fost reținuți numai 27.

Iar cei 42 de membrii "fondatori" ai...Academiei RPR, numiți de către Consiliul de Miniștri, vor propune alți 49 membrii titulari; toți cei 91 au semnat o rezoluție prin care se condamna Academia Română și se angajau să servească cu devotament politica Partidului Muncitoresc Român.

Între lichidarea Academiei Române și înființarea sucursalei partidului comunist a avut loc o altă lovitură dată economiei naționale: Naționalizarea industriei.

### **O alta pacoste pe capul tineretului**

În 1945 a venit de la studiile moscovite, cu o carte de circa 30 de pagini, denumită "Gazeta de perete", un anume Mihail Roller, care a constituit materialul pe linie de educație. A mai publicat un "studiu de 10 pagini ignorate din istoria României moderne", luându-și rolul de reformator al istoriei României, ajutat de Barbu Câmpina.

Că și-a bătut joc de trecutul neamului românesc, cu sprijinul culturalnicului Leonte Răutu, nu-i încă tot, dar ne-a și rescris istoria. După moartea lui Stalin a circulat zvonul că "s-a sinucis Roller". Mărturie asupra acestei falsificări stă Comunicarea Liviei Dandara făcută la Sighet (inclusă în Analele Sighet nr. 6, pag. 574.).



În August 1948 a venit rândul umplerii golului, de la șoimii patriei până la facultate prin înlăturarea rămășițelor și concepțiilor burgheze", făcându-se loc îndoctrinării tineretului, spre a se scoate indivizi depersonalizați.

Se introducea marxism-leninismul și limba rusă în învățământ.

Învățământul era organizat exclusiv de stat; pe lângă orele de îndoctrinare se urmărea "îndrumarea folosirii timpului liber".

Gheorghiu Dej indicase: "De la grădiniță copilul trebuie pregătit pentru viața în colectiv".

## BISERICA

Stâlp de bază al Statului și una din cele mai importante instituții opozante regimului comunist.

Din 1945 s-a încercat transformarea ei într-o curea de transmisie a propagandei comuniste către sate, unde preoții aveau o influență capitală asupra țăranimii, care, după modelul rusesc, trebuia să fie adusă în situație de sclavagism.

Au îndemnat pe preoți să se adune în sindicat și chiar după 6 Martie pe preotul C. Burducea l-au făcut ministru, sperând câștigarea clerului. Câștigul a fost infim și numai la ortodocși.

Forțând nota, au trecut la exterminarea Patriarhului Nicodim care, pe 27 Feb. 1948, a murit în urma tratamentului cu otravă de la Mănăstirea Neamț, și nu s-a aflat dacă s-a spovedit Arăpașului de la Iași, pe a cărui moșie se afla mănăstirea. Gheorghiu Dej avea nevoie să-l facă patriarh pe cel... ce-l găzduise după evadarea de la Tg. Jiu și să i se mărturisească despre uciderea lui Foriș, ca să fie dezlegat pentru următoarele, ce le avea planificate.

Dar în biserică fiind o rânduială, urma ca pe scaunul patriarhal să se așeze Mitropolitul Moldovei Irineu Mihalcescu; cum partidul era grăbit, pe 2/3 Aprilie 1948 a murit, de aceeași "boala" ca și patriarhul.

"Preotul" Marina din Vâlcea a fost trimis urgent la Iași, a trecut prin toate treptele cerute de canoane și pe 24 Mai 1948 i s-a dat lui Dej omul îmbrăcat în straie de patriarh democrat. Pentru că toate merseseră planificate "ca la carte", și alegerea s-a făcut tot după "canoane". După relatările Gabrielei Catalan "trebuie spus că din cei 504 membri cu drept legal și canonic de vot, au fost prezenți 427 și au ieșit 428 voturi exprimate... Trebuie să remarcăm că majoritatea celor cu drept de vot erau, nu clerici sau simpli enoriași delegați de parohii și episcopate, ci politicieni și politrucci comuniști, mai mult sau puțin anonimi, membrii ai M. Ad. N. sau ai guvernului, ori alți "tovarăși de drum", cu diverse funcții în administrația de stat locală și centrală... mobilizați la Patriarhie luni dimineața, 24 Mai 1948, în număr de 320, din care aproape 200 bucureșteni...".

În discursul de investitură, Patriarhul roșu s-a angajat la desființarea bisericii Greco-Catolice și silirea credincioșilor să revină la ortodoxie, o pregătire cât mai bună a clerului (epurare și selectare), reorganizarea clerului monahal pe alte baze, îmbinând viața duhovnicească cu cea socială și culturală, reformarea instituțiilor pentru pregătirea clerului de mir și monahal, revizuirea predicilor, propaganda bisericească în favoarea statului și regimului comunist, dezvoltarea relației speciale cu Moscova, combaterea șovinismului și prozelitismului, precum și colaborare constantă cu Bisericile Ortodoxe surori.

Deci tăpânirea își impusese Biserica, sub lozinca "cine nu este cu noi este împotriva noastră", în spiritul celei de a doua reuniuni a Cominformului, care prevedea printre sarcini: întreruperea legăturilor Bisericii Catolice cu Vaticanul, desființarea Bisericilor de rit oriental, cele ortodoxe, prin teroare și șantaj să fie subordonate puterii instaurate în stat. Condițiile fiind create, pe 6 Iunie 1948, s-a înmănat cârja patriarhului într-un cadru solemn, în fața autorităților de stat și de partid.

Pentru că directiva venea de la Moscova, la ea s-au aliniat și Bisericele din Albania, Iugoslavia, Ungaria, Cehoslovacia și Polonia, fiecare plătind tributul sângeros al îngruncherii.

## **ASALTUL COMUNIST ÎMPOTRIVA BISERICII GRECO-CATOLICE**

Când partidul comunist a programat moartea lui Nicodim, a fost chemat episcopul greco-catolic Iuliu Hossu și i s-a propus postul de Patriarh al României (ianuarie 1948).

După refuz, Gheorghiu Dej, la indicația Moscovei, și-a urmat planul criminal, sacrificînd pe Nicodim și Mihalcescu și instalîndu-și omul de casă -Marina (Justinian)- ca patriarh. Acesta a trecut la asaltul contra Bisericii Greco-catolice, denunțând Concordatul (încheiat în 1927) dintre Statul Român și Vatican- pe 18 Iulie 1948. A urmat desființarea școlilor confesionale (3 Aug.1948). În luna Septembrie s-a trecut la depunerea episcopilor Ioan Suciu, Traian Frențiu, Alexandru Rusu și Ioan Bălan.

Prin amenințări și șantaj au adunat 38 de preoți (dintre care 2 au dezertat) și i-au pus să voteze pe 1 Oct.1948 trecerea bisericii greco- catolice la ortodoxim, ocupând după aceasta cu forța bisericile și reședințele.

Intre 15-18 Oct., Mănăstirea Bixad a cunoscut zile de groază, prin năvălirea a peste 100 de securisti, milițieni, activiști, care au arestat 23 de greco-catolici. Intre 28-31 Octombrie a urmat arestatarea celor 7 episcopi și alte zeci de preoți până la 1 Decembrie 1948, când a fost suprimată Biserica Greco-Catolică și i s-au confiscat toate bunurile.

Se dezlănțuie o prigoană furibundă de arestări și aruncarea familiilor preoților pe drumuri, din casele parohiale.

Clerul militar fusese scos din armata (care-și schimbase uniforma după modelul sovietic, având ca general șef al educației pe Petre Borilă).

Justiția, odată cu naționalizarea (11 Iunie) se organizează tot după modelul sovietic. După ce-l aruncaseră afară pe tovarășul de drum - Lucrețiu Pătrășcanu - au înlocuit barourile cu colegiile de avocați, iar pe majoritatea magistraților i-au disponibilizat, înainte de a le arăta drumul închisorilor (înmulțite și întărite prin dotarea a încă 2 Tribunale militare, la Ploiești și Sibiu). Ca asigurare a materialului uman pentru temnițe au recurs tot la modelul sovietic, cu înființarea Direcției Securității poporului. În ultima zi a anului s-au înființat trupele M.A.I.

Nu greșim dacă spunem că de la această dată România devenise o închisoare în totalitate, deoarece, după sfidarea sistemului stalinist de către Tito, se luaseră măsuri de siguranță în Banat și se trecuse la construcția liniilor de fortificații în Oltenia.

Odată consolidat sistemul represiv intern, i-a revenit Anei Pauker să integreze politica externă în cea rusească, rechemând de la posturi pe unii care n-au mai revenit niciodată și numind pe ai ei, ca să îndeplinească misiuni ascunse în favoarea Moscovei.

Aceste fapte justifică în plus crima de trădare a poporului român, de aservire a țării unei puteri străine.

Femeia aceasta cu grad de colonel rus, care închinase Moscovei afacerile externe ale României, a denunțat acordul dintre România și Franța, împreună cu toate anexele (semnate în 1939) și a expulzat nunțul apostolic Gerald Patrik O'Hara și pe colaboratorii săi pontificali John Kirk și Guido del Mestri, în maximum 3 zile (4-07-1950).

Teohari Georgescu a trecut la interzicerea Cultului Catolic în Martie 1949, dând mână liberă lui Gh. Pintilie (Bodnarenko) și lui Alex. Nicolschi să înceapă arestările. Din 1 Dec.1948 până în 1964 au arestat peste 4000 preoți de toate riturile și ierarhii Catolici și greco-catolici au fost exterminați.

Biserica a fost înjosită, batjocorită, călugării alungați din mănăstiri și după cum vom vedea, slujitorii ei acuzați de spionaj.

Nu trebuie să uităm politica rusească agresivă, nu numai în țările satelite, ci și în cele

occidentale - foste aliatare- sabotînd, după 1947, aplicarea Planului Marshall de ajutorare economică a ţărilor subjugate- pe care urmăreau să le destabilizeze. În Franţa, aproape 6 luni, începînd din Iunie 1947, comuniştii au încercat preluarea prin forţă a guvernului, organizînd greve şi sabotaje peste tot, obligînd guvernul să cheme 30.000 de rezervişti pentru a curma flagelul. Şi cum el se întindea cu consecinţe grele asupra Italiei şi în general a Vestului (Blocada Berlinului), Papa Pius al XII-lea a excomunicat pe toţi membrii şi simpatizanţii partidelor comuniste (care făceau jocul de agenţi de infiltraţie) precizînd; "Comuniştii nu se află la stînga, ei sunt la est."

## **POLITICA DE CRIMĂ CONTRA SPIRITULUI ŞI CULTURII**

Pe lângă represiunea contra Bisericii, reformarea învăţămîntului cu epurarea şi arestarea cadrelor universitare şi desfiinţarea Academiei Române, s-a trecut la epurarea a peste 8.000 titluri de lucrări şi scoaterea din biblioteci a numeroase tone de cărţi de pe tot cuprinsul ţării, de la Academia Română, Bibliotecile Universitare, de la licee...până şi de la Şcoală de nevăzători (Vatra Luminoasă Bucureşti), lucrări cărora li s-a dat foc, ca pe timpul naziştilor.

Paralel cu această acţiune de ardere a ştiinţei, comuniştii au lansat lupta contra "spionajului", vîzînd în fiecare intelectual un potenţial spion, mai ales pe cei ce studiaseră în străinătate şi pe cei ce aveau legături cu cei veniţi din străinătate sau purtătorii de corespondenţă cu rudele şi prietenii stabiliţi în străinătate.

În 5/6 Mai 1950, au fost ridicate 83 personalităţi ale vieţii politice româneşti (pe drept cuvînt Ctitori ai României) din 1918 până în 1940, foşti miniştri, subsecretari de stat, guvernatori ai BNR... şi duşi în închisoarea Sighet ( nume de cod "Dunărea").

Pe tabelul întocmit de colectivul M.A.I. (format din Marin Jianu, gen. Pavel Cristescu, col.Gavril Birtaş, col.Mihail Dulgheru, Lt.colonel Teodor Sepeanu şi maior Ilie Bădică) se scria:"Toate elementele politice care au avut un rol în viaţa politică a ţării. Să se găsească motive de internare în proces."

Comandantul închisorii spune despre cei veniţi:"... Bătrîni, slabi, bolnavi, speriaţi. Nişte umbre. Unul din ei, Brătianu; am avut trei în penitenciar, a fost scos pe braţe din duba şi dus în celula lui.

Era în comă. Aşa ajunsese...Si ce sa fac cu el?...O să-l îngropi în secret într-un loc ferit...A murit în noaptea aceea...". Ordinul de arestare şi trimitere fusese semnat de Gheorghe Pintilie (Bodnarenco). Numărul lor a crescut până la 139 şi din ei au murit 84, în condiţii de exterminare.

Tot aici au mai fost aduşi 66 de ierarhi şi clerici catolici şi greco-catolici dintre care de asemenea au murit mulţi în condiţii de exterminare.

A doua zi după arestarea Ctitorilor, familiile au fost evacuate din domiciliu şi duse la marginea oraşelor în magazii sau locuri insalubre, lipsite de condiţii umane şi de lucrurile care le-au fost confiscate. Urmaşii au fost nu numai evacuaţi, dar şi cu pensiile tăiate, iar copii lor cu urmări la servicii, sau în câmpul muncii.

Jaful a fost total. Guvernul a dat un H.C.M. în 1956 prin care legaliza jafurile.

Si tot Gheorghe Pintilie a semnat ordinul din 15-04-1952, prin care au fost arestaţi membrii familiilor elitei româneşti de la Sighet şi tot pe bază administrativă au fost trimise la munca de exterminare soţiile, copiii şi alte rude apropiate.

Felul cum lucra justiţia şi Ministerul de Interne este de reliefat de cazul prof. ministru Mihail Manoilescu, arestat 5/6 Mai 1950, mort la Sighet pe 31 Dec.1950; dar pe 12 April 1952 el a fost condamnat în lipsă la 15 ani temniţa grea şi 10 ani degradare civică, cu confiscarea averii.

O alta categorie de intelectuali și foști funcționari administrativi ai României Mari, între cele două războaie mondiale, a fost arestată în noaptea 15/16 August 1952. Din acest lot, de ordinul miilor, au făcut parte foștii primari, notari, perceptori, prefecți, preoți și învățători de prestigiu, care împiedecau prin prezența lor procesul de colectivizare și foarte mulți membrii ai partidelor PNT și PNL, care scăpaseră arestărilor din 15-08-1949. Aceștia, adunați din toată țara, pe baza de tabele administrative pe termene (24-60 luni) au trecut prin Ghencea și au ajuns la Poarta Albă, de unde au fost dirijați spre lagărele de muncă forțată (de exterminare) în care au murit foarte mulți: la Galeș, Peninsula, Capul Midia. După 19 Iulie 1953 (închiderea Canalului) au fost aduși la Poarta Albă ca schelete supraviețuitoare (mulți n-au mai putut fi salvați).

O alta categorie o reprezintă foștii funcționari ai poliției și magistrați, care mai erau în viață după 1918; au fost arestați aproape în totalitate după 20 Iulie 1948, căutându-se, înainte de exterminarea lor, să se stoarcă de la ei date compromițătoare despre comuniștii din conducerea superioară a partidului comunist. Am amintit că mai mult de jumătate din foștii comuniști fuseseră agenți ai siguranței și acum puteau fi un pericol pentru Gheorghiu Dej. Începuse răfuiala internă, prin excluderi din partid și se ajunsese la vârful conducerii. Gheorghiu Dej se simțea amenințat de Foriș (pe care-l lichidase), de Lucrețiu Pătrășcanu (arestat din Mai 1948), de Ana Pauker, Vasile Luca și Teohari Georgescu (pe care i-a arestat în 1952) - urmând să le facă procese.

## **RUINAREA ECONOMICĂ: SĂRĂCIREA și ÎNFOMETAREA POPULAȚIEI**

Guvernul comunist, format din agenți și slugi ale Moscovei, au urmat "modelul sovietic" fără să opună rezistență.

Când, după seceta dezastruoasă și ruinarea din cauza războiului, puterile occidentale au propus tuturor țărilor din Europa un plan de redresare economică (Planul Marshall), țările subjugate l-au refuzat la ordinul Moscovei. România și Polonia, pe 4 Iulie 1947, iar Cehoslovacia, deși îl acceptase, a anunțat că renunță la plan. Masaryk spunea că "Noi nu suntem decât niște vasali."

Pentru aceasta politică economică se fac vinovați comuniștii, fiindcă au refuzat cooperarea cu Europa occidentală. Au depărtat țara de sursele viabile, integrând-o politicii URSS, care era departe de a atinge nivelul industrializării spre a acoperi cel puțin 50% din necesitățile vasalilor. Și ca să fie și mai strâns legată de interesele Moscovei, a intrat în Sept. 1947 în Cominform, un pas înspre divizarea Europei.

Dar omul bolnav de la Moscova începuse să se teama de comploturi și-i suspecta pe cei mai apropiați, după lovitura primită de la Tito.

După ce, pe 31 August, mareșalul Jucov a trebuit să moară pentru a fi liniștit Stalin, acesta a făcut să dispară de mâna lui Beria și pe Solomon Mikhaels (conducătorul Comitetului evreiesc antifascist). Deși recunoscuse statul Israel (înființat în 1948), la scurt timp Stalin și-a schimbat opțiunea pentru arabi și a dezlănțuit o persecuție anti-evreiască, nu numai în Rusia, dar și în țările satelite care a durat până la 13 Ianuarie 1953, când s-a anunțat descoperirea complotului "asasinii în halate albe" (doctorii evrei care, după asasinarea lui Jucov, ar fi urmărit și dispariția altor conducători ai URSS). Până la această dată, fuseseră arestați mii de evrei antifasciști și mai ales intelectualitatea, interzicându-se publicațiile lor. Am amintit această întorsătură în politica dictatorială împotriva celor ce-i sprijiniseră, fiindcă ea s-a impus și celorlalte state satelite, având un caracter nazist, de exterminare.

Ca la comandă, Rusia sovietică declanșează un război ciudat contra Statelor Unite, la început în 1949, în Europa, pe spatele țărilor satelite. Americanii sunt învinuiți că prin Churchill au încercat să instaureze o federalizare balcanică în jurul lui I.B. Tito.

Eșecul rusesc de a face pe anglo-franco-americani să se retragă din Berlin prin blocada impusă, a dus la crearea N.A.T.O-ului; Moscova a răspuns prin obligarea Germaniei de răsărit și Cehoslovaciei să recunoască frontierele lor cu Polonia.

Imediat s-a declanșat o atmosfera de "spionită", în țările subjugate de URSS înscenându-se comedii de procese.

În 22 Sept. 1949 a avut loc la Budapesta un proces cu pedepse capitale în care grupul Laslo Rajk a fost acuzat că a fost dirijat de Tito ca să rupă Ungaria de Cominform, alăturând-o Federației Balcanice. Faptele "recunoscute" în timpul anchetelor au fost judecate în procesul ce a avut loc.

În Bulgaria, pe 7 Dec. 1949, s-a judecat o altă comedie judiciară în care un vechi militant comunist acuzat că era unealta lui Tito pentru integrarea Bulgariei în Federația Balcanică, după anchete barbare, a recunoscut rolul de spion al imperialiștilor și legaturile cu conducătorul iugoslav. Ajuns la "proces" nu a recunoscut însă declarațiile făcute în anchete. A fost executat și după aceea s-a publicat o scrisoare făcută înainte de moarte, prin care revenea asupra declarațiilor din instanța. În timp ce era arestat Kostov, liderul Dimitrov G. se întorcea în cosciug din URSS, nevindecăt.

Polonia a fost și ea teatrul unei înscenări, după numirea mareșalului rus (de origine poloneză) Rokosovski ca ministru al Apărării și comandant șef al armatei poloneze, în Noiembrie 1949. În același timp Gomulka și doi prieteni au fost excluși din partidul comunist. Alții au fost arestați "recunoscându-și" vinele după dorința anchetatorilor și condamnați cu lotul generalului Stanislaw Tatar (un preludiu pentru procesul lui Gomulka, deja arestat) în timp ce la Praga se regiza o alta înscenare.

Cehoslovacia a cunoscut din 1950 o serie de arestări printre veteranii comuniști iar pe 24 Nov. 1951 a fost ridicat Rudolf Slansky, cu un anturaj numeros de evrei. De la Moscova a fost trimis generalul Likhatchev, colaboratorul lui Beria, ca să ajute la prepararea procesului (de reținut că după execuția lui Beria, a fost și el lichidat la Moscova). Torturați și drogați de dr. Sommer (care s-a sinucis în 1968, după primăvara de la Praga) au fost judecați pe 23 Nov. 1952. Din 14 inculpați au fost executat (11) pentru trădare, spionaj, sabotaj, deviaționism... Din lot au făcut parte 11 evrei, acuzați ca "prin origina lor erau predispuși să fie instrumente ale spionajului american".

Unul dintre acuzați, jurnalistul A. Simone a declarat în instanța, ca să fie pe linia acuzării, că un coleg american David Schoenbrun i-ar fi zis: "Este o datorie a fiecărui evreu de a susține americanii chiar dacă nu sunt de acord cu toate detaliile politicii lor."

Marturisirile "făcute" în timpul procesului trebuiau să evidențieze că evreii, popor internațional, bucurându-se de un rol privilegiat, neavând susținerea în tânărul stat Israel, au intrat în conspirația condusă de Statele Unite contra Uniunii sovietice în scopul de a smulge Cehoslovacia din prietenia cu sovieticii, urmărind să o transforme într-o nouă Iugoslavie.

Imediat după proces, ziarul comunist praghez declara sionismul că inamicul nr. 1 al clasei muncitoare, o acoperire a antisemitismului ce îl manifesta Stalin și prin care urmărea schimbarea politicii spre populațiile arabe, subliniind că au aceiași inamici (comuni) cu comuniștii. Schimbarea trebuia justificată, mai ales ca până "ieri" Cehoslovacia furnizase armament Israelului, de la muniție ușoară până la avioane de vânătoare. Acum schimbarea de orientare se făcea cu perdeaua sionismului care acoperă după modelul sovieto-ceh întregul lagăr comunist.

Ca să fie în ton cu modelul sovietic, Gheorghiu Dej declara în Noiembrie 1949 ca partidul comunist iugoslav este format din asasini și spioni imperialiști care au pus mâna pe putere. Și

ca să dovedească prin fapte atașamentul, a trecut la întărirea frontierei cu Iugoslavia, aducând armata rusească în sprijin.

Mai mult, a arestat câteva sute de sârbi din Banat, legându-i de câțiva ofițeri din securitatea de la Timișoara într-un proces de spionaj.

### **"SPIONITA IMPERIALISTĂ "**

Aceasta boala răspândită de Moscova s-a întins peste toată țara și s-a trecut la arestarea tuturor celor care făcuseră studii în occident și a cuprins pe cei ce aveau prieteni în apus, a celor ce primiseră vizite din apus, a celor ce aveau rude în străinătate, asupra celor ce purtau relații cu membrii diplomatici sau jurnaliști străini, această molimă cuprinzând și pe cei ce mergeau la Bibliotecile străine pentru a citi ziare, a viziona filme sau a împrumuta cărți.

Americanii au descoperit o serie de spioni ai tarilor comuniste, printre care soții Rosenberg, care au furat din secretele bombei atomice, pe care a reușit în 1949 s-o realizeze. Soții au fost judecați și executați. Atunci s-au dezlănțuit la comandă procese în toate țările satelite condamnând sute de oameni prin înscenări.

Tot americanii au descoperit pe consilierul de presa și cultură al României de la Washington că făcea spionaj și l-au expulzat. Încercând Bucureștiul să introducă o serie de activiști comuniști în Statele Unite pentru propaganda în favoarea păcii și a comunismului, s-a refuzat viza de intrare în U.S. A. a lui Emil Petrovici, Mihai Socor, Petre Constantinescu-Iasi s.a.

Ca ripostă, pe 1 Martie 1950, s-a întâlnit Biroul Politic al CC al PMR în prezența lui Gheorghe Gheorghiu-Dej, Ana Pauker, Vasile Luca, Teohari Georgescu, Lotar Rădăceanu, Iosif Chișinevski și Alex. Moghioroș, având la punctul 1 din ordinea de zi "Închiderea oficiilor de informații american și englez". Chișinevski a spus că "noi am mai luat hotărârea să închidem "Institutul francez" și totuși el continuă". Gheorgiu Dej a subliniat "trebuie luate măsuri de arestare împotriva tuturor care merg acolo."

Pantiușa Bodnarenco deja semnase ordinul de arestare, și de pe stradă începuseră să fie ridicați cei ce ieșeau de la biblioteci. Angajații români ai bibliotecilor și oficiilor de presa au fost arestați și ei, torturați în anchete și condamnați pentru "înalță trădare."

Biblioteca era o anexă pe lângă legația USA din București (sub conducerea lui Frank R. Shea); se urmărea oprirea informațiilor scurse din occident, prin presa și reviste.

Pe 26 Aprilie 1950 s-a înscenat la București un proces prin care acuzații erau învinuiți de ațâțare la război, transmitere de informații despre misiunea sovietică și mișcările de trupe; acestea,

după cum vom vedea, erau făcute de Rusia în vederea declanșării celui de al III-lea război mondial de pe teritoriul României. În acest lot, un fel de ghiveci, erau amestecate nume de diplomați ame -

ricani, englezi, suedezi, francezi și ziaristi, funcționari. Ca personalități, în boxa acuzaților se numărau surorile Nora și Any Samuelli, Constantin Mugur (contabil-casier la biblioteca), Eleonora SuneWied (fiica regelui Albaniei, secretara), Liviu Popescu-Nasta (corespondentul ziarului "New York Times", a cărui fiică era căsătorita cu prof. William Deakin, secretarul lui W. Churchill). Toți au fost condamnați și doi au murit în închisoare, iar restul au fost vânduți pe dolari americani, după un deceniu, de același Dej, care hotărâse condamnarea lor.

Șerban Rădulescu Zoner, la sfârșitul relatării despre acest proces (Anale Sighet 7, pag.336) scrie: "În timp ce o mână de istorici încearcă să ridice valul tăcerii de pe o jumătate de veac al unui regim la fel de criminal ca și cel nazist, alți colegi de-ai lor vehiculează prin

publicații și, mai ales, prin intermediul posturilor de televiziune jumătăți de adevăr, pentru a crea confuzii și a manipula cu dibăcie opinia publică."

Un alt proces de spionaj al imperialismului, s-a judecat pe 30 Iunie 1960, în care s-a încercat să se implice legăturile unor români cu legația Turciei, cu Belgradul, cu Atena. Era o înscenare murdară. Era vorba de soțiile unor cetățeni români ce își câștigaseră libertatea, și care încercau să reia legătura printr-un aviator sau cu ajutorul unor ambarcațiuni turcești. S-au aflat în boxă: Ciobanu Vasile (pilot), Ciocâlțeu Alexandru, Vâlsan Nicolae (marinar), Kiazim Aktuan...S-au pronunțat și pedepse capitale, care s-au comutat pe viață.

Pe 5 iulie 1950, secretarul de legație al Angliei a fost expulzat.

Nu a scăpat nici Legația Franței de la București, în jurul căreia s-a înscenat un proces de spionaj judecat în 20 Oct.1950 și în care s-au pronunțat condamnări la moarte: MATEI Dumitru (preot catolic), DRUSZCZ Romuald (inginer), CUDALBU Ion, și alții au primit pedepse între 15-25 ani, unii fiind funcționari francezi.

Și neuitarea nu se poate așterne. Se citea în nr.117 al Universului din 3-08-1948, după anunțarea reformei învățământului, articolul "Situația din Franța" care începea: "În anul 1940, guvernul Daladier-Reynaud-Schumann-De Gaulle preda Franța în mâinile fascismului german. Azi aproape aceiași oameni preiau conducerea țării în mâinile lor."

Pe drept cuvânt Marcel Fontaine era revoltat contra acelor falsificatori de istorie, slugi ale represiunii sovietice. Și pe drept cuvânt, ar spune ca și noi - că aceiași oameni care au batjocorit istoria atunci se găsesc azi pe posturi neocomuniste.

După acea reformă a sovietizării învățământului, Marcel Fontaine, cu alte 27 cadre ale Institutului Francez, au fost expulzați. El, directorul Institutului, venit cu gradul de căpitan în Misiunea Militară franceză, condusă în 1917 de generalul Berthelot -făcut cavaler al Legiunii de Onoare, a revenit după război în România întregită și a funcționat ca profesor la Turnu Severin, Craiova și București. A continuat să servească România în cadrul Radiodifuziunii Franceze, la secția româna.

Recunoștința românilor ar trebui să fie veșnică față de el și pentru lotul de circa 100 de foști colegi și elevi, arestați în 1952, torturați și suferind în numele generoasei idei de libertate franceze și condamnați între 1 și muncă silnică pe viață în "Lotul de pe lângă Ambasada Franței." Mărturie poate da Michaela Ghițescu.

După ce Ungaria, Cehoslovacia și Bulgaria făcuseră procese răsunătoare împotriva Iugoslaviei lui Tito, a venit și rândul României să execute dispoziția Moscovei. Sutele de arestați sârbi din 1949 au fost judecați în mai multe loturi în 1950. Cel mai important proces a avut loc pe 1 Aug.1950 în jurul ing. Basler Djuro și Milutinovici Nicola, condamnați la moarte într-un grup de 12 persoane. Acuzați de spionaj în favoarea anglo-americanilor prin intermediul lui Tito, de sabotaj și de tendința de a rupe Banatul românesc României, fiind implicată și legația Iugoslaviei de la București, cei arestați au stat închiși până la normalizarea relațiilor din 1954.

Pentru că era întetită lupta împotriva imperialiștilor, în August 1951 s-a mai judecat un lot principal de legături cu diplomații englezi, pronunțându-se 4 condamnări la moarte: generalul Mihai Romanescu, Gheorghe Polizu-Micșunesti (acționar la societăți comerciale), Liciu Alexandru (prim președinte al Curții de Apel de la București) și Mihai Bosoancă (colonel și moșier). În această înscenare au mai fost implicate peste 60 de persoane, folosite ca martori și apoi condamnate la pedepse mari, după torturi groaznice în urma cărora mulți au murit în temnițe.

Pentru că de la Moscova, unde era "farul" călăuzitor care cunoștea adevărul veșnic, Stalin "omul cel mai bolnav" al omenirii a lansat atacul contra Vaticanului, care avea influența mult mai mare prin cuvânt și convingere în toată lumea.

Biserica pe care o încolonase în organizațiile comuniste din U. R.S.S., a căutat s-o subjuge și în țările satelite, de unde episcopii catolici continuau să trimită dărilor lor de seamă Vaticanului, ignorând existența Moscovei. Asta în limbaj comunist însemna spionaj în slujba imperialiștilor care pregăteau un nou război.

În Ungaria, țară catolică, a doua zi de Crăciun 1948, a fost arestat Mindszenty (cardinal) care excomunicase pe preoții procomuniști. A fost condamnat pe viață și în anul următor 12.000 de călugări au fost dați afara din mănăstiri. Episcopul msg. Groesz care după discuțiile cu puterea politică a ajuns la o înțelegere, recunoscând întâietatea statului și îndemnând populația să sprijine munca "glorioasă", a fost și el arestat în Iunie 1951, dată după care alte sute de prelați au luat drumul închisorilor.

Cehoslovacia a mers pe același drum. Încă din Mai 1948 episcopul primat mgr. Beran a dat o circulară prin care excomunica pe toți clericii ce vor lucra cu comuniștii. Regimul a trecut la secularizarea școlilor confesionale iar în Oct. 1949 Beran a fost închis. În 1950 s-a trecut la arestări masive de preoți (în noaptea de 14/15 Aprilie), ca în anul următor să fie judecați și condamnați pentru spionaj.

Din August 1949 până în Aprilie 1950, se poartă discuții cu guvernul în Polonia și Biserica recunoaște autoritatea statului, cooperativele țărănești și lupta împotriva mișcărilor subversive, în schimbul garantării libertății cultului, a pelerinajelor și procesiunilor. Dar peste un an, Pravda ataca clerul acuzându-l de înțelegere cu Vaticanul și cu revizionismul german. Relațiile între Biserica și stat se deteriorează până când, pe 26 Sept. 1953, episcopul primat Vâsinschi va fi arestat.

În acest context de luptă a statului se înscrie și acțiunea începută din 1948, după câte am văzut, în România desființându-se Biserica greco-catolică în 1948, interzicându-se cea romano-catolică cu arestarea tuturor episcopilor, secularizarea școlilor și mănăstirilor și de asemenea arestarea a circa 4000 preoți și călugări.

Dar anul 1951 cerea un proces răsunător de spionaj. Și pe 10-09-1951 s-a înfăptuit la București, având ca personaj principal pe episcopul Augustin Pacha (de la Timișoara). Dovada că totul era dirijat de Moscova, a fost subliniată de col. procuror Aurel Ardeleanu, care în rechizitoriu a spus că încă din Feb. 1949 Vaticanul a cerut să se intensifice campania de calomnii împotriva lagărului comunist condus de URSS, pentru răsturnarea acestor regimuri. Din îndemnul Vaticanului, Bisericile din aceste țări s-au opus naționalizării, cooperativizării agriculturii și au dus o acțiune de spionaj "dovedit" prin procesele Rajk, Mindszenty (Ungaria), în Cehoslovacia, Polonia, până în Albania unde în Mai-Iunie 1950 s-a stabilit legătura complotiștilor cu Vaticanul și cercurile marshalizate din Italia.

În ghiveciul de la București, pe lângă prelați au amestecat legația Italiei, un medic, inspectori din Ministerul învățământului și peste o sută de călugărițe și civili din diferite medii sociale.

De aceea, în procesul comunismului, trebuie condamnat pentru trădare și subordonare unei puteri străine guvernul de la București, care acționa prin agenții Moscovei după modelul sovietic stalinist.

La cel de al XIX-lea Congres al partidului comunist al URSS, vasalii s-au întrecut în osanale ridicate lui Stalin și poporului rus care i-a ajutat. Cu acea ocazia (15 Oct. 1952),



Gheorghiu Dej preaslăvind sprijinul sovietic a declarat în fața lui Stalin la Congres: "Pentru prima oară în istoria sa, poporul român a obținut o adevărată libertate, independență și suveranitate ca stat."

Gheorghiu Dej a fost un adevărat criminal, practicând genocidul ca și tovarășii lui moscoviți. "Fascismul și comunismul s-au întrecut unul pe altul prin amploarea distrugerilor și anihilarea oamenilor. Ambele regimuri sunt definitiv condamnate, chiar dacă adepții sistemului sovietic nu vor să recunoască, îi tot găsesc scuze și motivări. Sălbăticia, cruzimea, ororile regimului comunist, închisorile și lagărele sale de exterminare lentă au fost aidoma celor ale regimului nazist." (Dinu C.Giurescu: România în al doilea război mondial, pag.168; Editura ALL-199 București).

## **STALIN PREGĂTEȘTE CEL DE AL TREILEA RĂZBOI MONDIAL ROMÂNIA IN AVANTPOST**

La începutul lui Ianuarie 1951 Stalin a convocat la Kremlin pe primii secretari ai partidelor comuniste cu miniștrii Apărării naționale din țările respective, printre alții: Polonia cu Boleslaw Bierut și cu ministrul Apărării Rocosvschi; Cehoslovacia cu Klement Gottwald însoțit de ginerele lui, A.Cepika; România cu Gh. Gheorghiu-Dej însoțit de general Emil Bodnaras; Ungaria cu Mathias Rakosi; Bulgaria cu V.Cervenco; Germania cu Walter Ulbricht; din partea URSS Antonov (ministrul Apărării), Mailenkov, Beria, Mikoian, Hrusciov, Suslov și alții.

Cu această ocazie Stalin le-a spus ca războiul din Coreea a demonstrat slăbiciunea militară a Statelor Unite și socotea că a sosit timpul să profite în Europa, fiindcă nici o putere nu este în stare să se opună armatei sovietice. Lagărul sovietic este net superior în timp ce armata americana nu-i prea mare și este ocupată în Asia. Acestea erau planurile conducătorilor sovietici de invazie a Europei la începutul anului 1951.

Mai mult, sovieticii contau că sunt în posesia bombei atomice și au superioritatea în arme convenționale ce le permitea ajungerea la Atlantic. Sovieticii erau presați și de faptul că trebuie să se hotărască înainte ca bomba cu hidrogen a americanilor să devină operațională.

Înainte de a trece la sarcina ce revenea României, să aruncăm o privire în Extremul orient unde politica rusească încerca să încurce politica americana, ca să nu poată opri mașinațiunile ei din Europa.

După ce a ajutat pe Mao Tze Dun să proclame Republica populara chineza pe 21 Sept.1949, URSS recunoaște China comunista pe 23-11-1949 și-l invita pentru 2 luni pe conducătorul chinez la Moscova. În Consiliu de Securitate reprezentantul Moscovei a cerut intrarea Rep.Populare Chineze în locul celei naționaliste, care pe 28 Feb.1950 s-a instalat în Formosa având ca președinte pe Ciang Kai Șek.

Consiliul de securitate s-a opus iar URSS a început să boicoteze prin neprezentare, ducând la o criza ce a durat până la 1-08-1950, când a revenit.

Intre timp, la Moscova se încheiase pe 14 Feb.1950 un tratat multilateral cu China dovedind omenirii ca Moscova este stăpână pe destinele popoarelor de la Elba la Oceanul Pacific.

Întors cu asigurări de asistență din partea lui Stalin, Mao a trecut la ocuparea Tibetului, iar pe 25 Iunie 1950, Coreea de Nord trece frontiera (paralela 38°) în Coreea de Sud și ocupă capitala Seul.

Politica externa a SUA, preconizată de Truman avea în vedere să bareze comunismul mondial dirijat de URSS, care urmărea să pună Piciorul în Africa de Nord (prin obținerea unui mandat asupra Tripolitaniei și sprijinirea țărilor arabe după crearea Statului Israel ), ieșirea la Golful Persic. Acum se vedea confruntata pe cealaltă "cortina de fier" de pe paralela 38°.

Imediat Truman a autorizat pe generalul Mac Arthur sa dea echipament militar sud-coreenilor, iar pe 27 Iunie 1950 Președintele SUA a făcut un pas înainte ordonând forțelor aeriene și navale să atace obiectivele militare din Coreea de Nord permițând debarcarea în Coreea de Sud și blocarea coastelor.

Consiliul de Securitate a cerut Statelor Unite să numească comandantul forțelor O.N.U. unificate, votând și sancțiuni. URSS protestează și socotește rezoluția ilegală.

Trupele ONU pornesc ofensiva și în Septembrie trec paralela 38 în scopul unificării celor două Coreei, trupele avansând rapid.

Pe 16 Octombrie 1950 intervin trupele chineze sub denumirea de voluntari, trecând frontiera Manciuriei, în ajutorul Coreei de Nord, cu un număr de 20 de divizii.

În fața acestei situații, Mac Arthur a sugerat ca ONU să-l autorizeze să atace China prin bombardamente aeriene, în timp ce chinezii au transmis prin ambasadorul Indiei din Coreea de Nord (însărcinatul reprezentant al SUA) ca dacă trupele americane mai continua operațiunile, China va intra în război.

Propunerile delegatului chinez venit la Lake Success (sediu ONU) au fost respinse și chiar sosirea lui Attlee pentru susținerea intrării Chinei comuniste în ONU nu a fost reținută. Din contră, Truman se gândea la folosirea bombei atomice în China. Pe 18 Dec.1950 a fost eliberată capitala Sud Coreeana (Seul) și frontul s-a stabilizat pe paralela 38°

Deoarece rușii nu s-au achitat de furnizarea armamentului promis, chinezii au fost nevoiți să lupte cu baioneta și pușca contra unei armate cu arme sofisticate. În aceasta situație au mărit numărul "voluntarilor țărani" la 800.000.

În fața reluării ofensivei chineze, la sfârșitul lui Ianuarie 1951 guvernul SUA a propus la 20 Ianuarie o rezoluție prin care să se declare China agresoare, dar fără rezultat.

Acesta este momentul când Stalin a convocat la Moscova secretarii partidelor comuniste și miniștrii Apărării pentru pregătirea unui război ofensiv, socotit că momentul a sosit datorită slăbiciunii forțelor armate americane.

## **ROMÂNIA PRINTRE FURNIZORII DE MUNIȚII**

După încheierea Tratatului de asistență mutuală dintre Rusia și China din Februarie 1950, imediat în România și Cehoslovacia s-a primit ordin să fie puse în funcțiune fabricile de muniții. După război, din ordinul URSS se desființaseră, reprofilându-se pentru producție mașini și utilaje sub conducerea Ministerului Construcțiilor de mașini unde la acea data trona Chivu Stoica.

Uzinele mari ca Malaxa, Concordia, Lemaitre își desființaseră complet secțiile de fabricarea munițiilor.

Chivu Stoica își luase angajamentul ca în 6 luni va lucra în plin la producția de bombe Brandt de calibru 120 și a pus în funcție o linie de fabricație care în 6 luni a rebutat 12.000 de astfel de bombe. Mare scandal.

S-a adus forțat ca specialist inginerul Gh. Mazilu care a pus pe picioare procesul tehnologic și a recuperat bombele defecte.

Totul se făcea sub controlul consilierilor sovietici: inginerii Filin, Sațerin, Nicolaev și alții.

Șeful era Filin care după ce a pus ordine în legătura cu fabricația a fost mutat în Cehoslovacia ca să pună la punct și fabricarea muniției la uzina Scoda.

Lucrurile mergeau bine la uzina Plopeni, dar nu se știa ce se petrece în afară de munca cinstită, până pe 21 Mai 1953 când au fost arestați 7 ingineri de la Mărgineni: Boncea Spiridon, Gheorghe Mazilu, Mircea Ionescu, Curcănescu, col.Ionescu, cap.Negulici,

V.Țincoca. Doi ani de zile au fost torturați în securitatea de la Ploiești ca să recunoască sabotarea lucrărilor de la Mărgineni. N-au reușit, dar sub această acuzație vor ajunge la proces.

Răsfoind dosarul au dat peste nota informativă făcută de ing.comunist Hoppe Egon și directorul Șilaev (un țigan basarabean care avea pe socrul său Nicoară în Comitetul Central P.M.R.), în care se spunea, că foștii ingineri vechi din timpul războiului sabotează. Era dataată în Oct.1952, însoțită de o listă de 14 persoane-sabotori.

Nota informativă a fost dată lui Nicoară, care a înaintat-o lui Alex.Drăghici pentru a hotărî arestarea.

Este știut ca în Octombrie fuseseră executați într-o înscenare tot de sabotaj inginerii de la Canalul Dunăre-Marea Neagră, după un proiect greșit și ruinător pentru România. Pentru acoperirea acestei greșeli ce a costat viața a sute de mii de oameni înainte de închiderea canalului, s-a confecționat procesul de sabotaj.

În Noiembrie 1952, după alegerea lui D. Eisenhower la Președenția Statelor Unite, acesta anunțase că va invada Manciuria și chiar va arunca bomba atomică pentru pacificarea Extremului Orient.

Rusia pusese deja în gura lui Jacob Malik, delegatul la ONU, ideea "posibilității coexistenței pașnice ale celor doua sisteme, socialist și capitalist. Și mergând mai departe cu argumentarea, spune ca "Popoarele sovietice cred...c'ar fi mai convenabil să se înceapă conversații între cele două tabere în vederea unui armistițiu prevăzând retragerea trupelor pe paralela 38°...Eu cred că este posibil cu condiția să existe dorința sinceră de a pune capăt acestor lupte sângeroase din Coreea."

În acest context al politicii internaționale trebuie privită și încercarea de retragere rusească cu ștergerea urmelor ce le pregătise pe spatele țărilor subjugate.

Socotesc că numai așa se explică găsirea unor vinovați, fără vină, pentru a nu se cunoaște pregătirile războinice. Cei 7 ingineri, după ce au trecut prin tratamentul dezumanizat al lui Mauriciu Ștrul de la Ploiești, după 2 ani, au fost puși în libertate, achitați printr-un proces ce a avut loc la București pe 21 Iunie 1955.

### **RUSIA PREGĂTEȘTE ROMÂNIA CA BAZA DE LANSARE A RĂZBOIULUI**

Marele vecin de la răsărit, grijuliu ca să nu fim atacați de Tito, ne-a trimis o grupă de consilieri militari sub conducerea generalului Afanasiev, care pe 1 iunie 1951 urmau să înceapă lucrările de fortificații pe litoral, care era porțiunea cea mai amenințată de

"Imperialiști". La scurt timp s-a trecut și la fortificarea Dunării și Banatului. Aceste lucrări erau mascate de începerea Canalului.

Toate aceste lucrări erau concepute după planuri sovietice, conduse de specialiști bolșevici și plătite de sclavii români pentru că doar în interesul lor se făceau și cu brațele noastre de muncă. În acest cincinal (1950-1955) de muncă fără rost s-au executat peste 10.000 de obiective "strategice" pe lungimea a 500 km.

Este interesant de știut ca aceste lucrări de fortificații au început cu o luna de zile înainte de atacul Coreei de Nord împotriva celei de Sud, prezentat de URSS ca atac al Sudului contra Nordului. Nu mai miră pe nimeni că rușii vedeau cu ochii minciunii și ai relei credințe.

Și ca să anticipăm sfârșitul dureros, amintim informarea lui Gheorghe Gheorghiu-Dej din 5 Iunie 1953, că o serie de "ofițeri proveniți din vechea armată burghezo-moșierească au sabotat proiectarea și executarea acestor lucrări de fortificații".

Exact ca în procesul cu muniția, tot contra imperialiștilor, cu deosebirea că acolo turnatorii erau Hoppe și Silaev, iar aici turnător calificat era Gheorghiu Dej.

Nu se pomenește nimic despre consilierii sovietici care au proiectat și au verificat pe teren lucrările.

Un specialist român care a analizat situația cu reprezentanții din Statul Major al departamentului construcțiilor militare, a constatat că nu era vorba de lucrări defensive, ci pur și simplu erau obiective ce aveau caracter ofensiv.

De exemplu, în Banat, zona Buziaș, în Iunie 1951 au început lucrările pentru o bază de lansare de rachete și ca anexa a acestui complex de lucrări trebuiau consolidate toate podurile și viaductele de la Ungheni la Timișoara, ca să reziste la o sarcină de 50 tone. Acest lucru însemna ca se vor aduce din URSS tancuri grele iar rachetele ce vor fi folosite vor fi de mare tonaj și cu tragere lungă.

Încă după hotărârea lui Stalin de război "ofensiv", în România, începând cu luna Martie 1951 au început fortificații de "apărare" contra Iugoslaviei. În timp ce Mac Arthur preconiza atacarea Manciuriei, "marele strateg" Stalin a hotărât construcția a 5 aeroporturi "defensive", la frontiera iugoslavă, sub 100 de km., cel mai apropiat fiind la 60 km. Dar în Mai 1951 generalul american era înlocuit. Războiul "defensiv" cădea.

O nouă lucrare de apărare se întocmise de un tovarăș inginer sovietic grijiului de soarta conducerii politice și administrative a României, prin construirea unor subterane betonate rezistente la bombe foarte puternice. Tot acest complex era legat logistic de cazemate implantate în stânca munților Carpați.

Data începerii lucrărilor în primăvara anului 1952 și termenul final de mijlocul lunii iunie 1953 ar putea fi puse în legătură și cu experimentarea bombei cu hidrogen din acea perioadă, de SUA.

La sfârșitul anului însă Stalin, după alegerea lui Eisenhower, declara că URSS ține să pună capăt războiului din Coreea și poate să se întâlnească cu președintele Statelor Unite.

Ros de boală, de paranoia și obsesia atentatelor celor din jur, Stalin, în acest sfârșit de an, avea satisfacția că-și văzuse visul împlinit prin ridicarea statuii de 72 de metri la confluența canalului Volga-Don, în timp ce auzise că numele îi fusese dat unui vârful, de peste 7.500 m. din Pamir ce-și avea colții îndreptați peste Afganistan, spre golful Persic.

Ca în tot timpul vieții lui, Stalin, folosindu-se de denunțuri și înscenări, a continuat și după 13 Ianuarie 1953. Primind o nota informativă de la doctorița Timatchouk(?), probabil o agentă a lui Beria, prin care era anunțat ca doctorii Kremlinului intenționat au folosit tratamente contra indicate prin care au omorât o serie de conducători (printre ei și pe Jdanov) a dat ordin de arestarea a cestora. Cum majoritatea erau evrei, concluzia a fost simplă, că au lucrat la dispoziția serviciilor americane și a organizației Joint, care se ocupa cu ajutorarea evreilor din URSS și țările satelite. Fiind și o organizație în slujba sionismului și statului Israel, a hotărât ruperea relațiilor cu acest stat și interzicerea organizației. Această acțiune a servit ca model și în statele sclavizate. Stalin nu numai că a ordonat scoaterea probelor prin metodele lui Beria, dar a trecut și la o epurare și represiune ce va servi ca model în țările satelite.

De ce i-a fost frică n'a scăpat.

Pe 4 Martie dimineata s-a anunțat că s-a stins marele "far", urmat de un suflu mondial de ușurare.

## U R M Ă R I

Pe 27 Martie 1953 s-a dat decret de amnistie și prof.dr. cu cei 14 colegi în "halate albe" au fost eliberați, iar pe 4 Aprilie reabilitați. În schimb ministrul de interne Ignatiev a fost "eliberat din funcție", cu adjunctul lui, torționarul Riumin, care a fost executat după procesul lui Beria (care în Decembrie avusese aceeași soarta).

KREMLINUL schimbă politica de represiune cu cea de coexistență dând ordine în consecință, încercând să șteargă urmele.

Între 5 și 15 Iunie Molotov poartă-discuții cu Tito și se fac schimb de ambasadori.

Continuând politica de destindere, conducerea colectivă de la Kremlin normalizează raporturile cu Turcia renunțând în mod solemn la toate revendicările anterioare asupra teritoriului turc.

De asemenea a reluat relațiile diplomatice cu Israelul pe care le rupsese în Ianuarie, după înscenarea procesului "halatelor albe"

Căutând o normalizare și cu țările capitaliste, a lăsat liber ca părțile beligerante din Asia să stingă focul pe care ea îl aprinsese pentru a încurca americanii acolo (ca să poată acționa în Europa, unde am văzut pregătirile făcute).

Astfel, pe 27 Iulie s-a semnat armistițiul între cele două Coreei, la Pan Mun Jon.

În Noiembrie 1953, Ho Și Minh a anunțat că și el este gata să întreprindă negocieri de armistițiu.

## **ORDIN DE ACOPERIRE A PREGĂTIRILOR DE ASALT ÎN EUROPA.**

Pătrășcanu s-a comportat cu demnitate în fața acestei înscenări și a fost împușcat de Iosif Moldoveanu (Ioșca) în noaptea de 16 Aprilie 1954, la Jilava. În 1968 când se puneau problema reabilitării lui L. Pătrășcanu, acest criminal s-a sinucis, după ce și-a împușcat membrii familiei. (Cartea Neagra a securității, p.202 de I.M.Pacepa).

Pentru a se închide gura martorilor, acestor cunoscători ai faptelor, am văzut că cei 7 ingineri ce lucrau la muniție au fost arestați pe 21 Mai 1953 și ținuti 2 ani într-un secret înspăimântător. Mărturie este ing. Gh. Mazilu cu vol. "În Ghearele securității".

La mai puțin de o lună, pe 5 iunie 1953, tot Gheorghiu Dej da ordin de arestare a unor "ofițeri proveniți din vechea armată burghezo-moșierească", că au sabotat lucrările de fortificații de-a lungul a 500 km. care fuseseră proiectate de ruși, executate tot sub conducerea lor, cu mână de lucru românească.

Aceștia deveneau acum martori stânjenitori când se "încinsese dorința de pace sovietică" și urmele trebuiau să dispară, ba că obiectivele erau amplasate sub nivelul mării, ba că intrarea în cazemate se făcea prin fața inamicului, sau pur și simplu lucraseră fără a se lua măsuri de camuflarea lor, sau lucru pe timp de noapte, ca să fie ferite de ochii "spionilor" și alte obiecțiuni ale elementelor descompuse, cu un bogat trecut de acțiune dușmănoasă împotriva oamenilor muncii. (semnat Gh. Gheorghiu -Dej).

După torturarea și obligarea de a "recunoaște" învinuirile partidului, zece ofițeri au fost condamnați prin sentința nr. 515/19-12-1953: general Ionescu Grigore (15 ani), lt.col. Cocorandu Dan (20 ani), lt. col. Șerbu Ctin (20 ani), Lt.col. Gruia Ion (15 ani), maior Predoiu Florea (10 ani), cap. Stan Gh. (12 ani), cap. Pietraru Claudiu (12 ani), maior Teodorescu Virgil (12 ani), cap. Ionescu Ion. (7 ani) și lt. Ciobanu Ion (5 ani).

La mai puțin de 2 ani de la pronunțarea sentinței, pe 8 decembrie 1955, ofițerii au fost grațiați deoarece înscenarea își atinsese scopul de a salva "prestigiul partidului" de a fi executat la ordin lucrări ce nu-și aveau rostul, ce serveau interesele URSS.

Mult rău, foarte mult rău a făcut acest partid, în primul deceniu de când a fost impus de (Cartea Neagra a securității, p.202 de I.M.Pacepa).

Istoria lui este a unor guvernanți măcelari care au săvârșit un adevărat genocid, presărând pe întreg cuprinsul țării morminte fără cruci, urmărind să înece totul în tăcere și uitare.

Tot după modelul sovietic, a început lupta pentru putere între tovarăși. Primul a fost ucis Ștefan Foriș, de către Gh. Pintilie, din ordinul lui Gh. Gheorghiu -Dej, pentru că era secretarul partidului comunist, pe când Dej era un nimeni. După aceea a urmat, în 1964, arestarea lui Samuel Margulius, fost secretar al partidului și pe 28 aprilie 1948 (înainte de arestarea legionarilor) a fost arestat Lucrețiu Pătrășcanu, prin hotărârea membrilor Biroului Politic: Gheorghiu -Dej, Gh. Apostol, Emil Bodnăraș, Iosif Chișinevschi, Chivu Stoica, Alex. Moghioroș, Miron Constantinescu și Dumitru Coliu. Arestarea s-a făcut în baza concluziilor anchetei condusă de A. Drăghici. Inițial ancheta a fost începută de Iosif Rangheț. Aceasta era răsplata partidului pentru toate fărădelegile pe care le făcuse pentru el, începând cu furtul alegerilor, ca să legalizeze "democratic" venirea la putere, transformarea justiției într-o anexă PCR, inițierea de legi prin care Statul de drept devenea un instrument de deservire a intereselor sovietice. A fost schimbat de Drăghici din "câmpul muncii". Pe 30 Dec. 1950 acesta a fost făcut general și prim adj. al lui Teohari Georgescu, pentru a se ocupa de lichidarea concurenților potențiali ai lui Dej.

Anchetarea a durat 6 ani, timp în care a fost torturat îngrozitor, bătut până la atrofierea unui picior, printre anchetatori numărându-se: Enoiu Gh., Filipescu Gh., Soltuțiu Ioan, Moraru Gh., Moise Viorel, Miclea Teodor, Drăghici Toma, Weis Ludovic, Vânătoru V. și nenumărați alții. Aceștia au chinuit peste 80 alți martori, dintre care și-au ales acuzatori la proces (pe urmă i-a condamnat), printre ei numărându-se soția lui, Elena Pătrășcanu și soția lui Foriș, Victoria Sârbu.

La Moscova începuse represiunea împotriva evreilor și Bucureștiul i-a urmat modelul arestând, torturând și chiar condamnând, printre victime numărându-se: Kofler Remus, Belu Zilber, Emil Calmanonovici, Lena Constante, Brauner Harry, Berman Jac, Margulius Samuel...

URSS" -și tot la judecata de "apoi" a fost întrebată, între tovarăși, despre modul cum a reușit să atragă pe Luca, pe Teohari și poate și pe alții în activitatea ce o desfășura. A fost acuzată, printre altele și de faptul că a fost agentă a Siguranței.

În mersul spre puterea absolută, din țările satelite, Gheorghiu Dej era singurul care nu stătuse la Moscova până în 1944. Poate acest inconvenient l-a făcut pe Dej să ducă o luptă de "lămurire" pe lângă Susaicov și Văsinschi, definindu-și "poziția". Poate a știut și de discuțiile dintre Ana și Manuilescu pentru alipirea României la Ucraina.

Multe și diabolice au fost dedesubturile acestei lupte pentru putere. "Acești măcelari" comuniști cărora le străluceau ochii după aur, erau amestecați și în spionajul economic, iar Ana Pauker era inspiratoarea agentului Vițianu, din a cărei rețea a făcut parte și Max Maximov (născut Edelstein), care fusese expulzat din Elveția pe 15 Iunie 1950, pentru că a adus la cunoștința autorităților române numele a 160 cetățeni români ce aveau fonduri în Elveția.

Și dacă această rețea era legată de Ana Pauker, s-a căutat și o altă filieră legată de Ministerul Industriei și Comerțului, de unde Max Ausnit și Nicolae Malaxa primiseră aprobarea pașapoartelor, ca să plece în "misiune economică" în SUA. Grupul advers era interesat de suma care se primise de la cei doi.

Izbucnirea a avut loc chiar după arestarea lui Popp - Bujoi, legat de mișcarea de rezistență finanțată de Reșița și Mic. Așa se face că a fost "arestat" și anchetat I.Gg. Maurer, căruia i s-a închis acțiunea la intervenția lui Gheorghiu Dej. Aproape imediat, prin Aug. 1948 a fost reținut Gheorghiu Dej pentru cercetări la securitatea din Calea Rahovei. Constantin Doncea a alertat pe CFR-istii de la Grivița Roșie și de la Ploiești care au cerut să stea de vorbă cu Gheorghiu-Dej. A fost dus și plimbat printre cei care-l solicitaseră. La întoarcere i s-a fixat domiciliul în Blocul Adriatică, bineînțeles sub pază.

De la această dată care s-a înăsprit lupta pentru putere, care a coincis cu adversitatea lui Stalin contra evreilor și interzicerea organizației Joint de ajutorare a sioniștilor. Am văzut că aceasta măsura stalinistă s-a extins și la țările "surori", prin înscenarea de procese și vigilența mărită contra spionajului.

Rememorând desfășurarea evenimentelor, amintim că în Iulie 1948 s-a cerut de către guvernul israelian, trimiterea a 3-3500 evrei pentru întărirea forțelor consecvent democratice. Și se mai spune că în concepția Partidului Comunist Român și a Comitetului Democrat Evreiesc s-ar fi gândit la un plan de "comunizare a Israelului, la adăpostul emigrărilor". Congresul Mondial Evreiesc s-a opus cerându-se ca Flota VI-a americană să blocheze exportul de revoluție comunistă, prin intrarea navelor în strâmtoarele Dardanele și Bosfor. Tot în aceeași perioadă, fostul ministru de finanțe al SUA, Morgenthau, într-o declarație spunea: "...fiecare dolar investit în Israel slujește împotriva expansiunii comuniste în lume".

Politica URSS se îndreaptă spre sprijinirea arabilor. Deci direcția arătată de Stalin trebuia urmată.

Pe 4 Martie 1949 s-a emis decizia 197 prin care se interzicea activitatea organizațiilor JOINT, ORT și OSE, sub semnătura lui Gheorghiu Dej, Petru Groza, Ștefan Voitec, Lotar Rădăceanu, Teohari Georgescu, Miron Constantinescu, Vasile Luca, Ana Pauker, Vasile Vaida, Avram Bunaciu, Gh. Vasilichi și Ion Vinte.

Țările "democrațiilor populare" trebuiau să se alinieze modelului sovietic, care arăta lupta înverșunată împotriva titoiștilor, spionilor țărilor capitaliste, sioniștilor.. considerați trădători.

Gheorghiu Dej, după lupta contra spionajului anglo-american tradus în "înalta trădare",

executarea centurii de fortificații și deportarea populației din Banat, a trecut, în August 1952, la arestarea lui Vasile Luca- ca deviaționist de dreapta. Era începutul răfuieților. I s-a înscenat un proces în care au implicat și pe Iacob Alecsandru (evreu arestat cu soția) și pe alții din ministerul finanțelor ca "sabotori", iar Luca și trădător, fost agent al Siguranței (a fost torturat și ucis la Zarca din Aiud, 27 Iulie 1963).

După Plenara CC a PMR din 26-27 Mai 1952, Vasile Luca, Teohari Georgescu și Ana Pauker au fost scoși din funcții, ca deviaționiști de dreapta, cu relații între ei împotriva hotărârilor Partidului. A.

Draghici, ajuns dirijorul securității, special pentru a sprijini pe Gheorghiu Dej, a fost la rândul lui sprijinit de generalii de securitate: Gheorghe Pintilie, Alexandru Nicolschi, Ion Vinte, Alex.Demeter, Vasile Vâlcu, Florian Danalache, Vladimir Mazuru, Petre Goncearuc, Bucicov și alții.

Arestările împotriva evreilor, începute în 1950, s-au intensificat după aceasta plenară.

A doua zi după "descoperirea complotului" halatelor albe de la Moscova, pe 14 Ianuarie, a avut loc Biroul politic al CC al PMR. unde Gh. Gheorghiu Dej anunța: "Trebuie să punem la ordinea de zi analiza procesului din Cehoslovacia (n.n. R.Slansky) și cele ce s-au petrecut recent în URSS cu banda de medici. În special va trebui să discutăm aceste probleme." S-a pus în discuție problema minorităților, însă s-a insistat asupra grupului Ana Pauker și mișcării sioniste.

Printre cei mai virulenți, Petre Borilă subliniază: "Procesul Slansky a arătat ca fracționiști, troskiști, sioniști, naționaliști, elementele din brigăzile internaționale au fost folosiți în trădări murdare. Se referea la Ana Pauker, Valter Roman, Mihai Burcă. "Cu aceasta ocazie vreau să spun că Ana Pauker n-are ce caută la Consiliul de Miniștri".

Miron Constantinescu a intervenit: "Așa cum nu ne este mila de preoții catolici, să nu ne fie milă de rabini și cantori.... și de așa- ziși învățători religioși cum e fratele lui Ana Pauker."

Iar tov. P.Borila adaugă:"...Ana Pauker a primit pe reprezentantul Israelului; arestații cărora Teohari Georgescu le-a dat drumul, de care nici Ana Pauker n'a fost străina; eliberări în masă de pașapoarte pentru Israel, chiar forțat. Toate acestea ne dau foarte mult de gândit...Noi n'am adâncit aceasta problema." Chișinevski a adăugat: "În privința CDE, consider comunitățile evreiești mai periculoase decât oricare organizație evreiască".

Gh.Gheorghiu Dej a completat: "În ceea ce privește populația evreiască, R.P.R. are cea mai numeroasă populație evreiască dintre țările de democrație populară. Are cea.300.000 de suflete, cu toate plecările masive. Nici pe de parte nu se poate compara cu ceea ce s-a întâmplat în Bulgaria, acolo pentru ei aceasta problema nu exista. Ei au avut 40-50.000 și toți s-au dus. Avem mai mulți decât Ungaria și Polonia are mai puțin decât noi..."

Peste o luna, pe 19 Feb.1953, Ana Pauker a fost arestată sub învinuirile de legături cu serviciile străine, promovarea elementelor legionare, întârzierea colectivizării... În aceeași zi, a fost arestat și fratele ei Solomon Rubinsohn, revenit din Israel. Motivul real a fost lupta pentru putere și înlăturarea "tovarășilor de drum". A fost eliberată după unii pe 20 Aprilie, după alta versiune în Septembrie 1953, în urma Biroului Politic al CC. al P.M.R.

Cu o zi înainte de arestarea ei, fusese ridicat pe 18 Feb.1953 Teohari Georgescu, învinuit de colaborare cu siguranța lui Moruzov, pentru crime împotriva poporului român, de antisovietism (acuzat de ajutorul lui Marin Jianu), de înțelegere cu Vasile Luca pentru susținerea Anei Pauker încât să ajungă în fruntea partidului și de eliminare din conducere a lui Ctin.Pârvulescu, Gh.Vasilichi, Miron Constantinescu, Const.Doncea, Alex.Moghioros. A stat în anchetă în condiții bune și a fost eliberat în toamna 1955 cu plasarea într-un serviciu, ca director de tipografie.



Un alt călău care a terorizat anchetații, cu acuzații ieșite din mintea lui bolnăvicioasă, a fost Misu Dulgheru, arestat pe 16-Octombrie 1952 și ținut în ancheta 2 ani și 3 luni. Prin 1980, a plecat în Israel.

La 2 Sep.1953, la o jumătate de an după moartea lui Stalin, s-a ținut un nou BP.al CC. al PMR la care, pe lângă Gh.Gheorghiu-Dej a participat Iosif Chisinevski, Miron Constantinescu, Gh.Apostol, Petre Borilă, Chivu Stoica, Dumitru Coliu și Const. Pârvulescu. Cu această ocazie, s-a discutat problema evreilor arestați ca sioniști iar Gh.Gheorghiu Dej s-a exprimat: "Propun să se termine cu aceste procese. Să fie procese închise, nu publice. Despre unele putem să scriem, despre altele mai puțin, după importanță. Toți merită, pe baza legilor Republicii noastre să fie împușcați, dar întrucât sunt prea mulți și s-ar putea să se arate a un fel de măcelărie, va trebui să le administrăm pedepse la închisoare, numai în cazuri excepționale, în doua-trei cazuri să fie condamnați la moarte".

Procesele celor 2-300 de sioniști au fost judecate între Martie 1953 și Martie 1954, terminându-se înainte de procesul Pătrășcanu. În lotul principal s-au pronunțat pedepsele: A.L. Zissu (muncă silnică pe viață ) Misu Benvenisti (M.S.V.), Jean Cohen (MSV), Melania Iancu (20 ani), Moscovici(15 ani), Moritz Weiss (20 ani), Zoltan Hirsch (25 ani), Beer Benjamin (25 ani), Haber Ladislau (12 ani), Brish Hass (10 ani), Ștefan Kuhn (15 ani), Carol Reiter (15 ani)....

Patru persoane au murit în timpul detenției, nejudicate. La înscenarea proceselor, peste 40, a contribuit Stalin prin agenții lui de la București care se numeau "miniștri", la care se mai adaugă Abramovici Chiriță, Benari Alice, Feldman Bercu, Iosif Bercu, Leibovici H.Serban, Manole Ofelia, Oberst Eugen, Stoia Elena, Vass Ghizela...

Iar printre torționarii achetatori care te făceau să declari și ce n-ai făcut, se numărau unii arhicunoscuți prin cruzimea lor și care sunt menționați de Teodor Wexler și Mihaela Popov în "Anchete și procese uitate" vol.2, pag. 825: Agapie Gheoghe, Anghel Marin, Arama Ion, Bromisesvski Vasile, Butyka Francisc, Cenușă Ion, Condrea Iosif, Crăciun Iosif, Dinca Constantin, Dulgheru Misu, Gudina Teodor, Lomy Dinu, Micle Teodor, Mănu Constantin, Mihăilescu Gheorghe, Perlea Gh, Rujan Gheorghe, Păun Gheorghe, Rusu Ioan, Sepeanu Teodor, Thais Eugen, Târnoveau Ion, Tudor Radu...

Aceștia au însăilat înscenarea judecata de gen.Petrescu Alexandru, un criminal de război purtat în toate procesele celebre, în schimbul libertății, ajutat de lt.maj.procuror Alexandru Gheorghe, iar sentința poarta nr. 258/29 Martie 1954.

Mai merita menționat ca în favoarea sionistilor români a intervenit și președintele SUA, D.Eisenhower, pe 3 Iunie 1954.

## **TARA A RĂMAS ÎN CONTINUARE MĂCELĂRITĂ**

Gheorghiu Dej, înlăturându-l pe Teohari Georgescu, nu a schimbat nimic, nici pe mâni nu s-a spălat, ci a adus un nou casap, care a terorizat țara având sprijin necondiționat în Pintilie și Nicolschi.

În toata aceasta perioada, muntele era martorul crimelor săvârșite de securitate în lupta contra partizanilor. Pentru ilustrarea acestor pagini de epopee aruncam o privire înlăcrimată dar și plină de admirație și recunoștință pentru continuatorii demnității românești: Dumitru și Nicolae Fudulea în Babadag, Vasile Baciuc din Dulgheru, Popescu Sever (student mort în lupta la Zegujani, pe Motru), Mogoș Ion și Mazilu Nicolae (împușcați în lupta la Padureni-Timis), Leluș Ion (împușcat în lupta la Revetiș-Arad), Ursoniu (o fetita spânzurată ca a atenționat pe un partizan în pericol de arestare), Novac Gelu la Obreja (împușcat în luptă), Hasiu Andrei (mort în lupta la Voievodeni), Cosma Partenie (executat pentru aprovizionarea cu muniție a partizanilor din Făgăraș), Dobre Pavel (împușcat la Revetiș, în lupta), Nasarâmba Dumitru...

Moșii din Vlădeasa începuseră să se retragă în munte din cauza birurilor și opresiunii, încă

din 1948. Se adunaseră în jurul familiei Susman din Răchitele, fiind urmăriți de armata, ca pe timp de război, și de sute de țărani pe care-i obligaseră să devină informatori, spre a-i înfricoșa ca să nu ajute partizanii.

Prima care a murit în mod suspect a fost Catrina SUSMAN în 1950, când cei doi copii mai mici fuseseră duși în Bărăgan cu domiciliu obligatoriu, în timp ce capul familiei cu cei doi copii Visalon și Toader luaseră calea codrului. Susman Teodor (senior) n-a mai putut rezista cercului urmăritorilor și pe 15 Dec. 1951 s-a împușcat în șura lui Teodor Moldovan din com. Răchitele. Alt membru al grupului, Ioan Popa (Ciota) a fost împușcat în munte în 6-07-1952, iar peste o săptămână, alt partizan, Gheorghe Mihut din Răchitele, a fost rănit la cap, în munte, și a murit în spital la Cluj.

În urmarirea soților Mihai și Lucretia Jurj, a fost împușcată gazda acestora, țăranul Teodor Neag, de la Dealul Boții, pe 11/12 Nov. 1951.

Urmărind să facă peste tot informatori, au arestat pe preotul Mircea Pândea de lângă Beius și soția acestuia Ana, care era sora lui Mihai Jurj. Eliberați, cei doi au devenit informatori și prin ei au fost trădați, în August 1954. Arestați în comuna Sudries de lângă Beius, Mihai Jurj, rănit grav, a murit până la securitatea din Oradea, fratele lui Oneț Roman, rănit grav la cap, a fost salvat pentru moment, dar a fost condamnat la moarte și executat în 1955. Lucretia Jurj, condamnată pe viață, a supraviețuit. A fost eliberată în Aug. 1964 și a scris o impresionantă mărturie despre acest grup.

Au mai supraviețuit cei doi frați, Teodor și Visalon până când securitatea, prin trădarea lui Tarău Dumitru și Iosif Floca a dat de urma celor doi frați Susman. Erau adăpostiți în grajdul lui Romul Florea. Somați au refuzat să se predea și au deschis focul. Lupta a durat în jur de 2 ore. Văzând că nu e posibil să-i prindă, au dat foc și amândoi au murit arși dar nu s-au predat. După aceia a urmat un proces cu aproape o sută de arestați care s-a judecat pe 26 Iulie 1958. Majoritatea erau din satul Traniș, com. Valea Draganului, iar legenda ramasă îl considera pe Teodor SUSMAN senior, Tatăl MOȚILOR, iar pe Teodor junior, Regele munților.

\*\*\*

Dacă afară lumea găsea pentru câțva timp liniștea, cei de la Canalul morții trăiau ca în infern și unii se rugau să-i ia Dumnezeu, nemaiputând suporta munca forțată.

Dar Dumnezeu n-a voit să-o facă, i-a salvat pe unii ca să fie mărturie generațiilor viitoare de ce înseamnă comunismul, să le deschidă ochii și mințile. Răul nu poate fi uitat și trebuie strigat în toate limbile. Acești călăi produși de un sistem schizofrenic au crezut că ei sunt totul, că ei știu totul și că hotărârea lor aduce fericire prin răul făcut, prin crimele abominabile săvârșite...

Planurile diabolice ale Moscovei erau adevărate proiecte de genocid, prin munca de exterminare la care erau supuși oamenii. Închiderea Canalului n-a însemnat și eliberarea deținuților politici. Pe 19 Iulie 1953 când s-a oprit lucrul, au venit în lagărele de la Canal vagoane de animale, unde au fost încărcăți cei ce mai erau în putere. La Peninsula a sosit o garnitură de 40 de vagoane, însoțită de fostul tapițer Constantinescu Marin zis "Duba", director al Canalului, care a intrat cu parul în mână în infirmeria de la Peninsula și a început să lovească bolnavii din paturi; aceștia, îngroziți, în cârje, săreau pe ferestre ca să scape de loviturile brutei.

Atunci, un deținut care de abia se mai ținea pe picioare, Marcu Goldenberg, a avut curajul să strige: "aici e mai rău ca la Auschwitz". Omul fusese închis și în închisoarea de exterminare de acolo și scăpase, dar munca forțată de la Canal aproape îl puse la pământ. Și a avut nenorocul să cadă și în brigada lui Mureșanu Gavrilă și Segal Gustav (pontator) care

forțau oamenii la munca peste puterile lor. Nemaiputând suporta i-a strigat acestuia din urma într-o zi: "Bine mă, dacă ți-ai chinuit, jefuit, turnat colegii de suferința în lagărele din Transnistria ca să trăiești mai bine, acum vrei să mă omori și pe mine? Te jupoi de viu când ies afară!"..

Rămășițele de la Canal, cei care mai puteau mișca, au fost puși să strice ceea ce se construise, iar pe cei bolnavi din cauza muncii, distrofici de nu se mai puteau tine pe picioare, schelete cu ceva zile, i-au adunat în lagărul de la Poarta Alba. Și acolo, venind o comisie în timpul grevei foamei a 54 deținuți (pentru îmbunătățirea hranei și medicamente ), deținutul Silberman, care fusese internat la Auschwitz, și-a desfăcut cămașa și a strigat: "Aici e mai rău ca la Auschwitz!"

Martor este Remus Radina, fost în greva foamei.

Și pentru această atmosferă de degradare, premergătoare exterminării fizice, cerem desfășurarea procesului comunismului.

La Poarta Alba s-au petrecut scene de groază sub conducerea comandantului lt. maj. Fecioru Ion (originar din Cucerda-Târnăveni) și a politicianului Moraru (slt) încât zeci de deținuți au fost nevoiți să declare greva foamei, reușind Remus Radina să aducă procurorul ca să vadă halul în care fuseseră aduși deținuții politici.

Marturii: "Testamentul din morga" - Remus Radina și Constantin Ticu Dumitrescu- care a anunțat procuratura de la Constanta.

Prin aceste greve, care s-au desfășurat timp de 3 luni, în timpul celei mai groaznice ierni (Ianuarie-Februarie 1954) s-a reușit să se obțină eliberarea arestaților administrativi, în Mai 1954.

Condamnații politici cărora le expirau pedepsele nu erau eliberați ci trimiși cu pedepse administrative (de la 12 la 72 luni) pe Bărăgan, de unde majoritatea au fost rearestați în 1958 și li s-au înscenat alte procese până în 1964.

## **CEL MAI ACTIV CENTRU DE REZISTENȚĂ**

Din 1948 până în 1956 munții Făgărașului au fost Cetatea de rezistență a Neamului românesc. Aici domnea ca rege neîncoronat Ion Gavrilă- Ogoreanu, înconjurat de vre-o zece "prinți", toți gata să-și dea viața (și chiar și-au dat-o pentru apărarea demnității întregii țări, cântată în "Doina" lui Mihai Eminescu).

Aici au fost 7 ani din epopeea românească, unde o mână de tineri, ajutați de satele făgărășene, au făcut să nu aibă odihnă trădătorii puși în slujba dușmanului de moarte al României.

Epopeea este descrisă chiar de Ion Gavrilă-Ogoreanu, supraviețuitorul acelor timpuri de mândrie națională, dar și de durere permanentă, care de asemenea cere dreptate, prin procesul comunismului.

Batalioane de securitate, elicoptere, armament greu, s-a folosit pentru distrugerea acestui cuib de vulturi. De reușit au reușit numai prin intermediul Iudei, prin vânzarea de frați.

La Brașov și Sibiu s-au adunat "specialiștii" în depistarea "bandelor" și folosirea torturilor diavolești. Toată regiunea a fost împânzită de securitate, miliție, agenți și pădurarii care nu mai aveau odihnă. Ba mai mult, securitatea a făcut și o "școală de popi" pe care i-au trimis să spovedească...

Totul a pornit de la un astfel de "popă", Constantin Niculescu din București, str. Teodor Aman nr.42 (care de fapt era la restaurantul Gării de Nord). Ajuns în Făgăraș, la spovedit, el a aflat de numele prof. Ion Grovu, care ar fi avut legături cu partizanii din munte.

Șefii acestui Grovu nu erau alții decât, de sus în jos, Pintilie, Nicolschi, Crăciun, Ambrus Coloman și Mois Aurel (veniți de la Timișoara), Iacob Dezideriu, Deitler Ernest- și o armată întreagă de schingiuitori.

În timp ce cei din munte erau hărțuiți de armată și se apărau; cazând victime și dintr-o parte și din alta, satele erau asaltate și ele, căutându-se cozi de topor prin care să prindă legaturile de aprovizionare.

În acest pînjenis au căutat să prindă și pe doctorul Nicolae și pe învățătorul Olimpiu Borza.

Rolul hotărâtor l-a avut Ion Grovu și Costică Niculescu care au reușit să înșele buna credință a celor hărțuiți și obosiți de 7 ani de viață în munte, promitându-le drumul spre Grecia.

După întâlnirea din 10/11 Aprilie 1954 de la Sibiu cu Ion Grovu, s-au pus la cale "plecărilor" care se terminau în Ministerul de Interne. Ultimul a fost dus Olimpiu Borza pe 7 Oct 1956. După ce a dormit o noapte la Costică Niculescu, din mașina care-l ducea spre Giurgiu a fost arestat și cu catușele la mâini a ajuns în fața lui Alexandru Nicolschi și Gh.Pintilie.

Martor al desfășurării acțiunii este mărturia lui Ion Gavrilă care a adunat relatările celor anchetați în acest proces.

Pe 10 și 11 Decembrie 1956 s-a trecut la arestările masive din județe după listele întocmite de informatorii satelor a celor care ar fi sprijinit partizanii din munți.

În ziua de 10 Decembrie 1956 au fost arestați:

Andrei Ion din Sibiu de către cap. Bartha Iosif;

Comanici Octavian arestat de cap. Deitel Ernest;

Cotoros Matei din Hârseni arestat de cap. Bott Bela;

În ziua de 11 Dec. 1956 au fost arestați:

Nițu Gheorghe din Sibiu, de maior Popa Iacob, sef ors Sibiu;

Ramba Gheorghe din Voievodeni, arestat de lt.maj.Czinczco Mihai;

Vanu Gheorghe din Sâmbăta de Sus, arestat de cap.Mânzatu Aurel;

Popa Iov Octavian din Arpasu de jos, de lt.maj.Averbuch Iza;

Dascălu Cornel din Arpașu de Sus, de lt.Gligor Grigore;

Muntean Vasile din Lisa de lt.Crăciun Iosif(?);

Mihai Aurel din Fagraș, arestat de maior Gustea Traian;

Geamanu Victor din Vistea de Jos, arestat de lt.Manta;

Sandru Victor din Vistea de Sus, de lt.maj.Szekeli Ladislau;

Metea Gheorghe din Ileni arestat de cap.Szinte Iosif.

Numărul celor arestați în aceste zile s-a ridicat la 70-80.

Torturile au fost îngrozitoare. Înscenarea procesului s-a făcut la Sibiu cu Trib.de la Cluj în deplasare. Au fost judecate 4 loturi, începând cu 14 Iulie 1957. La primul lot a fost președinte cap. Cojocaru Dragos, ajutat de Dinu și Tripon, iar procuror Luciu Virgil. Din lotul principal a lipsit doctorul Lucian Stancu care s-a sinucis în ancheta, fiind predat familiei. A lipsit de asemenea prof.Ion Grovu, desi i s-a pronunțat numele.

Au fost condamnați la moarte: Ion CHIUIJDEA, Laurian HAȘIU, Gheorghe HAȘIU, Victor METEA, Nelu NOVAC, Ioan POP-Fileru, iar lui Olimpiu BORZA și dr.Nicolae BURLACU li s-a comutat pedeapsa în M.S.V.

Execuția acestor eroi a fost făcută la Jilava pe 20 Nov.1957, comandantul grupei de călăi s-a numit Salceanu Gheorghe. Printre anchetatorii fiare s-a numărat și Urzica Traian.

În aceasta epopee de istorie națională au fost arestați sute și sute de țărani, mare parte din învățătorii și preoții satelor începând din 1948. După schingiuri li s-au înscenat procese pe motive imaginare și foarte mulți au fost executați la Brașov, până în 1957.

## **ÎNCERCĂRILE DE SALVARE ALE VECINILOR ADUC NENOROCIRI PE SPATELE STUDENȚILOR ROMANI**

Nu cred ca exista oameni mai iubitori de libertate și dreptate decât studenții. De-a lungul istoriei noastre tineretul a fost totdeauna în fruntea luptei pentru înlăturarea jugului asupritor. Trecând peste perioada după 1848 și ajungând în 1944 constatam că tineretul și-a făcut datoria. O dată cu ocupația rusească de după 23 August 1944, tineretul a fost mereu prezent pentru apărarea libertății contra abuzurilor și crimelor săvârșite de ruși și de cei vânduți intereselor lor.

Reamintesc numai 8 Nov.1945, 10 Mai 1946, anul 1947, anul 1948, înfrățirea lor cu munții, prezenta lor masivă în temnițe și conducerea grevelor împotriva abuzurilor și muncii de exterminare Din an în an și permanent, tineretul a fost prezent.

În toamna anului 1956, poporul maghiar s-a ridicat la lupta pentru libertate, împotriva dușmanului comun cu noi. Studenții din toate centrele universitare, ca la comandă, s-au ridicat cu toții, cerând scoaterea limbii ruse și a marxismului din învățământ. Mai mult, se cerea plecarea trupelor rusești, avînd ca argument semnarea Tratatului de Pace cu Austria.

Studenții timișoreni au fost primii care s-au ridicat din cămine prezentându-și Memoriul cu cele 12 deziderate, revărsându-se apoi pe străzile orașului. Reprimarea a fost dură, arestări (cca. 4000 de studenți), anchete foarte dure, înscenări de procese și condamnarea a zeci de fruntași ai studențimii. Printre ei s-au numărat: Caius Mușiu, Aurel Baghiu, Friederich Barth, Nicolae Balaci, Valentin

Rusu, Teodor Stanca....Mărturii sunt publicațiile lor și sentințele.

Studenții bucureșteni au fost prezenți și ei, dar represiunea a fost chiar din timpul pregătirilor. Arestările, torturile și înscenările au fost numeroase. Prinre victime se numără: Dan Onaca, Mihai Derdena, Paul Goma, Alex. Bulai, Alex Mihalcea, Aurel Lupu, Horia Popescu, Gina Florescu, Mihai Serdaru, Alex. Tatu și alții.

Ca să înspăimânteze studenții din Brașov, au făcut un proces în 1958 condamnând câțiva studenți pentru acțiuni subversive din 1956: Mirea Ilinca, Valeriu Sîntion, Octavian Bădescu și alții.

La Cluj a fost condamnat un grup de studenți de la Universitatea "Babes-Bolyai", printre care: Eva Sarosy, Kalman Keleman, Varhegy..

Un grup de studenți de la Iași, completat cu profesori și muncitori de la Craiova au fost condamnați de T.M. Craiova, învinuiți că ar fi vrut să distrugă statuia ostașului sovietic.

Acești tineri au trecut prin toate suferințele de la securitate și mai ales de la Gherla, pe timpul când Goiciu Petre a pus să se tragă cu mitraliera într-o celulă, au ajuns prin lagărele de exterminare de la Stoenesti, Salcia, Strâmba, Grindu, unde au fost exemple de demnitate.

Regimul comunist a trecut de la represiunea fizica la cea științifică, punând stavilă intrărilor în facultate. Numai 20% din locurile de admitere erau lăsate la libera concurență, restul se ocupau pe bază de dosare selecționate de șefii de cadre din întreprinderi sau de sfaturi populare.

După intrarea în Facultate, intrau în Uniunea Asociațiilor studențești, condusă de Ion Iliescu, care s-a dovedit urmaș al modelului sovietic și om de încredere al securității, dând afară din facultăți pe studenții ce-si cereau dreptul la o viață liberă și demnă. Avea grijă acest Iliescu să nu-i lase șomeri pe studenți, și-i "repartiza" organelor securității care de-abia așteptau...

### **MICUL STALIN, după Stalin**

Între 14-24 Feb.1956 Gheorghiu Dej a ascultat Raportul lui Hrusciiov la cel de al XX-lea Congres sovietic și l-a auzit pe acesta spunând despre cruda represiune a înaintașului său: sub domnia de fier a lui Stalin, "arestările și deportările masive...execuțiile fără proces și fără anchetă au creat condiții de insecuritate, de teamă și chiar de disperare."

Era modelul pe care-l urmasa și el. La întoarcerea de la Moscova și-a continuat politica de genocid. N-a văzut că în Polonia lucrurile se mișcaseră, rușii dăduseră înapoi și-l luaseră pe Rokossovski la Moscova îndreptându-și armata asupra Budapestei.

Acest mic Stalin n-a observat că polonezii îl eliberaseră pe episcopul Vâsinschi, iar ungurii pe cardinalul Mindszenty; pe când Dej al "nostru", a scos elita politică a României, ce mai supraviețuise la Sighet și a mutat-o în groaznica temnița de la Râmnicul Sărat, supunând-o în continuare la exterminare.

Mai mult, acest mic Stalin s-a oferit Moscovei, primind pe conducătorii unguri ce-și cereau libertatea și aducându-i ca "oaspeți" la Snagov, predându-i apoi, pentru a fi executați la Budapesta.

## DIN NOU PACOSTEA PESTE ȚĂRANI

În timp ce procesele contra studenților nu erau terminate iar Ion Iliescu începuse "curățenia", dând pe studenți afara din facultăți, Nicolae Ceaușescu, "copilul de casă" al lui Gheorghiu Dej, de la Doftana, ales în Bir. Politic al C.C. și însărcinat cu problema agriculturii, a plecat pe teren în toamna 1957. Dar nu singur. Cu armata după el. După ce l-a lăsat pe Drăgici în Tulcea să-i "liniștească" pe țărani, "copilul minune" al partidului a trecut Dunărea îndreptându-se spre cotul Carpaților. A tras cu tunul la Suraia și a auzit de un sat prăpădit, Nămolosa, unde țărani erau, nu săraci, ci foarte săraci, trăind din împletitul rogojinilor de papura și al coșurilor cu nuiele de salcie din lunca Siretului. Pentru el, ajuns general, nu era de înțeles de ce acești sărăntoci nu vor să se înscrie în colectiv.

Dar în sat a fost primit cu parul de Toader Iordache și nevoit să facă calea întoarsă. Nu s-a dat bătut.

A ordonat înconjurarea satului cu armata și a convocat pe țărani să vină la strunga satului în ziua de Joi, 4 Decembrie 1957. Oamenii s-au dus în așteptarea președintelui Sfatului popular (Mihai Mocanita) și a secretarului comitetului de partid (Ciocâltău). Dar cel care-a luat cuvântul amenințându-i pe țărani a fost căpitanul Ionescu, punând imediat mitralierele în cei vre-o 200 săteni. Au fost secerăți: ARCAN Ion (14 ani), CRĂCIUN Dumitru (28 ani), CRĂCIUN Toader (49 ani), CRĂCIUN Stroie (31 ani), DIMOFTE Aurel (29 ani), MARIN Dumitru (49 ani), MIHAI Marin (42 ani), RADU Dana (28 ani). Năvălind în sat, au împușcat în clopotniță pe Cristea ENUȚ, care trăgea clopotele anunțând pericolul abătut peste sat. Printre răniți, în număr de 27: CRĂCIUN Domnica, CRISTEA Gheorghe, CRISTEA Maria, CRISTEA Stan, CRISTEA Apostol, DOBRE Marin, HARALAMBIE Ionel, POPA Ionel, TOIA Ionel.

Arestările au fost cu zecile. Târziu în noapte, în timp ce oamenii lui Arama de la Galați făceau o așa zisă anchetă, a apărut Ceaușescu, ordonând să nu plece până nu scot tot adevărul, iar răniții, după vindecare, să fie duși la anchetă și nimeni să nu scape nevinovat. După sângele vărsat, după torturile îngrozitoare (pe unii lasându-i infirmi pe viață) au căzut și sute de ani condamnare pe capetele acestor bieți țărani.

La Comitetul Central a avut loc o ședință la care au participat Gheorghiu Dej, Gheorghe Apostol, Constantin Pârvulescu și Draghici Alexandru în care s-a discutat masacrul de la Vadul Roșca. Justificarea lui Ceaușescu a fost de "legitimă apărare", fiind în pericol de a fi lichidat de țărani. Minciuni și iar minciuni, debitate de conducerea de partid.

Pe 3 Aprilie 1958, Gheorghiu Dej, nemulțumit de ritmul colectivizării, a ordonat ascuțirea luptei contra țărănimii.

Țăranii, ca la comandă, din nou s-au ridicat împotriva represiunii securității pentru a se înscrie în colective. Satele din Tulcea, Galați, Brăila, Râmnicul Sărat și-au aparat cu dârzenie dreptul la proprietate, suferind crunte represalii, dar refuzând înscrierea.

Aproape că n-a existat sat de unde să nu fie ridicați țărani și duși la munca de

exterminare din Delta și Balta Dunării:

Răstoaca, Vânători (Vrancea); Mihai Kogalniceanu, Meidanchioi (Tulcea), Macin, Pisica, Isacea, Hângulești, Luncavita, Vânători, Cuza-Vodă, Frumușița (din Galați); Amara (Râmnicul Sărat); Gănești, Găgești (Bârlad).

În această regiune acționau cei 1.000 activiști de partid mobilizați de Ceaușescu.

Mai spre Nord s-au ridicat printre comune și Mitoc (Suceava), Crivesti (Pașcani), Focuri (Tg. Frumos).

Anul 1959 a excelat prin revoltele mai ales din Oltenia: Cerat -Segarcea, Măceșul de Sus, Vânători-Cujmir, Gârla Mare, Țandăra, Sălcuța, Cetate, Ciuperceeni Noi, Lipov-Plenița, Piscu Vechi, Gângiova, Catane, Siliștea Crucii, Cioroiași, Barca, Urzicuța, Sadova, Dăbuleni...

Răzmerițele au urcat și pe valea Gilortului, Amaradiei, Oltețului.

Și în Transilvania au fost represalii împotriva țăranilor. Dacă aruncam o privire asupra Hunedoarei aflăm de tortura țăranilor din comunele: Sibot, Aurel Vlaicu, Vinerea, Cugir, Balomir, Cioara...

Aici s-au făcut și înscenări ale securității. Una, care a îngrozit satele, s-a petrecut în comuna Boiu, de unde a fost arestat Popa Gheorghe. Securitatea i-a dat numele unor țărani fruntași pe care să-i adune la el acasă, ca să-i găsească acolo. Țăranul, ajuns liber acasă, s-a aruncat în fântână decât să poarte o rușine toată viața.

În toată această perioadă se făceau și arestări preventive pe baza Decretului nr.89/Feb.1958 care prevedea:

"Persoanele care prin faptele lor sau manifestări primejduesc sau încearcă să primejduiască ordinea în stat vor fi internate în locuri de muncă." Deci denunțurile asigurau ordinea în stat.

Dar anul 1959 a mai rămas în "neuitare" prin represiunea contra foștilor deținuți politici, eliberați sau duși în domiciliu obligatoriu, pe Bărâgan, după expirarea pedepselor. În Septembrie 1959, au fost rearestați din bordeiele de pe Bărâgan, duși la lagărul Culme. O parte au luat drumul anchetelor de la Constanta, pentru condamnare penala și ceilalți calea lagărelor de exterminare forțată la Periprava, pe baza de pedeapsa administrativă, de la 24 la 72 luni.

Martor și victimă: Caraza Grigore.

La București a avut loc un proces, cu foști deținuți adunați în jurul lui Puiu Atanasie, proces rămas celebru prin torturile aplicate celor arestați și condamnarea la moarte a cinci dintre ei: Puiu Atanasie, Radu Demetrescu-Cyr, Grigore Zamfiroiu, Aurel Marin...Până la urma, pedepsele au fost comutate în muncă silnică pe viață.

În acești ani de groază 1957-1960, în timpul arestărilor studențești, a lotului Puiu Atanasie și rearestării deținuților politici, au fost semnalate ca brute ce au torturat îngrozitor: A b r a m o v i c i Marcu (cap), Anghel Marin (cap), Anghel M i r c e a, B r e s t o l u Horia, Avram Vasile, Blidaru (cap), Burdea Grigore, Cadar Gheorghe (cap), Cenuse Constantin (cap), Cenuse Ion (lt), Cheran(cap), Comșa Virgil, Cosma Emil (cap), Drăghici Toma (cap), Dumitrescu (lt.maj.), Enoiu G heorghe (maior), Gheorghe Constantin(col), Dulipovici Anatolie (cap), Goian (maior), Gudina (maior), Iacob Constantin (cap), Ildis Vasile (lt.), MARTIN Iacob (maior), Martin Isac, Marcu Stan, Marin Ion(cap), Mihalache (cap), Moise Nicolae (maior), Murdariu Simion (cap), Nedelcu Ștefan (cap), Oprea Grigore (lt), Popa (maior), Preda Dumitru (lt. maj), Purcaru Constantin (câp), Pușcariu (lt), Puscașu (cap), Rotaru Dumitru, Sporea Ion,(cap), Tănase Gheorghe(lt), Țârlea Ion, Vârzan (maior), Voicu Constantin....Iată numai o parte din numele călăilor ce au circulat printre deținuții din celulele securității.

Martor Cicerone Ionițoiu. Acești anchetatori, pe lângă torturi, au înscenat procese pe baza de declarații mincinoase, scoase de la martori cu forța.

O altă crimă contra umanității de care se face vinovată conducerea comunistă este răpirea din străinătate a unor români și aducerea lor prin Berlinul răsăritean pentru a fi judecați, torturați și omorâți.

Printre cazuri se număra: Mogoș Constanța (născută Olariu), care, ajunsă în Franța a lucrat cu Mihai Opran și în 27 Aug. 1951 a fost răpită din Berlin. Adusa în țară și condamnată 8 ani și în continuare cu DO pe Bărăgan.

BELDEANU Oliviu-Puiu a fost răpit în 1957 de col. Mois Aurel, dus la București, condamnat la moarte și executat în 1959 la Jilava.

DECEI Aurel (n. 1905 la Gura Râului-Sibiu) secretar presă la legația română din Istanbul (om de știință renumit), a refuzat să revină în țară în 1947. A fost răpit de agentul "George" împreună cu ofițerul de securitate Vasile Turcu. Torturat de securitatea din București, i s-a înscenat un proces de înaltă trădare și condamnat la moarte în 1959; i s-a comutat pedeapsa în M.S.V. și s-a eliberat grațiat în 1964.

Tot în anul 1959 au fost executați 12 eroi din munții Muscelului, ultimul grup de rezistență împotriva comunismului creat în 1949 de frații Toma și Petre Arnăuțoiu. În 1959 pe 20 Mai au fost arestați prin trădarea lui Gr. Poinăreanu, consătean și fost coleg. În jurul acestui grup de rezistență au început arestările încă din 1949 și au fost arestați mai multe sute de țărani, torturați pentru sprijinirea partizanilor și alții peste o sută au fost condamnați.

Acțiunile întreprinse contra acestor țărani, în marea lor majoritate, constituie manifestări de genocid prin tot ce s-a întreprins contra lor, a familiilor. În plus le-au fost confiscate absolut toate bunurile, pe care regimul și l-a însușit. N-au mai fost restituite niciodată.

Perioada 1958-1959 este tot așa de sângeroasă, ca cea din 1948-1954, represiunea resfrângându-se asupra tineretului, țăranilor și intelectualilor.

Călăii comuniști, în frunte cu Gheorghiu Dej și Alex. Draghici ajunseseră la concluzia că la baza revoluției din Ungaria stătuseră intelectualii și pentru a preveni, se năpustiseră asupra studenților, preoților și învățătorilor satelor.

Numai în 1958 A. Draghici se lăuda că descoperise 180 organizații subversive, adică le înscenase pe bază de date inventate, smulse prin torturi celor arestați, iar Gheorghiu Dej anunța că lupta de clasă n-a dispărut.

Acest monstru al represiunii, Alex. Draghici, atacă în aceasta perioadă "mila față de persoana umană" pe care unii o manifestau (spunând că s-au făcut condamnări pe nedrept, cerând un împăciuatorism), că a dus la slăbirea combativității, la slăbirea lipsei de devotament față de partid și de stat. Cereau mărirea vigilenței și conspirativității.

Securitatea devenea superioară partidului, care nu se mai putea impune prin mijloace politice-ideologice. A trecut la măsuri coercitive, deformând realitatea în sintezele ce le înainta partidului și trecând la interceptarea convorbirilor telefonice chiar a membrilor de partid.

Se trece în această perioadă la modificarea unor articole din Codul penal, în special a celor de înaltă trădare, punându-se accentul pe acțiunile de spionaj, instituindu-se o cenzură drastică a corespondenței interne și externe, a pachetelor. Sub controlul col. Panaitescu Nicolae și prin Ordinul 157/25 Mai 1959 se pune accentul pe o muncă deosebită pentru deconspirarea activității de spionaj și diversiune a serviciilor străine ce urmăreau o activitate de sabotaj.

Se dispunea supravegherea strictă a foștilor membri ai partidelor vechi, a elementelor dușmănoase de la sate. Și aceasta, când se zicea că urmează o deschidere față de țările capitaliste.

În acest scop au pregătit elemente pe care le-au infiltrat în străinătate, dând dispoziții ministerului de externe ca să strângă în jurul ambasadelor pe românii ce erau plecați sau care vor pleca, ducând cu ei o muncă de culturalizare și informare.

În țară s-a dispus, prin mărirea vigilenței, să mărească numărul agenților și rezidenților, ca să ne ferim de spionii ce vor profita de "deschiderea" românească.

Aceste măsuri de "apărare" a României aveau loc în timp ce se declanșase conflictul



chino-rusesc izbucnit pe 20 Iunie 1959, când chinezii au demis un general pro-sovietic, determinându-l pe Hrusciiov să-și recheme o mie de consilieri economici și militari. Nu peste mult timp, conducătorul Kremlinului va fi acuzat de oportunism.

## TOT ȚĂRANII

Ei au fost cei ce au continuat să se opună cu îndârjire colectivizării. În timp ce Gheorghiu Dej anunța ca 76,4 % din familii satelor s-au înscris, țărani îi cereau înapoi hârtiile iscălite cu forța. Prin sate circulau "manifeste" împotriva colectivizării. Țărani, în loc să meargă la colectiv, răsturnau mașinile activiștilor și spargeau sfaturile populare ca să-și ia cererile înapoi.

Răzmerite au loc în comune din Muntenia printre care: Căteasca; Mozaceni Deal, Gliganu, Negrași, Mozăceni. Se rup firele telefonice, iar milițienii scapă cu fuga. În fața autorităților locale și pe șosele se ridică baricade.

Arestări numeroase. Mărturii în "Răscoalele țărănești" de Cicerone Ionitoiu.

## 19 6 1

Îndârjirea țăranilor și mai mare. Cu toate că Gheorghiu Dej anunța ca 83,8% din suprafața agricolă a țării aparține colectivelor, țărani se ridică cu furcile demolând sediile colectivelor, luându-și animalele acasă și cererile de înscriere forțată. În fruntea acestor răscoale se găseau satele între Argeș și Olt, unde era adevăratul grânar al țării.

Astfel pe 15 Ianuarie 1961 au venit cu mașinile în com. Vâlcele din jud. Olt și lumea a tras clopotele. S-a tras în țărani, au fost trei morți, răniți și peste 50 arestați, duși la Pitești. Torturile au fost îngrozitoare.

Satele din împrejurimile Scorniceștiului au sărit, răsturnând mașinile activiștilor, alungând autoritățile, spargând colectivele. Printre sate, câteva: Oporelu, Izvoarele, Balănești, Comani, Mogosești, Dragănești-Olt. Focul răzmeriței a trecut și în dreapta Oltului, urcând până în jud. Vâlcea. Pe- 21 Ianuarie 1961 a fost răscoală mare la Rașcăeți și Vișina, de lângă Titu. Matușei Anica, neștiutoare de carte, un activist i-a dat cu tușiera în nas și apăsînd-o cu capu pe hârtie ia spus în bătaie de joc: "iată babo că te-ai înscris în colectiv".

În urma forțării sătenilor, țărani s-au răsculat, au răsturnat mașinile și activiștii au fugit peste câmp. Au anunțat pe unde au știut ei. Spre seara a sosit Ceaușescu în fruntea a 28 de camioane cu armata și tunuri. S-au tras clopotele. S-a mers din casă în casă, ridicând peste 100 de țărani.

Răzmerițele s-au întins și în comunele: Petrești, Morteni, Jug Uliești, Vânătorii Mari, Șelaru, Ștefan cel Mare, Tătărești de Sus Jos, Negreni, Potlogi, Costești Vale, Mozăceni și multe altele.

Între Videle și Olt, tot în 1961 au avut confruntări ca pe front.

Focul a pornit din com. Dobrotești, unde vicepreședintele raionului Roșiorii de Vede a venit să le fixeze loc de construit pentru sediul gospodăriei colective. Acel Florea Florescu a fost rănit și dus la spital. Îi bătuseră femeile.

Generalul călău, Negrea Vasile, a trimis armata bine echipată, cu tunuri și mitraliere. Lelea Zdârca a tras clopotele și lumea a ieșit și a făcut baricade. A fost bătălie și cucerită casă cu casă. Răniți și arestați cu sutele, au fost duși la securitate. Mai mult de jumătate au luat drumul lagărelor de exterminare din Bălțile Dunării și din Delta.

Satul a stat 6 luni sub ocupația militară a românilor.

Printre satele din jur care de asemenea s-au ridicat să-și apere pământul s-au numărat: Titulești, Mihăiești, Siliștea Nouă, Smârdioasa, Costești-Zimnicea și altele.

Iar Gheorghiu Dej anunța cu mândrie ca datorita "aplicării învățămintelor genialului plan

cooperatist al lui Lenin și a muncii politice și organizatorice vaste desfășurate de partid", peste 85% dintre țărani au intrat în colective. Dar nu menționează folosirea armatei, torturile și umplerea lagărelor de exterminare. Abuzurile sunt puse pe seama Anei Pauker și Teohari Geogescu.

## 1962

Țăranii căutau să se opună cu îndârjire colectivizării. În Bucovina era mare fierbere. În satul Drăgoiești, spre Gura Humorului a izbucnit o mare răzmeriță, țăranii cerând restituirea pământurilor ce le fusese luate cu japcă. S-au dus cu toții la Sfatul popular și colectiv. Numai intervenția miliției și a securității, după arestări, au reușit să înăbușe revolta.

În comuna Bosanci de lângă Suceava au trebuit 2 săptămâni. Au adus activiștii din județ, studenții și funcționarii, să bată la porțile mereu închise. Între timp beciul primăriei era plin de țărani torturați. Se zicea că a fost ultima comuna colectivizată. Realitatea era alta.

Pe 20 Feb. 1962 femeile din comuna Dobra, satul Mărcești, jud. Dâmbovița, s-au adunat și au răsturnat mașinile activiștilor ce veneau de la Târgoviște ca să definitiveze colectivizarea. Securitatea a interveni și a plecat "victorioasă" cu circa 150 arestați, în majoritate femei, în cătuse.

Chiar după încheierea colectivizării, anunțată pe 27 Aprilie 1962, mișcările protestatere au continuat. În August același an, a fost semnalată o alta răscoală țărănească în com. Salciile-Prahova.

Aceasta stare neferică de lucruri, produsă în vederea distrugerii societății intra în acțiunea de genocid practică în România.

Printre cei care au participat în calitate de conducători la acest genocid se evidențiază întreg Comitetul Central P.M.R. și elemente criminale precum: Alex. Draghici, Nicolae Ceaușescu, Vasile Negrea, Mihai Patriciu, Nicolae Briceag, Toma Popescu (Oltenia), Ștrul Mauriciu, Mihail Nedelciu ( Argeș ), Moritz Fehler (?) din nordul Moldovei, care au condus și ordonat executarea țăranilor.

## GENOCID SPIRITUAL

După arestările și torturile din 1959, s-au făcut presiuni din străinătate pentru eliberarea deținuților politici, arestați pe motive imaginare, inventate și scoase prin tortura.

Paralel cu represiunea, s-a început o zisa acțiune de reeducare a celor condamnați, prin șantajare. Dacă recunosc că au fost induși în eroare de partidele burgheze, că au văzut realizările regimului, făcându-și autocritica, vor putea fi puși în libertate chiar înainte de termen, pedepsa nemaivând nici o valoare. Demascarea și delațiunea erau la baza acestei așa zise reeducări. Dacă în perioada 1949—1953 ea se făcuse prin schingiuri duse până la moartea fizică sau desfigurare, acum se făcea prin tortura psihică, urmărindu-se eliberarea oamenilor îngenunchiați, ca să nu mai poată ridica fruntea în fața semenilor lor. Acum se recrutau din rândurile lor agenți care să infiltreze pe cei de afara. Eliberarea se făcea după ce te împroșcai cu noroi și-ți băteau joc de ceilați colegi de detenție, ce nu admiteau înjosirea. Înainte de a ieși trebuia să semnezi angajament că vei servi securitatea.

Chiar cei care refuzau erau obligați să iscălească angajament că nu vor spune la nimeni unde au fost și ce-au văzut. Au fost și dintre cei care au refuzat să iscălească și au declarat verbal, față de martori, că vor spune tot ce au văzut și suferit pe nedrept și totuși s-au eliberat odată cu cei compromiși.

Din aceasta ultimă perioadă de înjosire au apărut pe Internet numele celor ce au forțat oamenii, obosiți după 10-22 ani de temniță exterminatoare.

Printre cei ce s-au ocupat de acest sistem de dezumanizare a deținuților politici la Aiud au

fost: col., Crăciun Gheorghe, col. Iacob Dezideriu, Chirilă, Iordache Lulu, col. Nodeț, plut. Rădulescu, Valeanu, Lazăr Gheorghe, Teleki, Suărășan. Lt. Ciumacenco Ion (din Mamaia sat), Lt. maj. Blajut V, Mihai (din com. Zapodia), Lungu Gh(?), Arcuș Ion, Sturza, Popa Ion (aceasta era echipa din Aiud.)

La Gherla, printre reeducatorii administrației se numărau: Domocos, Rusu, Lt. maj. Vomir, col. Gheorghiu, Laghiu Gheorghe...

Echipa de reeducare de la Jilava era formată din col. Nătălețu Dumitru și căpitani Horja Gheorghe și Telenche Fl. După unii, se zice că Nătălețu Dumitru s-ar fi chemat Radulian.

La Botoșani, cel care dirija acest sistem diabolic era cap. Dora Alexandru care se ocupa cu difuzare de ziare și cărți. Dar preocuparea principală era de a racola informatori pe care să-i pună la dispoziția securității după eliberare, cu angajamente de colaborare. De reținut ca 738 de deținuți au refuzat reeducarea, iar 208 au declarat ca vor continua să-și desfășoare activitatea obișnuită.

## **ROMÂNIA DEVINE O ÎNCHISOARE**

Ceea ce mai rămăsese din România întregită, după ciopârțirea de Hitler și Stalin, dacă nu ajunsese o republică sovietică, a fost transformată până în 1964 într-o mare închisoare.

Paralel cu "reeducarea", adică îngenuncherea deținuților ce nu acceptaseră sistemul diabolic, încă din 1960, adică odată cu deschiderea către lumea capitalistă, România trecuse la împânzirea țării cu informatori, începând din casă, la serviciu și peste tot pe unde oamenii erau nevoiți să meargă să se aprovizioneze sau să-și câștige existența lor și a familiilor.

Dacă în 1960 existau 29.515 agenți, în 1961 numărul lor a crescut la 56.556, iar în 1963 s-a mărit la 78.124 de agenți cu angajament și întâlniri de 2 ori pe lună cu ofițerii de securitate.

Așa că, la eliberare, erai predat în supravegherea directă a securității care, prin agenți, te supraveghea pas cu pas și în familie.

În multe cazuri securitatea a constatat ca angajamentele luate în închisoare nu mai erau respectate, trecându-se la șantajare sau compromitere.

Membrii de partid și ofițerii armatei erau și ei antrenați în aceasta "munca" de supraveghere.

## **Serviciul K**

Prin ordinul MAI nr. 87/23 Oct. 1962 s-a înstituit serviciul "K", având ca șef pe col. Petruc Mihai care se ocupa de recrutarea agenților în toate sectoarele vieții și cu precădere pe teritoriul unde se găseau penitenciare, unde se practica reeducarea, pentru transformarea deținuților în delatori.

În acest păienjeniș, informatorii racolați puteau fi trimiși în orice regiune unde aveau nevoie pentru depistarea foștilor "contra - revolutionari. "

"Păienjenisul" era format la vârf cu neoameni de mână forte precum: Doicaru Nicolae (dirija reg. Brașov; era n. 1922 la Dalhăuți-Galați și a fost unul din marii criminali); Negrea Vasile (ajuns subsecretar de Stat, călău renumit în torturarea țăranilor, în care a tras cu tunuri. Se ocupa de reg. București); Dinulescu Ștefan (se ocupa de reg. Argeș); Dănescu Alexandru, (col. n. 1927 din com. Hodoresa-Gorj, adjunct al Ministrului de interne, se ocupa de reg. Banat); Tanase Evghenie (se ocupa de reg. Bacău); Peteșan Ion (dirija reg. Cluj); Lintiu Ion (răspundea de Crișana); Enoiu Gheorghe (alt călău binecunoscut, dirija Dobrogea până în 1968, când a început decăderea); Stan Nicolae (răspundea de reg. Galați), Diaconescu Ovidiu (era delegat cu regiunea Hunedoara), Rusu Emanoil (se ocupa de reg. Iași); Vasilescu Traian (răspundea de reg. Mureș-Autonomă Maghiară); Ioana Constantin (avea Maramureșul), Dumitru Ion (răspundea de Oltenia), Cosma Neagu -de

Ploiești iar Dragoi Victor- de reg. Suceava.

Scopul pervertirii conștiinței deținuților înainte de eliberare, de care se face vinovată conducerea de partid comunistă reiese clar din Referatul (strict secret) prezentat de col. Petruc Mihai (șeful Serviciului "K" pe țară), din 8 Nov.1963:

"...Datorita muncii de reeducare dusă cu deținuții contrarevoluționari, s-a ajuns la situația când, cu ocazia ținerii unor conferințe sau alte activități, în care sunt pe de o parte, arătate realizările regimului nostru, iar pe de alta parte se demasca activitatea trădătoare a fostelor partide și grupări politice din trecut, unii deținuți contrarevoluționari, "din proprie inițiativă" - în astfel de ocazii -, cer cuvântul și-si manifesta deschis admirația față de regimul nostru și realizările sale, iau atitudine față de gruparea politică din care au făcut parte și dezaproba acțiunile dușmănoase întreprinse de ei. De asemenea datorită muncii individuale, dusă cu unii deținuți contrarevoluționari de la penitenciarele JILAVA și BOTOȘANI, care au deținut funcții în vechile partide "istorice", s-a reușit ca unii dintre ei sa părăsească pozițiile reacționare, să ia atitudine și să demaște propria activitate dușmănoasă, a lor și a grupării politice din care au făcut parte, să se desolidarizeze de vechile concepții, să recunoască trăinicia regimului democrat popular din țara noastră și să se încadreze necondiționat în noua orânduire de stat. **Unii dintre aceștia au fost recrutați ca agenți, grațiați de restul pedepsei și puși în libertate.**"

Prin această reeducare, regimul comunist căuta să infiltreze România, care devenise o închisoare mai mare, cu noi elemente recrutate prin șantaj și minciuni.

Și nu numai atât, sistemul informativ era perfecționat și extins peste hotare. Ministrul de interne (Alex. Dragici), prin referatul strict secret din 8 Ianuarie 1964, preciza:

"...Românii ajunși în străinătate să fie luați în evidența oficiilor noastre diplomatice, pentru a se ține o permanentă legătura cu ei...această legătura creează avantajul oficiilor noastre diplomatice să organizeze pe acești cetățeni în colonii, pentru a-i putea avea sub influența politica a statului nostru; prin diferite activități culturale, informarea acestora continuă despre realizările din R.P.R., difuzarea de ziare, reviste, etc; oficiile noastre diplomatice, prin contactul pe care-l vor avea cu cetățenii români din aceste colonii, vor putea cunoaște mai bine situația politico-economica din țările respective..."

Deci adevărat și curat spionaj, pe care românii îl desfășurau în subordonare rusească.

Aruncând o privire asupra acestui capitol, constatăm că după "spiritul" Genevei, în 1955, sunt luați din securitatea internă Aurel Moiş, ce se ocupase de lichidarea partizanilor din Banat și Făgăraș și Nicolae Doicaru, cel ce lichidase partizanii din Dobrogea și aranjase procesul "sabotării" Canalului -și trecuți în direcția Informații externe. Primul, subordonat celuilalt, ajunge șeful rezidenței de la Berlin și se remarcă prin răpiri, dintre care trei sunt între cele mai spectaculare (Aurel Decei și Oliviu Beldeanu - de la Berlin, iar Puiu Traian -prin Viena). Până la urmă, N. Doicaru l-a "mâncat" pe Moiş în 1962, și-l va crește pe Mihai Pacepa. Acesta va face defecțiunea din Iulie 1978 și va fi condamnat la moarte, în contumacie, în Aug.1978. Aceasta filieră cu anexe ei aranja și vânzările de oameni pe valută forte, evrei, germani (sași și şvabi) și chiar români cumpărați de rude din străinătate, sau chiar de unele țări ca USA și Marea Britanie (a celor condamnați în înscenările făcute de securitate precum surorile Anny și Nora Samuelli, Const.Mugur, Ion Vârvoreanu s.a.)

O altă rețea ce a acționat în vederea infiltrării instituțiilor internaționale a fost cea creată de Mihai Caraman care între Dec.1958 și Mai 1969 a făcut să se „cutremure” NATO. A lucrat și pentru URSS și a putut să se dezvolte, în timp ce Franța lucra pentru slăbirea influenței americane din Europa; Această activitate, cea mai fructuoasă, s-a dezvoltat și cu concursul unor francezi dornici de bani. Au fost angrenați în rețea și unii refugiați români ce furnizau

date regimului de la București. Rechemat în Mai 1979, M.Caraman a fost înlăturat din serviciul de spionaj extern. A fost reintegrat în Dec.1989 și în Aprilie 1992 înlocuit cu Ioan Talpes, care fusese consilier al lui Ion Iliescu până în 1997, când a fost înlocuit.

Paralel cu infiltrarea serviciilor secrete în NATO, s-a făcut și infiltrarea la UNESCO, cu Ion Iacobescu, ofiter de securitate trimis sub acoperire diplomatică la Paris, iar din 1968 ca funcționar internațional la UNESCO,- de unde, pe 25 Iulie 1969,după "afacerea Caraman" a dispărut, fiind condamnat la moarte prin S.nr.346 din 1970 (în contumacie)- el ajungând prin Anglia în Statele Unite,

Pregătirea Anului 1964 s-a făcut pe mai multe planuri, nu numai reeducarea din închisori, dar și:

- întărirea informativă din țara și infiltrarea exilului;
- perfecționarea activității de cenzura, mai ales cu străinătatea, unde volumul scrisorilor ajunge la 28-30.000. pe zi;
- desființarea comitetelor din exil cuprinzând membrii partidelor istorice, pentru ca persoanele ieșite din închisori să nu mai aibă cu cine avea legătură, decât în scopul activităților ce trebuiau desfășurate în favoarea României înfeudate comunismului;
- supravegherea strictă a străinilor ce vor vizita România.

Anul 1964 a însemnat încheierea primei etape a modelului sovietic din România, sistem sângeros în care Lenin a pus bazele terorii iar Stalin a fost „arhitect”.

Pretinșii români, în frunte cu Gheorghiu Dej, au urmat modelul, și nu greșim dacă spunem că l-au perfecționat și generalizat, făcându-l să se manifeste distrugător încă un deceniu după moartea călăului omenirii.

După cum sovieticii au dezvăluit, la numai 3 ani după moartea lui Stalin, rănile sângărânde din trupurile și sufletul omului sovietic, tot la 3 ani după dispariția lui Gheorghiu Dej au devenit vizibile și trupurile sângărânde ale românilor.

În Comisia de partid din 18-03-1968, care cerceta crimele săvârșite de Gheorghiu Dej și Alexandru Draghici, s-a consemnat declarația lui Pavel Ștefan (fost ministru de Interne) din care reieșea:

Din timpul lui Marin Jianu apăruse indicația ca să fie bătuți deținuții ("dar acestea erau bătaii barbare, banditisme... era linia partidului de a aresta și schingiui fără să existe vreo învinuire.")

Continuând declarația în fața Tribunalului, col.Pavel Ștefan a menționat ca prima lui măsură a fost să instaureze ordinea și disciplina în locul terorii care domnea în minister (în 1951). A mințit că a găsit pe doctorița Simionescu care deținea funcția de medic al lagărelor și care, în loc să ia măsuri și să ceară comandanților să dea medicamente și îngrijiri deținuților, încuraja înstrăinarea lor și participa efectiv la aceste afaceri. A mai spus că se miră că mai exista colonelul Baci Ion (șeful penitenciarelor), Slobodă Ioan (lt.col. șef direcție lagăre și colonii de muncă), Cosmici Eftimie (col.Inspector Direcția lagăre) care spunea subordonaților "cruzimea este sarcina de serviciu", sau Albon Augustin (colonel cu paza canalului) care zbiera la deținuți să "sape canalul cu gamela", când toți aceștia ar fi trebuit să fie vinovați în procesul ce se judeca.

"Eu (Pavel Ștefan) informam pe Gheorghiu Dej sub aspectul acesta și zicea da, dar totuși nu se punea ordine. Gheorghiu Dej ducea o politica de aprobare a trecutului..."

În 1953, luna Februarie, ministrul Pavel Ștefan a ordonat cercetări stabilindu-se abuzurile și atrocitățile comise la Salcia de către 20 cadre și 14 brigadieri deținuți care au omorât din Iunie 1952 până în Martie 1953,un număr de 62 deținuți. Un număr mare de deținuți au fost răniți și s-au ales cu invalidități corporale pentru toată viața. Aceste crime de omor prin torturi, abuz în serviciu, profanare de cadavre, vătămare grava corporală, a constat în: bătaii cu ranga de fier, cazma, lopata, cravașa, unii murind în urma traumatismelor, alții rămânând schilози pe

toata viata; asasinare prin împuscare; interzicerea tratamentului medical deținuților bolnavi și scoaterea lor la munca, în mod forțat, contrar prescripțiilor medicale, fapt ce a dus la moartea unora; introducerea deținuților în carcere descoperite iarna, dezbrăcați, sau chiar în pielea goală; obligația deținuților de a intra în apa până la brâu ca să taie stuf și papura; alergarea deținuților și călcarea lor în copitele cailor; scoaterea deținuților la lucru dezbrăcați, în timp de iarna pe digul de construcție și pedepsirea unora de a sta până la prânz în apa înghețată; legarea unor deținuți de mâini și tinerea lor dezbrăcați în pielea goală, vara, ziua și noaptea, pentru a fi muscați de tântari; îngroparea unor deținuți de vii în pământ.

Toate aceste fapte săvârșite se încadrează în acțiunea de genocid întreprinsă împotriva deținuților.

Pe lângă ministrul Pavel Ștefan se mai adaugă și declarația colonelului Bădica Ilie (locțiitorul șefului Direcției generale a lagărelor și coloniilor de munca) care precizează: "Prin amploarea și gravitatea faptelor comise, acestea nu puteau fi încriminate ca simple acte de omor, întrucât ele au fost săvârșite în masă, de către funcționarii de stat, care aveau misiunea de a păzi persoanele internate și a le reeduca. Au fost săvârșite cu premeditare și în mod sistematic, creând în rândul deținuților o atmosfera de teroare, iar populația din jurul coloniei a dezaprobat asemenea monstruoziități."

Tot fostul ministru Pavel Ștefan, pe timpul săvârșirii faptelor a declarat în fața instanței de judecată:

"Purtarea unor comandanți era pur fascistă. Comandanții foloseau ca unelte ale lor, elementele cele mai rele...După părerea mea, nelegiuirile săvârșite în diferite colonii de munca erau de natura să rupă aparatul de stat de mase, întrucât atrocitățile din colonii erau văzute ca fiind făcute din ordinul guvernului și al partidului..."

În "Documentatul" privind atrocitățile de la Salcia, subliniat ca -strict secret de importanță deosebită-(din Aprilie 1968) semnat de Ion Stănescu (președintele Consiliului Securității Statului) și contrasemnat de Constantin Stoica (general maior), Filimon Ardelean (șef.Direcției de Anchete Penale), Mircea Onea (maior, anchetator penal de Securitate) și maior Gheorghe Bratu (asistent al Consiliului Securității Statului) se menționează:

"Faptele deosebit de grave petrecute la colonia Salcia nu au constituit un caz izolat. Asemenea atrocități, ca cele petrecute la Salcia și de proporții asemănătoare, au avut loc, în aceeași perioadă, precum și ulterior, la fostele colonii de munca de pe canal, cele de la Ițcani și Bicaz, la penitenciarele Pitești, Gherla, Suceava și altele. Spre exemplu, la penitenciarele Suceava, Pitești și Gherla, în perioada 1948-1952, ca rezultat al acestor atrocități săvârșite, au fost uciși 30 de deținuți, maltratați și schingiuiți 780, dintre care circa 100 au rămas cu infirmități foarte grave, unii s-au sinucis pentru a scăpa de torturi, iar alții au înnebunit, datorită presiunilor psihice și fizice la care erau supuși..."

Ei, șefii călăilor, recunosc o foarte mică parte din crime, pe care le situează pe tot teritoriul țării și noi ce am fost victime și am suferit aceste atrocități venim și prezentăm liste cu zeci de mii de morți (din cei aproape 200.000) și peste 100.000 de întemnițați (din cei 2 milioane de oameni privați de libertate).

Cifra nu este deloc exagerată. În documentele din data de 3 Mai 1968 (A.S.R.I.,Fond "D", dosar nr.9.822,f.134-139) găsim o notă în care se spune: "... Partidul nostru este un partid al adevărului, al echității și dreptății sociale (n.n. Ce nerușinare?,). El nu poate admite-fiind în firea lui-ca în rândurile sale să-si facă loc și să fie tolerate abuzuri, ilegalități și crime. De aceea, el nu poate lăsa pe seama istoriei lămurirea nici-unei probleme. În acest spirit este necesar să analizăm și noi astăzi cum de a fost posibil ca unii ofițeri de securitate să fie folosiți de către Gheorghe Gheorghiu-Dej, prin Alexandru Draghici, în scopuri meschine, odioase, împotriva unor activiști de partid și de stat... (n- n. -dar nu spune și împotriva poporului român). Alexandru Draghici, înconjurându-se de oameni în stare de orice mârșăvie,

de abuzuri și ilegalități din cele mai flagrante, elemente aventuriere, carieriste, intrigante, a creat condiții, prin ordinele și indicațiile date și practicile folosite, de încălcare grosolana a normelor și principiilor de partid și de nesocotire a legilor statului... Iată, tovarăși, ce figuri sinistre -Alexandru Draghici și Pintilie Gheorghe- au stat în fruntea acestei instituții cu o mare responsabilitate socială..."

În continuare prezintă cifre demonstrând genocidul: "...în mod denaturat baza de lucru a elementelor dușmănoase a fost artificial amplificată, considerându-se ca toți cetățenii țării cu antecedente politice sau cei cu legături de orice fel în Occident ar prezenta pericol pentru securitatea statului. În acest mod s-a ajuns la un fapt pur și simplu de neimaginat, ca în cartoteca evidenței generale a organelor securității statului să se găsească în anul 1965 circa 7.000.000 cetățeni, ceea ce reprezintă 1/3 din populația țării. Dacă ar fi raportată această cifră la numărul populației adulte, ar rezulta că peste 50% din cetățeni trebuie să stea în atenția securității statului.... Pentru a putea realiza o urmărire informativă de o asemenea amploare, aparatul de securitate a fost împins ani de-a rândul la crearea unei rețele de informatori exagerat de umflate, prin care au trecut cinci sute de mii de cetățeni. Menționez că în cifra respectivă nu este inclusă rețeaua informativă a organelor de miliție, prin care au trecut sute de mii de persoane..."

Acestea sunt cifre și fapte ce atestă genocidul comunist din România și justifică declanșarea procesului contra comunismului.

Între 1964-1968 nu s-a pus capăt genocidului ci s-a produs numai schimbarea tacticii de tortură și exterminare a adversarilor regimului comunist, care și-a făcut și alți dușmani, printre proprii membrii de partid: dizidenții.

S-a continuat urmărirea permanentă a foștilor deținuți politici și chiar rearestarea lor. În unele cazuri s-a trecut la iradierea, otrăvirea și asasinarea arestaților, precum: Ion Gavrilă Ogoranu, Paul Goma, Gheorghe Ursu...

S-a continuat cu înscenarea proceselor de sabotaj economic și urmărirea celor ce veneau în contact cu străinii ce veneau în țară.

Țara înconjurată cu sârma ghimpată și trupe numeroase, a devenit o mare închisoare, unde erau vânați fără mila toți cei ce încercau să-și câștige libertatea sau erau condamnați cei prinși vii, pentru tentativa de trecere a frontierei.

Prin revoluția culturală și preluarea modelului chinezesc, s-a trecut la spălarea creierelor, urmărindu-se nebunia cultului personalității.

S-a trecut la urmărirea celor ce lansau manifeste contra regimului sau făceau apeluri disperate în străinătate pentru semnalarea abuzurilor și dărâmării patrimoniului național, sau distrugerii satelor.

O nouă armă a terorii comunismului a fost internarea forțată și tratarea opozanților politici prin azile psihiatrice, distrugându-i fizicește și moralicește, făcându-i "neoameni" pentru restul vieții. Cazuri: Vasile Paraschiv, Nestor Popescu, Dumitru-Gheorghe Zamisnicu.

Spitale psihiatrice: Marcuța, Săpoca, Poiana Mare, Voila, Socola, Sighet, Vașcău, Jebel...

Nici când călăul Ceaușescu a fost răsturnat, crimele nu s-au oprit. Continuitatea s-a făcut prin Iliescu care a exterminat circa 600, în majoritate tineri, între 22-31 Decembrie 1989. Neputând stăpâni situația din cauza abuzurilor, a continuat crimele în masă prin chemarea minerilor în ajutor, în mai multe rânduri, și apoi întărindu-și puterea, prin folosirea criminalilor din fosta securitate, împânzind aceste elemente înrăite în toate structurile de stat. Aceasta a dus la haosul economic și politic pe care l-a promovat și în mileniu III.

Remus Radina spune pe drept cuvânt: "Este tragic că și astăzi se mai găsesc oameni

inconștienți (unii fost comuniști) care elogiază comunismul, uitând toate crimele comise de el."

După ce executivul postcomunist, infiltrat de elemente retrograde, vinovate, caută să împiedice înlăturarea valului ce acoperă monstruoasele crime săvârșite de acest sistem barbar, după ce justiția înfeudată practicilor totalitarismului a refuzat deschiderea procesului comunismului, a revenit rolul generației tinere, ieșite din acest cataclism social, să ceară curățirea vieții publice de acei răufăcători ce înveninează societatea românească.

Cinstea aceasta revine și lui Ioan Roșca, cercetător științific, fost lider în Pieței Universității (1990) și victimă a lui Ion Iliescu. El a inițiat pe Internet strângerea materialului documentar în vederea promovării Procesului comunismului, recuperării adevărului, reparării nedreptăților prin restituirea memoriei victimelor dispărute, repunerii în drepturi a celor jefuiți și urmașilor lor.

Cel care consemnează în prezentul rechizitoriu aceste fapte ieșite din comun, a fost răpit în 1945 de NKVD, (de cap. Petrov Vasiliev) torturat îngrozitor și lovit în cap cu pistolul până la pierderea cunoștinței, readus în viață cu turnarea de găleți cu apă. Am fost schingiuit în Ministerul de interne și jucat în picioare în fața altor deținuți de către Al. Nicolschi, Teodor Sepeanu, Nicolae Bogdan și A. Deleanu (toți cu funcții de conducere). Mi s-au înscenat 6 procese, prin care am fost condamnat, am fost implicat în procesul de reeducare 1962-1964, refuzând să dau vre-o declarație (toate acestea le dovedesc cu acte și martori). Am cunoscut enorm de multe victime nevinovate și am trecut prin nenumărate scheme de tortură, ce au marcat oamenii pentru tot restul vieții.

De aceia, răscolind amintirile, am plâns și am scris, am scris și am plâns. Este durerea mea și a unei generații care s-a sacrificat pentru libertate și dreptate.

Este durerea unui neam care de milenii luptă pentru libertate, a unui neam ce a fost ospitalier chiar cu dușmanii, hrănindu-i și îndestulându-i din țarina bogat îngrășată de trupurile bunilor și străbunilor lui. A unui neam care a fost mereu sacrificat pentru interesele meschine ale marilor puteri.

Este drama unui popor care și-a pierdut libertatea, și nu din vina lui, pământul fiindu-i sfărtecat și jefuit în văzul tuturor.

De aceea, mai marii omenirii, sub ochii și cu încuviințarea căroră s-au petrecut toate aceste fărâdelegi, au acum datoria morală să contribuie la judecarea procesului comunismului.

**Cicerone Ionitoiu**

## **EPILOG**

În timp ce la Yalta se hotărâse judecarea crimelor naziste, trupele române făceau sacrificii uriașe pentru terminarea războiului, iar la București, fostul procuror rus A.I. Vișinski, devenit diplomat, impunea regimul comunist, care a dezlănțuit genocidul.

Acel guvern instalat se face vinovat de trădare de țară, prin acceptarea unui regim impus de altă țară, în slujba căreia s-a pus pentru a ajuta la jefuirea ei, punând toate resursele la dispoziția Moscovei și chiar pregătind alipirea țării la URSS.

Așa cum o arată materialul prezentat, structura comunistă și aparatul represiv creat, se fac vinovate de distrugerea structurii normale de stat, de atentat contra independenței țării, de violarea legilor firești și înlocuirea democrației cu o dictatura de tip fascist.

Prin desființarea inamovibilității magistraturii și amestecul puterii executive în puterea judecătorească, s-a deschis drumul tuturor ilegalităților. Acestea au început cu epurări de funcționari, cu arestarea tuturor celor ce participaseră la întregirea țării (ca foști miniștri,



prim-miniștri, deputați, senatori, prefecți, primari, notari, generali și ofițeri de toate gradele, înalți Prelați și slujitori ai altarelor), și a mers până la exterminarea lor.

S-a trecut la exterminarea țărănimii, trăgându-se cu arme de toate felurile și calibrele, producând în sate sute de mii de victime. Au fost rase de pe suprafața pământului sate și biserici.

Represiunea s-a dezlănțuit asupra întregii țări. Sute de mii de cetățeni de origine germană (șvabi și sași), sârbi, turci, tătari, care erau integrați în poporul român de sute de ani, au fost deportați forțat, confiscându-li-se toate bunurile. Unii au fost trimiși în URSS, unde și-au găsit moartea în condiții de exterminare prin munca forțată, sau au rămas schilozi pe viață.

Arestările s-au făcut în valuri, fără motiv (pe baza unor delațiuni și pure invenții), numărul lor fiind de alte sute de mii. Victimele au fost private de libertate, în cea mai mare parte, fără judecată. Iar cei ajunși în fața tribunalelor au fost condamnați pe baza unor probe fictive și martori mincinoși, confiscându-li-se averea, iar aruncându-li-se familiile pe drumuri, fără servicii. Copiii au fost și ei scoși din școli și facultăți.

Victimele arestate erau torturate, de cum se ajungea la securitate, prin metode diabolice. Unii, și nu putini, au fost omorâți în timpul anchetei. Alții, torturați în mod bestial, după de scăpau din anchete, ajungeau în temnițe, alte locuri de schingiuire, sau în lagăre de munca forțată - unde erau exterminați din cauza eforturilor supraomenești, regimului alimentar (între 500-1000 calorii) lipsei de medicamente și condițiilor neomenești de cazare. La toate acestea, se adaugă și tortura din timpul muncii sau de după muncă, din cauza neîndeplinirii normei. După expirarea pedepsei, urma deportarea în condiții de exterminare, de unde, după 2-3 ani, erai din nou condamnat.

Din materialele expuse se vede barbaria în care a fost nevoit să trăiască poporul român, supus la genocid.

Pocesul Comunismului, cu măsuri reparatorii, denunțarea și excluderea din viața publică a celor care au contribuit la genocid - poate repara fibra morală a neamului și aduce pacea socială.

**C. Ionițoiu**